

SLEUTELWOORDEN ANTROPOLOGIE

ALFABETISCH OVERZICHT

ABORIGINAL/INDIGENOUS PEOPLES.....	20
ABROGATION	99
AGENCY	98
AIMÉ CÉSAIRE	89
ALTERITY	12
AMBIVALENCE	96
AMILCAR CABRAL	90
ANNALES SCHOOL	38
ANTICOLONIALISM.....	83
APPROPRIATION.....	81
AUTHENTIC / AUTHENTICITY	80
CANNIBAL	62
CARTHOGRAPHY (MAPS & MAPPING)	15
CENTRE MARGIN (PERIPHERY).....	36
CHINUA ACHEBE & THINGS FALL APART	17
CHROMATISME	78
CLAUDE LÉVI STRAUSS:	24
COLONIAL DESIRE	55
COLONIAL DISCOURSE	52
COLONIALISM.....	7
CREOLE	100
CREOLIZATION.....	100
CRITICAL FANONISME	86
CULTURAL DIFFERENCE:.....	58
CULTURAL DIVERSITY.....	57
DECOLONIZATION	82
DENIAL OF COEVALNESS	22

DIFFUSIONISME	21
DISLOCATION.....	55
EDWARD SAID.....	65
ERIC WOLF	48
ESSENTIALISM	70
ETHNOGRAPHY.....	18
ETHNO-PSYCHIATRY.....	85
EURO-CENTRISME.....	14
EVANS-PRITCHARD	27
EVOLUTIONISME.....	21
EXILE.....	59
EXOTIC/EXOTICISM	60
EXPLORATION AND TRAVEL.....	20
FEMINISM AND POSTCOLONIALISM.....	54
FERNAND BRAUDEL	43
FRANS STRUCTURALISME.....	24
FRANTZ FANON.....	90
FRONTIER.....	37
GENDER.....	71
GLOBALIZATION.....	97
HEGEMONY	58
HYBRIDIZATION.....	94
IMPERIALISM	5
INDEPENDENCE.....	83
JOSEPH CONRAD & HEART OF DARKNESS.....	16
LA PENSÉE SAUVAGE:	25
LEOPOLD SENGHOR	88
LIMINALITY.....	93
MALINOWSKI	21
MARSHALL SAHLINS.....	31
MÉTISSE	100
METROPOLIS.....	54
MIMICRY.....	64

MISCEGENATION	55
MODERNISM EN POST-COLONIALISM	81
MODERNITY	53
NATION/NATIONALISM:.....	87
NATIVISM	83
NEGRITUDE (THE SUM OF CULTURAL VALUES OF THE BLACK WORLD)	85
NKWAME NKRUMAH (GHANA)	91
ORALITY:.....	26
ORIENTALISM	57
OTHER/OTHER	13
OTHERING	12
PALIMPSEST	101
PAN-AFRIKANISME.....	91
PATRICE LUMUMBA	92
PIDGIN.....	99
PLACE	56
POSITIONAL SUCCESSION	32
POST-COLONIAL BODY	58
POST-COLONIAL READING	101
POST-COLONIAL STATE	86
POST-COLONIALISM	10
PRIMITIVISME	67
PROSPERO & CALIBAN (UIT SHAKESPEARE, THE TEMPEST).....	92
RACE	71
RADCLIFF-BROWN.....	22
RHIZOME.....	56
SAVAGE/CIVILIZED	23
SETTLER COLONIES.....	88
SIMON KIMBANGU	92
SLAVER/SLAVERY.....	32
STRUCTUREEL FUNCTIONALISM:	21
SULBALTERN.....	96
SURVEILLANCE	50

THIRD WORLD 15
TRANSCULTURATION 99
TRISTES TROPIQUES: 24
WARME/KOUDE SAMENLEVING: 25
WORLD SYSTEM THEORY 33
WRITING CULTURE 23

IMPERIALISM

Wiki: "Imperialism, as defined by the People of Human Geography, is "the creation and/or maintenance of an unequal economic, cultural, and territorial relationship, usually between states and often in the form of an empire, based on domination and subordination." "Imperialism always involves the massive export of capital to foreign countries for the purpose of exploiting and dominating both their labor forces and their markets. Imperialism, the highest stage of capitalism, represents the stage at which a country's consumers cannot buy all the products that have been produced, and additional markets must be sought after. The dominant feature of imperialism is the repatriation of invested capital."

Key Points:

Imperialisme = de formatie van een rijk → aspect van alle periodes in de geschiedenis waarbij één natie zijn dominantie uitbreidde over die van een of meerdere andere naties.
Edward Said: Imperialisme = het gebruik, de theorie en de attitudes van een dominerend metropool centrum dat heerst over een ver territorium.

Imperialisme doorheen de tijd:

- Voor 1850: "Rijk" (Empire) werd gezien als een welwillend proces van Europese expansie waarbij de kolonies zich onderwierpen in plaats werden veroverd.
- Mid 19^e eeuw: Imperialisme → het beleid dat Napoleon III beschreef
- 1870: gebruikt in conflict tussen politieke partijen in Brittannië
- 1880: dominant en transparent agressief beleid dat in Europa opkomt. 1885 (Congo Conferentie in Berlijn met de Scramble for Africa) wordt gezien als het startschot voor klassiek Imperialisme
Nochtans begon die vroeger; al rivaliteit tussen Frankrijk en Brittannië in 1879 over West-Afrika.
Imperialisme werd aangemoedigd: werd gepresenteerd als een verbetering van het lot van die barbaarse naties.

Imperialisme dateert eigenlijk al van de Romeinse Tijd: van het Latijnse woord *imperium*: soevereiniteit over de Middellandse Zee wereld; *Imperium Populi Romani* → soevereiniteit van de mensen & bekrachtigd door magistraten. ~ Republikeins woord van oorsprong. Werd snel anders geïnstitutionaliseerd door Caesar Augustus: de *imperator* als persoon waar iedereen zich aan moet onderwerpen.

Imperialisme geassocieerd met Europeanisatie van de wereld: in 3 golven.

1. The Age of Discovery (15-16^e eeuw): Diaspora van reizigers, onderzoekers, ontdekkers,...
2. The Age of Mercantilism (17-18^e eeuw): zoektocht naar rijkdom. Principe: "Ene natie's verlies, andere natie's rijkdom" aangezien rijkdom in de wereld als statisch werd bekeken. Alle mercantilisten vonden kolonisatie voordelig omdat dit voor concurrenten minder potentiële rijkdom betekende.
3. The Age of Imperialism (19-20e eeuw) Industrialisatie → uitbreiding van de productiviteit
Tussen 1815 en 1880: Informeel imperialisme: vrije handel.

Hobson: wanneer een natie de machine-economie betreedt, wordt het moeilijker voor de produceerders, de verkopers en de financierders om voldoende winstgevend hun economische bronnen af te zetten; daarom wordt er van de overheid verwacht voldoende afzetmarkt te verzekeren. Wanneer er meer wordt geproduceerd dan in eigen land kan worden verkocht → zaadje voor imperialisme!

<-> Argumenten tegen de economische visie op Imperialisme:

- Continuatie van imperialisme in na 1880, alleen wat agressiever
- Winst vloede niet zo efficiënt terug naar het moederland

- Post-koloniale theorie: Het verlangen van Europa voor culturele dominantie; op basis van het geloof van superioriteit. → ideologische aarding

Het was dus de controle over de aard van representatie die de hegemonie van Europese macht bevestigde. Verspreiding van Europese ideeën en idealen.

COLONIALISM

Wiki: *“Colonialism is the establishment, exploitation, maintenance, acquisition and expansion of colonies in one territory by people from another territory. It is a process whereby the metropole claims sovereignty over the colony, and the social structure, government, and economics of the colony are changed by colonizers from the metropole. Colonialism is a set of unequal relationships between the metropole and the colony and between the colonists and the indigenous population”*

→ The implanting of settlements on a distant territory.

Key Points:

Kolonialisme: de specifieke vorm van culturele exploitatie die met de uitbreiding van Europa de laatste 400 jaar is ontstaan. Onlosmakelijk verbonden met imperialism.
Edward Said:

- Imperialisme = het gebruik, de theorie en de attitudes van een dominerend metropool centrum dat een ver territorium overheerst.
- Kolonialisme = het inbouwen van nederzettingen in een ver territorium. (bijna steeds een gevolg van imperialism.)

Europese Post-Renaissance koloniale uitbreiding viel quasi volledig samen met de ontwikkeling van een modern kapitalistisch economisch systeem → perceptie van kolonies als bron van ruw materiaal.

→ Relatie tussen kolonisator & gekoloniseerde zat vast in een rigide hiërarchische verschilstructuur die weerstand bood aan faire en evenwichtige ruil.

In kolonies kwam de ideologie van het ras op: werd een verklaring & verantwoording voor de behandeling van slaven en onevenwichtige interculturele relaties. → Gekoloniseerde was

“genetisch gedoemd tot inferioriteit”. Hun submittie werd bekeken als een natuurlijke toestand. (~ Sociaal Darwinisme)

Gevolg van die formules: kolonisatie werd gerepresenteerd als een noodzakelijke taak om beschaving bij te brengen. Territoriale ontwikkelaars dienden als verantwoording voor kolonisatie en ook om de gewelddadige greep op markten en ruwe materialen te verbergen.

Settler Colonies: vestigingen van de kolonisator in het verre territorium. Deze blanke indringers werden op de duur bekeken door hun eigen land als “Gone native”: gedegenereerd door het contact met andere rassen.

Einde 19^e eeuw: colonialisme ontwikkelde in een systeem van ahistorische categorisatie: waarin bepaalde samenlevingen en culturen werden gepercipieerd als intrinsiek inferieur. In UK werd de “gekoloniseerde” ook gebruikt als vereniger van het volk: indien zij een “andere” hadden om zich mee te vergelijken, verbleekten klasseverschillen in UK zelf gauw.

Geen enkele samenleving kon volledige vrijheid bereiken van het koloniale systeem door passief op toestemming en welwillendheid van de kolonisator te wachten → steeds ofwel geprovoceerd door interne strijd om zelf-determinatie OF geprovoceerd door actieve gewelddadige oppositie van kolonisatie. Zelfs Dominion status (volledig of gedeeltelijk zelf-regerend onderdeel van het Britse rijk) was het resultaat van lange constitutionele en politieke strijden en werd afhankelijk gehouden door legale en constitutionele links te onderhouden met de Kroon.

Raciale discriminatie is een directe uitloper van koloniaal beleid. Kregen zelfs nog openlijk steun in een beleid als de Zuid-Afrikaanse Apartheid. Kolonialisme is eigenlijk slechts ontwikkeld in het neo-kolonialisme in de post-onafhankelijkheidsperiode.

Belangrijk begrip om de culturele exploitatie te definiëren die 400 jaar geleden begon samen met de uitbreiding van Europa. Daarvoor bestonden echter ook al kolonies (bvb. Romeinse Rijk), maar dit wordt meer gedefinieerd als imperialisme. Imperialisme is de praktijk, de theorie en de attitude van een dominante metropool die een verder weg gelegen territorium overheerst. Terwijl kolonialisme meer een gevolg is van imperialisme, namelijk het inplanten van ‘settlements’ in verder weg gelegen gebied. Imperialisme wordt meer ideologisch voorgesteld, terwijl kolonialisme meestal de praktijk behandelt.

Kolonialisme begon na Renaissance. Koloniale uitbreiding gebeurde simultaan met ontwikkeling van Europees kapitalisme → kolonies werden gezien als bron van ruwe grondstoffen.

Ander gevolg van kolonialisme is dat gekoloniseerde volkeren als minderwaardig werden beschouwd. Dit ging hand in hand met de evolutieleer en 'survival of the fittest' gedachten die toen ook opdoken. Door deze opvattingen kon kolonialisme ook voorgesteld worden als de noodzakelijke beweging om minderwaardige volkeren beschaving bij te brengen. Hierdoor werden de gewelddadige praktijken en moraal onjuiste processen moeilijk waar te nemen, achter een 'gordijn' van zogezegd beschaving bijbrengende opvoeding en ontwikkelingshulp.

Soms ook vermenging van gekoloniseerde volkeren met kolonisten, waardoor een mix van culturen ontstond. Voorbeeld hiervan zijn de 'creolen' in West-Indië, maar het gebeurde zelfs ook in Amerika. Dit werd echter gezien als een negatief iets, en stond ook symbool voor de sterkte van het oorspronkelijke dominante ras. Zo was kolonialisme op het einde van de 19e eeuw ontwikkeld in een systeem van 'ahistorische' categorisatie waar bepaalde gemeenschappen en culturen als intrinsiek inferieur werden beschouwd.

Door onder andere deze culturele vermenging kregen bepaalde naties te maken met een stijgende interne divisie over de functie van de maatschappij, zoals bvb het Verenigd Koninkrijk op het einde van de 19e eeuw.

→ Nieuw imperialisme als antwoord op de scheiding van landen tussen arm en rijk, geïndustrialiseerd en niet-geïndustrialiseerd. In het VK werd het begrip 'Empire' de principiële ideologische 'unifier', 'eenmaker' over klasse en andere sociale divisies. Het was hét symbool van nationale eenheid tegenover de wijd verspreide bedreiging van sociale onrust en revolutiegedachten die opgedoken waren in de postindustriële Britse maatschappij.

Het kolonialistisch systeem stond een fictief idee van verbetering toe voor de gekoloniseerden, omdat het in theorie inhield dat de 'minderwaardige' volkeren op een bepaald toekomstig punt opgeheven zouden worden tot het statusniveau van de kolonisators. Maar in de praktijk werd dit toekomstig punt steeds uitgesteld en nooit bereikt.

Het is ook veelzeggend dat geen enkele natie ooit volledige vrijheid verkreeg van zijn koloniale systeem door een vrijwillige actie van de koloniale macht zonder een ernstige interne opstand van de gekoloniseerden. Zo is het een van de grote Britse mythes in hun koloniaal beleid dat het toekennen van onafhankelijkheid aan hun kolonies het resultaat was van een proactief en vrijwillig beleid van verlichting, een beleid dat het VK zou onderscheiden van de volgens hen minderwaardige en meer hebzuchtige andere Europese koloniale machten. Zulke voorstellingen waren deel van de constructie van de ideologische representaties van het 19e eeuwse imperialisme, waarbij literatuur een belangrijke rol speelde. Zowel in een actieve rol zoals bij Kipling, of in een meer ambivalente rol zoals bij Conrad. Hoewel Conrad vooral anti-

imperialistisch is ingesteld, onderscheidt hij toch het Britse kolonialisme, dat volgens hem in tegenstelling tot andere minderwaardige koloniale machten wel een ideaal voor ogen heeft.

Ook later nog was raciale discriminatie een direct gevolg van het koloniale beleid en het bleef steun krijgen, zowel overt als covert, van zowel de ex-koloniale machten en de nieuwe opkomende machten zoals de VS, tot en zelfs na WO II.

Brits India en Europese kolonies in Afrika moesten om hun onafhankelijkheid te verzekeren eerst door een jarenlang proces van onenigheid, protest en bloederige rebellenopstanden.

Een ander voorbeeld hiervan is de Zuid-Afrikaanse apartheid, dat ook duidelijk zijn wortels heeft in vroegere discriminerende koloniale beleid. De nationalistische overheid in Zuid-Afrika kon alleen maar zolang stand houden omdat het gesteund werd door de investeringen van die landen die verondersteld waren tegen dat bewind te zijn.

Dus we kunnen besluiten dat kolonialisme nog niet overal helemaal is verdwenen, en soms te makkelijk gewoon omgezet wordt naar het neo-kolonialisme van de post-onafhankelijke periode.

POST-COLONIALISM

- 1. chronological meaning; post-independent period
- 2. deals with cultural effects of colonization
 - source of debate: 'after' meaning vs. more elaborate understanding of the working of post-colonial cultures
- ('post-colonial') first used by Spivak in 1990 to refer to cultural interactions within colonial societies in literary circles; used to signify the political, linguistic and cultural experience of societies that were former European colonies.
 - Hyphen: used to distinguish post-colonialism studies as a field from colonial discourse theory (narrowed focus=material effect of historical condition of colonialism).
- From time to time : used as synonym for anti-colonial, post-independence,..
- (Postcolonial societies ≠ resistant people. They have their own internal agendas and forces that continue to interact with and modify the direct response to the colonial incursion.)
- 2 fundamentals : location & materiality (of post-colonial experiences)

Wiki: Post-colonialism (also Post-colonial theory, Post-colonial studies, and Postcolonialism) is an academic discipline that comprises methods of intellectual discourse that present analyses of, and responses to, the cultural legacies of colonialism and of imperialism (usually European and of the U.S.), which draw from different post-modern schools of thought, such as critical theory. In the field of anthropology, post-colonial studies record the human relations among the colonial nations and the peoples of the colonies they had ruled and exploited.

Key Points:

Post-kolonialisme: handelt over de effecten van kolonisatie op culturen en gemeenschappen. De Post-koloniale toestand: duidelijk chronologische betekenis; de post-onafhankelijkheidsperiode.

De term Post-Kolonialisme:

- Kolonialistisch Discours Theorie: waartoe de studie over de effecten heeft geleid
- De term werd nog niet gebruikt in de vroege studies van het koloniale discours.
- Eerste gebruik: 1990, Spivak's *The Post-Colonial Critic*
- Het verschil post-kolonialisme en postkolonialisme: het streepje onderscheidt zich als apart studieveld
- "Post" werd ook bediscussieerd: is kolonialisme wel ooit écht over?

Stephen Slemon: post-kolonialisme wordt in een heterogene set van posities gebruikt vb. Anti-koloniaal, post-onafhankelijkheid, post-koloniale toestand, ...

- De eerste wordt gezien als een sociale kracht en men wil de weerstand begrijpen.
- De tweede wordt gezien als een interesse in de gehele culturen & naties.

Elke definitie van post-kolonialisme moet rekening houden met de bredere set van lokale en specifieke bezorgdheden en praktijken.

Belangrijke beperking: aandacht voor precieze lokalisatie: elke koloniale ontmoeting is verschillend en elke post-koloniale studie moet hiermee rekening houden.

→ Is de term dan homogeniserend? Neen, want materialen en lokaliteit van verschillende soorten post-koloniale ervaringen bezorgen net rijk potentieel aan specifieke analyse.

ALTERITY

Wiki: Filosofische term: "Otherness" → de andere van de twee.
Fenomenologisch: de entiteit gecontrasteerd aan identiteit; de vaardigheid te discrimineren tussen zelf en ander & het bestaan van een alternatief perspectief kunnen aannemen.
Established by Emmanuel Lévinas: Alterity and Transcendence.

Key Points:

Alterity: *alteritas* (Latijn) = 'De toestand van het anders, verschillend zijn; diversiteit; 'otherness'.

Engelse afgeleiden: alternate, alternative, alternation, alter ego

Frans: alterité antoniem van identité.

Oorsprong: bij filosofen die een alternatief wilden voor 'otherness': om een verandering in de Westerse perceptie van de relatie tussen bewustzijn en de wereld te registreren. Sinds Descartes is individueel bewustzijn het startpunt van bewustzijn en wordt de "ander" gereduceerd.

Alterity verschuift de focus van analyse weg van de filosofische zorgen over 'otherness' en meer naar de concretere "Morele Ander": die ander die wordt gesitueerd in een politieke, culturele, linguïstische of religieuze context.

Mikhail Bakhtin → invloedrijk gebruik van alterity: beschrijving van de manier waarop een auteur de identificatie met zijn hoofdpersonage van zich af wil schuiven. De auteur moet de protagonist van binnenuit begrijpen maar het ook als "de ander" zien. Dialoog is enkel mogelijk met een "ander" → alterity is niet slechts exclusief: het is een apartheid die als voorwaarde voor dialoog bestaat.

Mogelijkheid tot potentieel dialoog tussen raciale en culturele anderen.

Gerelateerd aan "Exotopie" of "Outsideness": de voorwaarde voor de auteur om een hoofdpersonage te begrijpen en te formuleren.

In post-koloniale theorie: afwisselend gehanteerd met "otherness" en "verschil"
→ De identiteit van imperialistische cultuur is onlosmakelijk verbonden met de alterity van gekoloniseerde anderen.

→ Proces van "othering".

OTHERING

= proces waarbij de kolonistoren hun 'others' creëerden.

De term is ingevoerd door Spivak voor het proces waardoor de kolonistoren hun 'others' creëren. Othering is een dialectisch proces, omdat de Other door hetzelfde proces gecreëerd worden als de others (zij zijn de subjecten van de Other).

De constructie van de Other/other is fundamenteel voor de constructie van het zelf. Bijvoorbeeld wanneer de eerste ontdekkingsreizigers naar Amerika gingen, was er een proces van worlding, ze waren volledig geabsorbeerd door die andere wereld. Hier vindt ook een proces van othering plaats, waarbij Europa the Other is en de indianen de others.

Othering kan ook geweldadige vormen aannemen, bijvoorbeeld bij kolonisatie. Maar dit is niet per se altijd ook, ook wanneer men reist of bij etnografische studies komt er een proces van othering aan te pas.

OTHER/OTHER

other = het overmeesterde subject gecreëerd door de kolonistator

Other = de focus van desire of power van de gekoloniseerden (Mother of Father) Dit is eigenlijk het empire van de kolonistator (bijvoorbeeld wat Engeland was voor de Indiërs, België voor de Congolezen, ...)

Een 'other' is eender wie die anders is dan zichzelf. Het bestaan van anderen is cruciaal om te kunnen definiëren wat 'normaal' is en om zichzelf en zijn plaats in de wereld te kunnen definiëren.

De gekoloniseerde ander wordt gedefinieerd door termen als primitivisme en cannibalisme. Hierdoor ontstaat er een binaire opsplitsing tussen de kolonistator en de gekoloniseerde.

In de huidige post-koloniale theorieën vind je de definitie van 'other' terug bij Freud en de psycho-analyse bij de analyse van de formatie van subjectiviteit.

Jacques Lacan voerde de begrippen 'Other' & 'other' in.

1. other (kleine o) is de ander die op zichzelf lijkt. Dit is de ander die het jonge kind ontdekt wanneer hij in de spiegel kijkt. Deze ander is belangrijk voor het definiëren van de eigen identiteit.

Bij de post-koloniale theorie kan other verwijzen naar de gekoloniseerde anderen die gemarginaliseerd zijn door het keizerlijke discours, geïdentificeerd door het verschil met het centrum en die onderworpen zijn aan het meesterschap van de kolonistator

2. Other is de 'grande autre', de andere onder wiens ogen het subject identiteit verdient. Geen echt persoon. Het is meer een symbolische andere die steeds wordt opgeroepen wanneer het subject met een ander subject spreekt. The Other is cruciaal voor het subject, omdat het in diens blik bestaat. the Other kan vergeleken worden met het keizerlijke centrum op 2 manieren: het zorgt ervoor dat het subject de identiteit 'andere' krijgt en het framework waardoor de gekoloniseerde de wereld leert kennen. De gekoloniseerden zien het keizerlijke centrum misschien als Moeder met de voedende functie van de kolonie, ofwel als vader die domineert. De ambivalentie bestaat erin dat beide van deze processen op hetzelfde moment plaatsvinden.

De constructie van de dominante "Other" bevindt zich in hetzelfde proces als de koloniale "others" ontstaan.

EURO-CENTRISME

= het bewust of onbewuste proces waarbij Europa en de Europese cultuur als normaal, de natuurlijk of de universele te zien.

Het eerste teken van dit Euro-centrisme is dat Europa de Mercator Atlas had ontworpen waarbij ze zichzelf bevooroordeelden.

In de 18^e eeuw was het beeld van een collectief Europa als teken van superioriteit en oppositie tot de rest van de wereld, sterk geconsolideerd.

Europese kolonisatie van de rest van de wereld versterkte dit euro-centrisme door exploratie, veroveringen & ruil. Ze toonden overal hun macht, zowel in het metropolitane centrum, als in de koloniale periferie.

Men zag de Europese waarden als superieur ten opzichte van die van andere culturen. Orientalisme = de westerse manier van domineren, restructureren en autoriteit hebben over een 'orient'

Euro-centrisme werd duidelijk in literatuur, geschiedenis, en vroege antropologie. Zij zagen de concepten die voortgebracht werden door Europa als universeel geldend. Antropologie zag de andere culturen als primitief tov Europese cultuur. Ook in het verspreiden van de christelijkheid is een teken van euro-centrisme. Verder werden ook de wiskunde, geografie, kunst en vele andere culturele en sociale praktijken

hierdoor beïnvloed, door te claimen dat ze gebaseerd waren op een objectieve set van waarden (maar het waren eigenlijk Europese waarden)

CARTHOGRAPHY (MAPS & MAPPING)

= de constructie van kaarten, waardoor de spatiale realiteit van de ander in kaart gebracht wordt. In vele gevallen worden plaatsen hernoemd (als teken van symbolische macht over de ander).

Cartography heeft het proces van ontdekkingsreizen versterkt.

Ook bij kolonisatie spelen deze kaarten een grote rol. Vaak hernoemde de kolonisator de landen en plaatsen.

De kaarten geven ook een ideologie weer op territory op andere manier dan alleen het hernoemen van plaatsen. De lege plaatsen op de eerste kaarten (terra nullies) gaven open plaatsen aan die klaarlagen voor de Europeanen om voor zich gewonnen te worden. Er woonden op die plaatsen, volgens de Europeanen, savages en monsters.

Bij het in kaart brengen van deze lege landen, zijn de 'indigenous people' het zwijgen opgelegd, zij kunnen niets zeggen en zijn enkel figurant. Ze zijn cannibalen, monsters, savages. Ook Euro-centrisme is hiermee nauw verwant. (Eurocentrisme = Europa zien als het beste, aan de top van hiërarchie, europa is centraal in de wereld).

Ook geografen speelden dus een grote rol in het proces van kolonisatie, door de kaarten die ze ontwierpen.

THIRD WORLD

- 1e gebruik in 1952 tijdens de koude oorlog periode door Sauvy om deze landen aan te wijzen die noch de US, noch de Sovjet unie gericht zijn.
- '**First world**' om dominante economische kracht van het Westen aan te wijzen
- '**Second world**' om te refereren naar de Sovjet Unie en zijn aanhangers, dus hen te onderscheiden van de 'first world'.
- Wijdere politieke en economische basis van het concept was gevestigd wanneer 'first world' soms gebruikt werd om te refereren naar de economisch succesvolle ex-kolonies (Canada, Australië, Zuid-Afrika) welke allemaal gelinkt waren aan first world netwerk van wereldwijd kapitalisme en Euro-Amerikaanse verdediging allianties.

- **'Third world images'**
 - werd journalistisch cliché dat beroep deed op armoede, ziekte en oorlog meestal met foto's van uitgehongerde Afrikanen of Aziatische figuren met nadruk op de stijgende racialisering van het concept in zijn populair (Westers) gebruik.
 - Algemene metafoor voor onderontwikkelde gemeenschappen of sociale condities overall
- Als voor de hand liggende economische verschillen verschijnen binnen de groep, met economische ontwikkelingen in de vele regio's werd de term 'fourth world' geïntroduceerd om de laagste groep van naties op economische schaal aan te wijzen.
- Recent postkoloniaal gebruikt verschilt duidelijk met dit klassieke gebruik in economie en ontwikkelingsstudies
- Term 'third world' minder en minder als evidentie in het discours, want term is kleinerend
- Stijgende tendens in US om term post-koloniaal te vermijden en verminderd gebruik van termen als anti-koloniaal in vakbeschrijvingen en academische teksten is soms bekritiseerd als leidend tot depolitisering van het dekolonisatieproject.

JOSEPH CONRAD & HEART OF DARKNESS

- Pools-Engelse roman- en prozaschrijver
- Romans vooral over het gevaarlijke leven op zee en over exotische plaatsen
- Schreef in het Engels hoewel dit zijn 3 taal was, geleerd op latere leeftijd
- Verhalen en romans die zich veelal op zee of aan de kust afspeelden, en die de beproeving van de menselijke geest weergaven, opgelegd door de eisen van plicht en eer.
- Thema's: beschaving, moraliteit, eenzaamheid
- Gebruikt ervaringen uit zijn jeugd
- In 1899 verscheen het als driedelige serie in *Blackwood's Magazine*
- in 1902 werd het als boek uitgegeven
- Verhaal van een moeizame tocht stroomopwaarts over de Kongo, naar de nog niet in kaart gebrachte "donkere" binnenlanden van Afrika ten tijde van het imperialisme.
- Roman
 - Sterk symbolische raamvertelling, een verhaal binnen een verhaal

- Onbekende verteller vertelt wat zijn scheepsmaat Charlie Marlow vertelde op een avond toen ze voor anker lagen in de monding van de Theems, wachtend op het keren van het tij
 - Marlows avonturen laten zien dat de menselijke beschaving erg kwetsbaar is
 - De reis naar de donkere binnenlanden van Afrika is ook een reis naar de donkerste binnenkant van de menselijke geest.
 - Tijdens het wachten in de verschillende handelsnederzettingen hoort Marlow steeds weer vertellen over een zekere Kurtz, een handelsagent die meer ivoor binnenbrengt dan alle andere agenten bij elkaar.
 - Marlow moet deze Kurts opzoeken als 1^e opdracht.
 - Kurtz blijkt helemaal los van God: alles heeft hij van zich afgezet en het enige dat nog telt is zijn eigen zin, zijn eigen wil.
- Thema's
 - Zelfbeheersing
 - Verlichting
 - Gaat terug op Joseph Conrad zijn eigen ervaring

CHINUA ACHEBE & THINGS FALL APART

- Nigeriaanse romanschrijver en dichter
- Beschouwd als de vader van de Afrikaanse roman in het Engels en als 1 van de meest gewaardeerde schrijvers van de wereld.
- Engelstalige roman uit 1958
 - Archetypische moderne Afrikaanse roman in het Engels
 - Veel gelezen en bestudeerd in school over heel Afrika
- Beschrijft het leven van Okonkwo, een leider en lokaal worstelkampioen in Umuofia, een dorp uit een fictieve groep van negen dorpen in Nigeria dat bewoond wordt door de etnische groep van de Igbo
- Richt zich op zijn drie vrouwen, zijn kinderen, en de invloeden van het Britse kolonialisme en de christelijke missionarissen op zijn traditionele Igbo-gemeenschap tijdens de late 19^e E.

ETHNOGRAPHY

= dat veld van antropologisch onderzoek gebaseerd op directe observatie van en rapportering op een menselijke manier.

= basis methodologie gebruikt door cultureel antropologen en bestaan uit 2 fasen:

1. Veld werk= proces van observatie en data verzameling
2. Rapportage= productie van een beschrijving en analyse van het subject in de studie

Historich

= vermelden van leven en gewoontes van mensen van gemeenschappen verschillende van observator.

Voor zijn voorstanders

= sociale onderzoeksmethode waarbij etnografen deelnemen, covert of overt, in het dagelijks leven van mensen voor een zeer lange tijd. Kijken wat er gebeurt, luisteren naar wat gezegd wordt, vragen stellen, nl alle verkrijgbare data verzamelen die leidt tot het begrijpen van een sociale of culturele groep.

Kritiek:

- Activiteiten zijn niet neutraal, niet waarde vrij, bestaan niet voorbij de assumpties en beschrijvingen van het discours van de participant zijn eigen cultuur.
- Concept van kennis is ook niet waarde vrij
 - Wat we kennen is afhankelijk van hoe we het kennen
 - Culturele kennis is geconstrueerd eerder dan ontdekt door etnografen.
- Heeft in het verleden precies bestaan om de geobserveerde subjecten te lokaliseren om hen te interpellieren (opheldering vragen) als Europese anderen
- Antropologie was niet zelf kind van kolonisatie, in die zin dat kolonisatie kolonisatie gebieden opende voor onderzoek en etnografen zorgen voor informatie door koloniale administraties
 - Het zijn 'tweelingen'
 - Antropologie produceerde versies van het gekoloniseerde subject die beiden waren gemotiveerd door en rationaliseren de uitsluiting en uitbuiting van deze subjecten door het rijke discours zelf.

Meer recent:

- Ethnografie ervaart krachtige debatten over zijn methodologie; tussen de vorderingen van 'positivisme' en 'naturalisme' en over de status van reflexiviteit, de mate waarin de etnografer bewust is van zijn/haar eigen **subjectieve** positie.
- Toenemende mate om het probleem aan te pakken als er een onderliggend conflict is tussen vroegere eisen over zijn mogelijkheid om objectieve representatieve statements te maken over condities van menselijk leven in de wereld.
 - Noodzakelijk geassocieerd met de argumenten die beweren dat menselijk leven enkel gekend kan zijn door specifieke en daarvoor gelimiteerde representaties, welke onvermijdelijk de krachtige relaties tussen wie representeert en wie wordt gerepresenteerd reflecteren.
- Argument James Clifford
- Met het overlijden van het kolonialisme, 'kan het Westen zichzelf niet langer als uniek leverancier van antropologische kennis over anderen.'
- Antropologische praktijken, vooral het schrijven, moet worden onderzocht.
- James Clifford
- Demonstreert dat ethnografie werkt met zijn eigen set van regels, proscripties en assumpties.
- Terwijl ethnografisch schrijven 'niet volledig het reductionistische gebruik van dichotomie en essentie kan ontvluchten, kan het worstelen met zelf-bewustzijn om het uitschilderen van abstracte ahistorische anderen te vermijden.'
- Verkondigt de nood voor gedecentreerde ethnografische praktijken, schrijven dat rekening houdt met en zijn koloniale geschiedenis en moeilijkheden omtrent subjectieve positie van de etnografer overwint.
- Eigentijdse ethnografie beweert krachtig zijn mogelijkheid om bruikbare, complexe, 'dikke' beschrijvingen te produceren, die tot doel hebben de positie van de observator en het probleem van toezicht in rekening te brengen
 - >< meer in rekening brengen van de 'verschillen' tussen culturen ipv hun kritieken.
- Antropologen hebben ook getracht de verlamming die extreme vormen van post-structuralisme kritiek zou opleggen aan al 'het veldwerk' te overwinnen door constructieve gesprekken te voeren met de problematiek van representatie en discriminatie in antropologische definitie van de doelstelling van haar onderwerp en het bereik.

- In het bijzonder heeft antropologie geprobeerd zichzelf te reoriënteren naar de studie van groepen of secties van culturen binnen de grootstedelijke gebieden, breken met het idee dat sociologie zich bezighoudt met ‘ons’ en antropologie zich met ‘hen’.
 - Het vormen van links met andere disciplines, met welke het in het verleden leidde tot concurreren, culturele antropologie wil de kernpraktijk van het ‘veldwerk’ en etnografische beschrijvingen in gemeenschappen en sub-groepen veel dichterbij de observator zijn cultuur nemen.
- Ethnografie is betrokken bij beschrijving en differentiatie van culturen op manieren die hun eigen perspectieven en rollen erkennen.
- Recente ontwikkeling is een stijgende internalisatie van discipline

ABORIGINAL/INDIGENOUS PEOPLES

Inheemse (indigenous) Australiërs zijn de oorspronkelijke bewoners van het Australische continent en de nabijgelegen eilanden. De Aboriginal inheemse Australiërs migreerde van Afrika naar Azië ongeveer 70.000 jaar geleden en kwam in Australië terecht ongeveer 50.000 jaar geleden. Het woord aboriginal werd gebruikt in Australië om haar Inheemse volkeren te beschrijven in 1789. Het werd al snel geactiveerd en gebruikt als de algemene naam om te verwijzen naar alle inheemse Australiërs.

EXPLORATION AND TRAVEL

Europese exploratie van andere werelddelen begon met het oostwaarts trekken over land en door de mediterrane zee naar de atlantische oceaan. De portugezen en de Spanjaarden riskeerde het om verder af te varen van de kust naar de atlantische oceaan. Zo ontdekten ze de Canarische Eilanden en de Azores (vroeg 16^e eeuw). Het reizen in de renaissance had voornamelijk een doel van commerciële belangstelling en uitbuiting. In de 18^e eeuw begonnen er nieuwe doelen voor het reizen te komen, namelijk: missionarissen en wetenschappelijke reizigers. Zij zagen interactie met de mensen van de nieuwe werelden als essentieel. Wanneer een nieuw gebied was ontdekt en dus gekend, werd dit gebied bekeken als “onder controle of invloed van andere kolonialiserende machten”. Hedendaags toerisme is op vele manieren de moderne wijze van het bezit door exploratie. De toerist treedt het territorium van een “other” binnen, op zoek naar een exotische ervaring.

EVOLUTIONISME

Het idee dat er wetmatigheden te ontdekken zijn in de evolutie van historische ontwikkelingen die zouden verlopen van eenvoudige, primitieve tot steeds ingewikkelder en complexere vorm.

Hoewel evolutionisme ook wordt besproken als sociaal darwinisme, zijn de ideeën daaruit vooral afkomstig van Herbert Spencer. Het sociaal darwinisme is een vorm van evolutionisme waarbij wordt aangenomen dat er geen sprake is van toeval, maar dat er een doel is.

Klassiek cultureel evolutionisme: In de 19^e eeuw was er sprake van een eenzijdige culturele evolutie. De theorie werd gezien als ethnocentrisch en men verwierp de door het vooruitgangsgeloof ingegeven idee dat de moderne samenleving beter zou zijn dan andere vormen.

Neo-evolutionisme: halverwege de 20^e eeuw werd een poging gedaan voor een systematische of nomothetische benadering. De sociale structuur wordt op basis van complexiteit door Elman Service en Marshall Sahlins onderscheiden. In toenemende complexiteit waren dit de band, de stam, de proto-staat (chiefdom) en de natiestaat.

DIFFUSIONISME

De overtuiging dat alle culturen zijn ontstaan uit een centrale cultuur (Heliocentrische diffusie). Iedere maatschappij wordt beïnvloed door een andere. Het proces waarbij discrete cultuureigenschappen worden overgedragen van de ene maatschappij op de andere, door middel van migratie, handel, oorlog of andere manieren van contact. Het is ontstaan in het midden van de 19^e eeuw.

STRUCTUREEL FUNCTIONALISM:

Een analogie tussen de wijze waarop een organisme functioneert en de wijze waarop een samenleving dat doet. Sociale verschijnselen vervullen een bepaalde functie in de samenleving en vertonen een onderlinge samenhang. (1930-1950)

MALINOWSKI

Bronisław Kasper Malinowski was een Pools antropoloog die over het algemeen tot de belangrijkste antropologen van de twintigste eeuw wordt gerekend op basis van zijn

pionierswerk in etnografisch veldwerk, zijn ideeën over reciprociteit en zijn gedetailleerde studie van Melanesië. Hij schreef het boek *Argonauts of the Western Pacific*.

In 1914 reisde hij naar het latere Papoea-Nieuw-Guinea waar hij in Mailu en later op de Trobriand-eilanden onderzoek verrichtte.

RADCLIFF-BROWN

Alfred Reginald Radcliffe-Brown was een bekende Britse antropoloog die ten grondslag lag aan de theorie van het structureel functionalisme. De centrale vraag die in al zijn werken terugkomt is: of en hoe mensen zonder Herrschaft en/of staat kunnen leven. Radcliffe-Brown gaf als grote inspiratiebron de socioloog Émile Durkheim aan. Radcliffe-Brown was van grote invloed op de antropoloog Bronisław Malinowski.

Structureel functionalisme is een variant van het functionalisme in de sociologie waarbij de functie van sociale verschijnselen wordt verklaard aan de hand van de bijdrage van het verschijnsel aan een sociaal systeem en de veranderingen die het daarmee teweeg brengt in dat systeem.

DENIAL OF COEVALNESS

De intellectuele klasse in Europa had een soort hiërarchie waarbij de westerse beschaving aan het uiteinde van de vooruitgang geplaatst werd en de 'wilde stammen' aan het andere eind. Alle andere volkeren werden daartussen geplaatst, afhankelijk van hun afstand tot 'de beschaving'. Tegelijkertijd was dit ook een tijdslijn. Er waren stadia in de evolutie: die van de 'savages', de 'barbarians' en de 'civilised', en elk volk kon in zo'n fase gesitueerd worden. De kunst van het evolutionisme bestond erin 'to throw living savages into the fossil gap.' (Stocking 1992: p.148) Men zag de 'levende wilden' zoals Afrikanen als levende artefacten van de prehistorische mens. Deze praktijk is door Fabian later treffend de 'denial of coevalness' genoemd, iets wat we kunnen vertalen als het 'weigeren van gelijktijdigheid' aan medemensen die nochtans op hetzelfde moment de aarde bewonen. (Fabian 1983) Het toenmalige denkkader bestond volgens Stocking uit de 'sociologische evolutionaire teleologie van de vooruitgang', met het westen uiteraard als telos of eindpunt. Er was één weg (unilineair), één eindpunt of thelos (het westen) en één richting (unidirectioneel).

De Ander werd als het ware bevroren in tijd en ruimte. De culturele antropoloog Johannes Fabian (1983) noemt dit proces 'the denial of coevalness', waarbij aan het beschreven subject een gelijktijdigheid met de schrijver wordt ontzegd (De Boeck, 1996, p. 143). Dit was een techniek van musea om een afstand te creëren tussen the West and the Rest. Een object werd uit zijn context gerukt, en in westerse musea gepresenteerd als één van de 'tijdloze objecten uit een ver verleden' (Stocking, 1985, p. 4). Dit negentiende-eeuwse museumproject, bij ons onder meer gerealiseerd in Tervuren, beoogt als zodanig de reconstructie van een continu, lineair en geïntegreerd historisch verhaal, dat tevens een bevestiging is van de westerse imperialistische hegemonie en een ontkenning van culturele pluraliteit (De Boeck, 1996, pp. 141-142). Het schrijvende van deze manier van het in beeld brengen van de Ander, is dat men zijn hedendaagse bestaan verloochent.

WRITING CULTURE

In these new essays, a group of experienced ethnographers, a literary critic, and a historian of anthropology, all known for advanced analytic work on ethnographic writing, place ethnography at the center of a new intersection of social history, interpretive anthropology, travel writing, discourse theory, and textual criticism.

The authors analyze classic examples of cultural description, from Goethe and Catlin to Malinowski, Evans-Pritchard, and Le Roy Ladurie, showing the persistence of allegorical patterns and rhetorical tropes. They assess recent experimental trends and explore the functions of orality, ethnicity, and power in ethnographic composition.

Writing Culture argues that ethnography is in the midst of a political and epistemological crisis: Western writers no longer portray non-Western peoples with unchallenged authority; the process of cultural representation is now inescapably contingent, historical, and contestable. The essays in this volume help us imagine a fully dialectical ethnography acting powerfully in the postmodern world system. They challenge all writers in the humanities and social sciences to rethink the poetics and politics of cultural invention.

SAVAGE/CIVILIZED

Ontbreekt

CLAUDE LÉVI STRAUSS:

Claude Lévi-Strauss was een Frans cultureel antropoloog die werd beschouwd als een van de grote denkers van de twintigste eeuw. Hij heeft het structuralisme in de sociale wetenschappen grotendeels vormgegeven. Hij zorgde voor het besef dat alle culturen gelijkwaardig zijn. Zijn bekendste boek is "Het trieste der tropen".

Zijn theorie in een notendop: Betekenis krijgt de wereld pas dankzij een structuur, die haar verdeeld in onderling tegengestelde elementen. Binnen dat rasterwerk is het individu niet meer dan een 'teken', dat de hem toegeschreven plaats inneemt in de tekst die een cultuur is. Dus niet het individu geeft de wereld zijn betekenis, zoals het op dat ogenblik in Frankrijk populaire existentialisme wil. Het individu krijgt pas betekenis als deel van een netwerk dat hem overstijgt.

TRISTES TROPIQUES:

Het Trieste der Tropen, het bekendste boek van de Franse etnograaf Claude Lévi- Strauss. Het boek is een reisverhaal, maar bevat ook allerlei filosofische reflecties en ideeën over uiteenlopende zaken als sociologie, geologie, geschiedenis, literatuur en muziek. In dit literaire meesterwerk doet de auteur omstandig verslag van zijn Braziliaanse reizen, het land waar hij na zijn studietijd een aanstelling kreeg als docent aan de universiteit van São Paulo. De auteur schetst ook de intellectuele reis die hem via de filosofie naar de etnografie leidde. Het boek is echter befaamd om de delen die Lévi-Strauss wijdde aan de vier Braziliaanse indianenstammen bij wie hij in de jaren dertig van de 20ste eeuw etnologisch veldonderzoek deed, met name de Caduveo, de Borôro, de Nambikwara en de Tupi-Kawahib, allen levend in de deelstaat Mato Grosso.

De gebruiken en de materiële cultuur van deze ondertussen bijna verdwenen stammen beschrijft en documenteert de auteur (via fotomateriaal en tekeningen) met mededogen en respect. Het westerse superioriteitsgevoelen is de auteur vreemd.

FRANS STRUCTURALISME

Het structuralisme is een theoretische benaderingswijze en intellectuele stroming binnen de sociale wetenschappen en hedendaagse filosofie. Men moet het echter niet zien als een uniforme stroming, maar als een groep filosofen en sociologen die een gemeenschappelijk vertrekpunt hebben: er zijn niet direct waarneembare of onbewuste structuren die ten grondslag

liggen aan (alle) sociale verschijnselen. Deze structuren zijn verzamelingen van de relaties tussen de elementen waaruit de sociale werkelijkheid is opgebouwd.

Het structuralisme is de uitbreiding van de structurele taaltheorie van Ferdinand de Saussure naar verschillende andere vakgebieden. Deze taaltheorie stelde dat de betekenis van een woord niet wordt bepaald door hetgeen waarnaar zij verwijst, maar net door de gehele taal zelf. Om een woord te begrijpen moet men dus de bredere taal onderzoeken en kijken hoe dit element erin past. De Saussure denkt taal, en meer concreet een woord als bestaande uit twee elementen: signifiant (betekenaar) en signifié (betekenis). Wat de Saussure de betekenaar (signifiant) noemt, is het concreet gerealiseerde teken (de letters op het papier of de klank). De betekenis (signifié) is het mentale concept waarheen de betekenaar verwijst. De betekenis van het teken dient te worden onderscheiden van de buitentalige referent. Het subject wordt niet meer centraal geplaatst.

Een vroeg voorbeeld van de toepassing van dit ideeëngoed vindt men terug in het werk van de antropoloog Claude Lévi-Strauss. Lévi-Strauss ontdekt dat deze taalstructuren ook in de samenlevingsstructuren lijken terug te komen. Hij kwam dit op het spoor door systematisch de mythes van bepaalde stammen te beschrijven aan de hand van taalkundige tegenstellingen en transformaties in de gesproken taal. In de tribale samenlevingen die Lévi-Strauss onderzoekt vindt hij die relaties terug in de verschillende mythes die aan bod komen. Hij bouwt hier verder op de verfijningen die Jakobson had aangebracht en stelt dat mensen in binaire opposities (hoog/laag, man/vrouw, leven/dood) denken. Culturele verschijnselen kunnen begrepen worden door deze tegenstellingen in kaart te brengen.

WARME/KOUDE SAMENLEVING:

Ontbreekt

LA PENSÉE SAUVAGE:

“Het wilde denken”, een van de boeken van Claude Lévi-Strauss. Het zogenaamde *wilde denken* (magie, mythe) is voor Lévi-Strauss niet tegengesteld aan het wetenschappelijke denken van het moderne Westen, maar loopt er veeleer parallel aan: beide vertalen zintuiglijke indrukken in verstandelijke begrippen en beide geven betekenis aan de culturen waartoe ze behoren. De wetenschap leidt tot de groei van kennis en vindt zijn weerslag in technologische toepassingen. De resultaten van de magie zijn daar natuurlijk niet mee te

vergelijken, maar de rol van de magie binnen een cultuur is niet minder reëel. Omdat het *wilde denken* zoveel ouder is dan de wetenschappelijke rationaliteit, ziet Lévi-Strauss het als substraat van de beschaving. Het hoeft ons dan niet te verbazen dat ook in onze samenleving zo veel irrationele impulsen de kop opsteken, in de vorm van geloofsovertuigingen en allerlei opmerkelijke gebruiken. Het *wilde denken* is ons niet vreemd, en de structurele analyse tracht inzicht te verschaffen in de werking ervan, om uiteindelijk licht te kunnen werpen op de universele regels van de mentale activiteit.

ORALITY:

Ideeën die worden uitgesproken door mondelinge communicatie in culturen waar geletterdheid niet veel voorkomend is. Post-coloniale culturen zijn allemaal op verschillende manieren beïnvloed door de relatie tussen orality en de graad van alfabetisering. Dit is het meest duidelijk in culturen waar orale communicatie dominant was voor de coloniale periode, zoals in Afrikaanse en inheemse gemeenschappen. In sommige delen van Afrika bestonden goed geletterde pre-coloniale gemeenschappen in het Arabisch, of die het Arabisch schrift gebruikten om de zogenaamde *ajami* in hun eigen talen te maken. Deze hebben al geleid tot complexe interacties tussen geschreven en gesproken culturele vormen in deze gebieden. Op de Centraal-Amerikaanse eilanden, zoals Cuba, Haiti, Jamaica etc. bestond een grote slavencultuur, welke vooral behouden is in orale vorm. Door deze orale traditie zochten de intellectuelen delen van hun Afrikaanse geschiedenis op om een *nation language* te ontdekken voor hun regio.

Post-coloniale culturele studies hebben geleid tot een algemeen re-evaluatie van het belang van mondelinge communicatie en orale culturen. Dit heeft geleid tot de gewaarwording dat een literaire samenleving op zich een erg complexe culturele gewoonte is. Zelfs zeer geletterde samenlevingen hebben een levendige orale cultuur. De misconceptie dat de orale cultuur slechts een precursor is voor de geletterde post-coloniale cultuur is ontkracht. Eerder bestond het idee dat orale cultuur 'traditioneel' was terwijl schrift als 'modern' werd gezien.

Recente studies hebben de nadruk gelegd op het feit dat orale en literaire culturen in coloniale en post-colonialed bestonden in verneigde sociale situaties en mutueel interactief waren. Ze waren niet enkel beperkt tot het verleden en daarom ondergeschikt aan de geschreven vorm. Orale culturen in afrika hebben een nog steeds durende en gelijke relatie met de geschreven cultuur. Dit is in strijd met de simplistische en cultuur-specifieke benadering van post-structuralisten zoals Derrida dat de geschreven cultuur boven de orale cultuur staat (logo-

centrisme). In Zuid-Afrika, orale vormen zoals *praise songs* zijn overgenomen door moderne, Europese instituties zoals vakbonden (voor protesten) en hebben meegeholpen met de ontwikkeling van formele en sociale aspecten van literaire teksten. Het is niet alleen zo dat de orale vormen de literaire vormen beïnvloeden, maar de orale vormen zelf ook ontwikkelen en veranderen door hun interactie met geschreven culturen in de moderne periode.

EVANS-PRITCHARD

In 1950 gaf ik de Marett Lecture in Oxford. Hierin werd gesteld dat sociale antropologie dichter bij bepaalde soorten geschiedenis lag dan de natuur wetenschappen. Dit leidde tot kritiek en anti-historische vooroordelen. De invloed van Malinowski en Radcliffe-Brown, beide vijandig tegenover geschiedenis, was nog steeds duidelijk. Anti-historische tendensen komen overal voor in de antropologie. Het is makkelijk om te begrijpen hoe het komt dat de antropologie van de geschiedenis afkeert. De grondleggers van onze wetenschap hebben gepoogd wetten te formuleren voor historische ontwikkeling waar alle gemeenschappen en culturen doorheen gaan, in determineerde stages. Zelfs degene die dit niet deden probeerde elk instituut te verklaren in termen van origine. Critici zouden hen moeten hebben aangevallen neit voor het feit dat ze geschiedenis schreven, maar dit op een slechte manier deden. Men probeerde enkel wetten te vormen om de geschiedenis te beschrijven. Meer zelfs, ze waren onbekend met historisch onderzoek en schreven historische verklaringen compleet af. Ze verantwoordten dit door een generalisatie te maken tussen wetenschappen (soc. antropologie bij natuurwetenschappen).

Hier moet een onderscheid worden gemaakt tussen soorten geschiedenis. Ik spreek niet over historici die grote gebeurtenissen beschrijven, zoals veldslagen of verhalen geven. Ik spreek tot tot de geschiedkundigen van de *historien-sociologues* die vooral geïnteresseerd zijn in de sociale instituten en grote culturele veranderingen en daarin tendens, types en regelmatigheden zoeken. Geschiedenis is niet een opeenvolging van gebeurtenissen, maar de linken tussen deze gebeurtenissen. Het feit is dat er een tweeledigheid is in geschiedenis, dat gebeurtenissen aan de ene kant uniek zijn, maar aan de andere kant een bepaalde regulariteit aan zich hebben. Nu zal ik spreken over de consequenties van de breuk tussen geschiedenis en sociale antropologie.

Antropologen zijn veel te onkritisch bij het gebruik van documentaire bronnen. Men geeft vaak geen redenen waarom een auteur autoriteit heeft. Het is soms vergeten dat de soc. antropoloog alleen directe observatie gebruikt in zijn rol als etnograaf en zodra hij vergelijken

studies doet, afhankelijk is van documenten, net als de geschiedkundige. Veel, maar niet alle, antropologen vergeten het belang van historische technieken.

1. Antropologen doen zelden genoeg moeite om van historische bronnen het verleden van de mensen die zij bestuderen te reconstrueren. Men zei dat het irrelevant was voor een functionele studie van instituties om te weten hoe ze verandert waren in het verleden. Nu is het echter duidelijk dat in het geval van de meest primitieve gemeenschappen, dat als een antropoloog de essentie van de meest primitieve instituten wilt begrijpen, hij dit enkel kan doen met behulp van documenten en verbale herinneringen.
2. Door het gebrek aan deze reconstructies wordt de indruk gegeven dat voor Europese invloeden, primitieve stammen statisch waren, terwijl dit zeker onwaar is. Het is van groot belang dat we weten wat voor soort ontwikkelingen hier hebben plaats gevonden en we kunnen de huidige constructen niet begrijpen zonder te weten hoe ze ontstaan zijn. Ik spreek hier over etnografisch onderzoek, dat zeer zeker belangrijk en legitiem is, maar wel moeten worden uitgevoerd met grote voorzichtigheid waarbij men zich aan de regels houdt.
3. Een volks traditionele geschiedenis is belangrijk omdat het onderdeel is van de huidige mens en diens sociale leven, dat de antropoloog direct observeert. We moeten onderscheid maken tussen de effecten van een gebeurtenis (bijv. Waterloo), hoe het in het geheugen van mensen zit, de representatie in orale en geschreven traditie. Waarom worden bepaalde gebeurtenissen wel onthouden en andere niet? De onderzoeker van historische tradities heeft dus drie rollen. Vastlegger, geschiedkundige en socioloog. Hij legt vast een volks tradities, schat de historische waarde en validiteit in en maakt een sociologische interpretatie van het alles.
4. Antropologen hebben te weinig onderscheid gemaakt tussen geschiedenis, mythe legende, anecdote en folklore. Mythen onderscheiden zich van geschiedenis omdat ze anders worden bekeken door de mensen van de cultuur waar ze bij horen. Zij zien mythen en geschiedkundige gebeurtenissen niet als hetzelfde.
5. We gaan om met sociale feiten en een groot deel van deze feiten zijn onderdeel van historici en hun studies. Het is dus van groot belang dat als men generalisaties maakt die voor alle gevallen moet gelden, men dezelfde soort data van geschiedenis moet gebruiken, zelfs als dit selectief is en om conclusies te testen die bereikt zijn door studies van primitieve gemeenschappen.

6. Door het wegdraaien van geschiedenis hebben we onze rug gekeerd naar de grondleggers van onze wetenschap, die zelfs primair doel hadden om te ontdekken welke principes of ontwikkelingen in sociale evolutie er bestonden en hier trends in te ontdekken. Dit doel kan enkel worden bereikt als feiten uit geschiedenis worden gebruikt.
7. Functionele etnografische studies van primitieve gemeenschappen worden overschat ten koste van studies die de ontwikkeling bestuderen en zo worden historische feiten genegeerd. Dit voorkomt dat we de validiteit van bepaalde aannames waar onze studies op steunen kunnen testen.
8. Geschiedenis op zich bevat een belangrijk onderdeel van de sociologische studie, de sociologie van de geschiedschrijving, waarin geschiedkundige zelf en hun boeken/bronnen onderwerpen aan onderzoek. Wat geschiedkundigen ooit schreven over de reformatie is niet wat ze tegenwoordig schrijven, en dit is juist omdat men nu meer weet van deze gebeurtenissen. Het wordt ook gedaan omdat meningen anders zijn met grote politieke en sociale veranderingen.

Ook historici verliezen belangrijke dingen door de breuk tussen de twee disciplines. Zij verliezen ook antropologische training voor onderzoek van vroegere periodes van de geschiedenis, de instituten en soorten gedachten die simpelere mensen hadden. Het is nu moeilijker voor historici om de mentaliteit van mensen te bepalen op basis van weinig teksten en antropologen moeten zich afvragen of de conclusies die zij trekken kloppen. Ik hoop dan ook dat een opleiding tot geschiedkundige een antropologische veldstudie bevat en dit als waardevol wordt gezien.

Wat zijn dan de grote verschillen tussen geschiedenis en sociale antropologie? Beide proberen fundamenteel hetzelfde te doen, dus het doel en de methode zijn hetzelfde. Het doel is om een bepaalde set ideeën te zien in termen van andere ideeën, hun eigen ideeën, zodat ze begrijpbaar worden. Het feit dat antropologen mensen direct bestuderen en historici door documenten is een technische, niet methodologisch onderscheid. Het grote punt is dat historici vooral, zelfs als ze sociologisch georiënteerd zijn, over politieke gebeurtenissen schrijven, terwijl antropologen meer focussen op huiselijke en gemeenschapsrelaties. Deze worden grotendeels genegeerd door historici. Historici missen veldtraining om dit soort onderzoek goed uit te voeren. Documenten van historici geven ook niet de grote hoeveelheden informatie over de onderwerpen die ik heb besproken, gedeeltelijk omdat de samenlevingen die we bestuderen er zo rijk aan zijn en gedeeltelijk omdat we direct gedrag kunnen observeren en vragen kunnen stellen. De historicus kan enkel observeren in documenten.

Dus hoewel het moeilijk is om een duidelijk theoretisch onderscheid te maken tussen geschiedenis en soc. antropologie is het duidelijk dat we in de praktijk onze data anders bekijken en anders beschrijven. Daarnaast is het zo dat geschiedkundigen geschiedenis van achter tot voor bekijken terwijl wij het andersom doen. Een historicus zal terug in de tijd beginnen en via de origines naar de huidige stand van zaken kijken. Een antropoloog zal naar de huidige structuur kijken en in dat licht terugblikken met wat we hebben geleerd over het heden, naar het verleden. Hierdoor ontstaat een soort paradox waarin de historicus het heden als vanzelfsprekend beschouwd en de antropoloog het verleden. Men kan verder nog zeggen dat als de antropoloog het verleden onderzoekt hij op zoek is naar een constante over een lange tijd die naar het heden terugleid, en niet om het heden te verklaren door antecedenten of origines. Dit alles gaat echter niet op als de antropoloog sociale ontwikkeling over een lange tijd onderzoekt.

Dus misschien is het beter als ik de eerder genoemde critici naar mij gelijk geef en zeg dat er weinig verschil is tussen sociologische geschiedkunde en wat sommige antropologen noemen social dynamics of diachronische sociologie, of de studie van de sociale verandering of *processual analysis*. Ik kan dan ook zeggen dat er veel overlap is tussen soc. antropologie en geschiedkunde en dat deze disciplines veel van elkaar kunnen leren en dat beide onderdeel zijn van de sociale wetenschappen. Dat vele dit niet kunnen zijn wijt ik aan 1) snobbisme, een drang om op gelijke voet te blijven met de natuurwetenschappers. Wanneer leert men nu eens dat de goede historicus, of antropoloog, niet minder exact, systematisch en kritisch is van zijn onderzoek dan een bioloog? 2) Er zijn weinig sociologische historici en weinig historische antropologen. 3) Onze interesses beginnen steeds meer van elkaar af te wijken en onze onderwerpen beslaan andere terreinen.

Deze situatie zal echter veranderen en dat is om verschillende redenen. 1) Recent is er steeds meer interesse onder antropologen in de geschiedenis van simpelere mensen in vroegere tijden. Enerzijds vanuit een historisch oogpunt om gebeurtenissen van sociale veranderingen te bekijken, anderzijds vanuit een historisch oogpunt om de representatie van deze gebeurtenissen in de gedachten van de huidige tijd te bevatten, of beide. 2) Antropologen zijn steeds meer geïnteresseerd in samenlevingen en culturen die verre van simpel en onderontwikkeld zijn, in het verre en nabije oosten bijvoorbeeld. In dit geval moet geschiedenis worden genegeerd. 3) De drang naar wetten bij de vergelijkende methode, die onvermijdelijk leidt in ontwikkelende studies naar de formulering van stages van ontwikkeling en daaropvolgend de historische aanpak een slechte naam gaf, is nu in de praktijk gestopt. 4) Zoals ik eerder zei, antropologen kunnen bijdragen aan geschiedenis en geschiedkunde en ik denk dat in de toekomst er onderzoek zal komen in de meer conventionele onderdelen van geschiedenis.

5) Het is waarschijnlijk dat historici steeds meer hun interesses verleggen. Vroeger focusten zij op Europese geschiedenis, maar dit is niet langer het geval. Als ze beginnen te schrijven over niet-Europese mensen en culturen, zullen ze ons onderzoek meer waarderen.

Dus naar mijn mening moet de antropologie kiezen tussen niets zijn en geschiedkunde zijn. Daarnaast is het ook zo dat de geschiedenis moet kiezen tussen sociale antropologie zijn of niets zijn. Daarom kan ik in conclusie zeggen dat de twee verschillen in orientatie, maar niet in het doel dat zij hebben.

Wie was Evans-Pritchard?

Evans-Pritchard is een belangrijk antropoloog die als instrumenteel wordt gezien in de ontwikkeling van de sociale antropologie. Hij is vooral beïnvloed door Malinowski en in meerdere mate nog Seligman. Zijn werk is vooral theoretisch, waar hij op zijn ervaringen als antropoloog steunt om te filosoferen over de aard van de antropologie en hoe de antropologie het best kan worden uitgevoerd. In 1950 stapte hij af van de gebruikelijke positie dat de antropologie een natuurwetenschap was, en zei dat het bij de humane wetenschap moest worden gerekend, vooral geschiedenis. Zijn belangrijkste punt was dat het erg moeilijk was om te vertalen.

Hiermee bedoelde hij dat het erg moeilijk was om de eigen gedachten te vertalen naar een andere wereld en een andere cultuur, en om zo die cultuur te begrijpen, om vervolgens weer terug te vertalen, om het uit te leggen aan mensen van de eigen cultuur.

MARSHALL SAHLINS

Prominent Amerikaans antropoloog. Politiek zeer actief, met veel protest tegen de Vietnamoorlog. Twee jaar in Parijs doorgebracht waar hij werd blootgesteld aan de Franse intellectuelen, met name Lévi-Strauss) en de studentenprotesten van '68. Zijn werk focust vooral op het demonstreren van de macht die cultuur heeft om mensen hun perceptie en acties te beïnvloeden. Volgens Sahlins heeft cultuur een unieke kracht om mensen te motiveren die niet uit de biologie komt. Hij is kritisch tegenover de "homo economicus" en volgens hem passen economische systemen zich aan, aan de specifieke culturele omstandigheden. Hij heeft het boek *Culture and Practical Reason* gepubliceerd en legde zich toen toe op de relatie tussen geschiedenis en antropologie, met name op het feit dat verschillende culturen geschiedenis anders zien en anders schrijven (ook in tekst uitgelegd). Zijn meeste onderzoek heeft hij gedaan in Fiji en Hawaii. Hij heeft ook een boek geschreven over de evolutie van cultuur (*Evolution and Culture*, 1960). Daarin maakt hij onderscheid in de evolutie van samenlevingen in "algemeen" en

"specifiek". Algemene evolutie is de tendens van het culturele en sociale systeem om steeds complexer te worden, georganiseerder en meer aangepast aan de omgeving. Echter, bepaalde culturen zijn niet geïsoleerd en er ontstaat dus interactie en diffusie van hun kwaliteiten (zoals technologische vooruitgang). Dit leidt er toe dat culturen zich ontwikkelen in verschillende manieren (specifieke evolutie). In de tekst op Toledo staat een uitgebreide uitleg over de geschiedenis van volkeren op Fiji en Hawaii, de geschiedenis van "de heilige koning" en hoe dit samenhangt met de geschiedenis van de antropologie en de relatie met de geschiedkunde zelf.

POSITIONAL SUCCESSION

Een term die antropologen gebruiken om de afkomst en familielijnen van historisch invloedrijke figuren te beschrijven. Door positional succession, geven personen met titels en geld hun namen en eigendommen door aan hun nageslacht, van vader op zoon. Alle leden die in deze lijn onder elkaar zitten, hebben dus dezelfde relatie tot hun familie als degene die hen die titel heeft gegeven (de overledene). In feite *wordt* de opvolger de persoon die gestorven is. Dit proces van positional succession zorgt ervoor dat belangrijke personen, met veel macht en eigendom altijd, letterlijk, doorleven, in het heden. Zo blijft de "familieboom dun" en de originele familie dicht bij elkaar. Zo worden ook de familierelaties behouden, met namen en invloed.

SLAVER/SLAVERY

Slavernij heeft bestaan sinds de oudheid en is in veel vormen voorgekomen in verschillende culturen, maar het was vooral belangrijk bij de formatie van veel post-coloniale samenlevingen in Africa en de Cariben. Er ontstond in de 300 jaar van deze slavernij een levendige handel. Hier ontstond een soort driehoek waar goederen werden gebracht vanuit Europe, in ruil voor mensen aan de Afrikaanse kust. Deze werden getransporteerd naar Amerika waar ze als slavend werden verkocht en producten zoals suiker werden vervolgens teruggebracht naar Europe, het brein achter deze driehoek. Dit systeem werd gebruikt en verfijnd over 300 jaar waarin het bekend stond als de meest extreme vorm van commerciële slavernij, waarin slaven niet enkel als werkkraft werden gezien voor huiselijke taken, maar de dominante werk-kraft waren voor hele economieën. Eerdere vormen van slavernij, zoals de Romeinse, gaven slaven vaak veel meer vrijheid en soms zelfs toestemming om geïntegreerd te worden in het sociale of familiale systeem dat ze soms toeliet om geassimileerd te worden en zelfs macht of geld te krijgen. De Europese institutionalisering van de commerciële slavernij in de late 16e eeuw gaf de coloniale

machten een schijnbaar eindeloze bron aan werkkrachten voor de plantages, waarbij een ideologie van absoluut bezit werd misbruikt en Afrikanen objecten werden van Europese handel. Commerciële slavernij was het logische gevolg van de drang naar goedkope arbeid voor de bloeiende plantage-economie en de wens naar Europa's cultuur als 'beschaafd' te zien, in vergelijking met de *native*, *cannibal* en de *savage*.

Hoewel slavernij bestond in meerdere perioden en samenlevingen, werden ze nooit gebruikt als slaven in de commerciële moderne zin. Slavernij werd vaak geassocieerd met exogamische groepen, gevangen of leden van andere groepen buiten de gemeenschap. Post-Renaissance ontwikkelingen van een intense ideologie van racisme produceerde een bijzonder destructieve vorm van commerciële slavernij, waarin alle menselijke rechten en waarden aan de kant werden gevoelen. Veel van de pseudo-objectieve 'wetenschappelijke' verhandelingen waarmee colonialisme werd verantwoord, kwamen uit de nood om zo'n commerciële uitbuiting te rationaliseren. Het is zelfs gesuggereerd dat slavernij geboorte gaf aan racisme, tenminste in de moderne vorm, net zoals racisme een excuus werd voor de extremen van slavernij. *Race* en vooroordelen over rassen zijn dus verwoven met het coloniale systeem van slavernij, zo ver dat ze soms moeilijk uit elkaar zijn te houden. Slaverhandel werd afgeschaft in de vroege 19e eeuw, maar het werd vaak moeilijk gevonden om hier wetten over te maken en deze te bekrachtigen. Zonder een verbod op het *instituut* slavernij, was het moeilijk om de handel van slaven te verbieden. Er zat vaak vertraging tussen het verbieden van de handel en van slavernij zelf. Hierdoor bleef het systeem van slavernij nog bestaan tot 1830.

Zelfs toen slavernij uiteindelijk werd verboen in de coloniale systemen zoals dat van engeland, werd er een systeem bedacht dat 'contractarbeid' (*indentured labour*) heette. Hoewel de term inhoudt dat er een contract werd gemaakt uit vrije wil, was dit in de praktijk nog steeds gedwongen arbeid. Dit werd de meest gebruikte manier om goedkope arbeid te krijgen na 1833. Veel verspreide afstammelingen (*diaspora*), vooral Indianen en Chinezen, werden getransporteerd onder dit systeem. Het resultaat was dat zelfs na de formele afschaffing van slavernij, verschillende vormen van gedwongen arbeid bleven bestaan, vooral omdat in de regio's waar slavernij veel voor kwam er vormen van landbouw bestonden die een continue vraag hadden naar goedkope arbeiders.

WORLD SYSTEM THEORY

Een theorie over de werking van het wereldwijde economische, sociale en politieke systeem, geformuleerd door Immanuel Wallerstein (1974a; 1974b). De belangrijkste stelling van deze

theorie is dat het kapitalistische systeem het mondiale economische stelsel is sinds de zestiende eeuw en dat men niet over economie kan praten in termen van de natie-staat, noch van 'maatschappij', noch van 'stadia' van ontwikkeling in abstracte termen omdat elke maatschappij wordt beïnvloed door een deel is van de kapitalistische wereldeconomie.

Het was pas met de opkomst van de moderne wereldeconomie in het zestiende eeuwse Europa dat we de volledige ontwikkeling en economische overheersing van de markt de handel zagen. Dit was het systeem, genaamd kapitalisme. Kapitalisme en de wereldeconomie (dat wil zeggen, een enkele verdeling van arbeid, maar meerdere beleidslijnen en culturen) zijn zijden van dezelfde medaille. De ene veroorzaakt niet de andere. (Wallerstein 1974b: 391)

De wereld systeemtheorie kwam naar voren als een weerlegging van de moderniseringstheorie, die de neiging had om a) te concentreren op de nationale staat, b) er van uit te gaan dat alle landen een vergelijkbaar pad van groei volgen, c) transnationale structuren te negeren en d) verklaringen te baseren op ahistorisch ideaaltypen. Het voorstel van één kapitalistische wereldsysteem, in gebruik sinds de zestiende eeuw, beïnvloedt radicaal de manier waarop we niet alleen de wereldeconomie bekijken maar ook de nationale politiek, klasse, etniciteit en internationale betrekkingen in het algemeen. Bijvoorbeeld, de theorie verwerpt het concept van een 'samenleving' als een eenheid van analyse in het voordeel van twee systemen van de productie: 'mini-systemen' die gelokaliseerde zijn en van korte duur, en het wereld-systeem zelf (Wallerstein 1976).

Een demonstratie van hoe deze theorie werkt is te zien in haar aanpak van de feodale-achtige economieën van Latijns-Amerika. Een traditionele marxistische kijk op de economische ontwikkeling ziet alle economieën als een reeks van stadia, het zou deze economieën beschouwen als een pre-burgerlijke, pre-geïndustrialiseerd stadium van ontwikkeling. Maar de wereld systeemtheorie stelt dat deze economieën al een deel van het kapitalistische wereldsysteem zijn. Ze zijn niet een eerder stadium van een overgang naar industrialisatie, maar zijn onontwikkeld omdat ze 'perifere, grondstoffen producerende' gebieden zijn, aan de rand van en geëxploiteerd door de geïndustrialiseerde wereld en dus in een staat van afhankelijkheid. Dergelijke samenlevingen kunnen, al dan niet, een industriële basis ontwikkelen. Maar of ze wel of niet doen hangt af van hoe goed ze aan dominante staten kunnen weerstaan en zich kunnen aanpassen aan het kapitalistische wereld-systeem (of, zoals Wallerstein zou beweren, louter als gevolg van structurele veranderingen in het systeem) in plaats van een onvermijdelijk proces van ontwikkeling. Industrialisatie kan dus vooral gezien worden als een politiek fenomeen.

Het wereld-systeem is in de eerste plaats een politiek systeem, in plaats van één bepaald door 'neutrale' economische factoren, en in die zin overlapt met theorieën van neo-

kolonialisme en dekolonisatie. Het kapitalistische wereld-systeem ontstond op hetzelfde moment als de moderne Europese keizerlijke dominantie van de wereld. Dit had twee belangrijke gevolgen: de oprichting van de wereld als een spatiotemporele site van keizerlijke macht, en de voortzetting van de keizerlijke binarisme tussen kolonisatie en gekoloniseerde landen.

Hoewel Wallerstein niet de link ontwikkeld tussen het kapitalistische wereld-systeem en het imperialisme (aangezien hij individuele wereldrijken beziet als een aanvulling op het kapitalistische wereld-systeem), is het duidelijk dat het wereld-systeem nauw verbonden is met de Europese expansie en dat de geschiedenis van de kolonisatie een grote invloed heeft gehad op geïndustrialiseerde landen van vandaag, en die worden onderhouden als bron-producerende gebieden (zie de globalisering).

Volgens Wallerstein werden, de drie structurele posities in de wereldeconomie (kern, periferie en semi-periferie) gestabiliseerd rond ongeveer 1640. Noordwest-Europa was de kern, met als specialisatie de landbouw en het toevoegen van industrieën, zoals textiel, scheepsbouw en metaalproductie; Oost-Europa en het westelijk halfrond waren de periferie, die de export van graan, edelmetaal, hout, katoen en suiker voorzagen; en Zuid-Europa was de semi-perifere regio gespecialiseerd in hogekost industriële producten. Kapitalisme was vanaf het begin een zaak van de wereldeconomie en niet die van natie-staten. De bijzondere geografische ligging van deze structurele posities kunnen veranderen, maar niet hun basis functie in het systeem.

Het is duidelijk dat, hoewel Wallerstein het kapitalistische wereldsysteem ziet als één dat een andere wereld-systeem overschrijft, zoals het imperialisme, de keizerlijke uitbreiding van Europa, zijn culturele en politieke, en economische dominantie, kortom de opkomst van de moderniteit zelf, zijn onlosmakelijk van de opkomst en dominantie van een wereld economisch systeem. Dominante kernstaten kunnen veranderen, maar de structuur van het wereld-systeem, en de dynamiek van kapitaalaccumulatie waarop het rust, blijven op hun plaats. De theorie verklaart niet, noch is het geïnteresseerd in menselijke subjectiviteit, de politiek van kolonisatie, de voortdurende dominantie van bepaalde discursieve vormen van keizerlijke retoriek, noch de bijzondere en blijvende materiële gevolgen van het kolonialisme in individuele samenlevingen. Het biedt geen plaats voor individuele politieke bemiddeling noch is het betrokken bij de lokale dynamiek van culturele verandering, en zelfs niet met de werking van 'samenlevingen', al deze dingen zijn ondergeschikt aan de brede structurele krachten van het wereldsysteem.

Meer recent (1991), heeft Wallerstein ingegaan op de relatie van cultuur en het wereld-systeem, stellende dat cultuur, zowel als die welke onderscheidingen binnen groepen ('Cultuur') maakt, en diegene die onderscheid maakt tussen groepen als naties ('culturen'), zijn eigenlijk 'het gevolg van de historische ontwikkeling van [het wereld] systeem en weerspiegelen haar

leidende logica' (1991: 32). Beide vormen van cultuur dienen om mensen te mystificeren over het wereld-systeem en het dus op zijn plaats te houden. In deze regeling van dingen, zijn zelfs 'anti-systemische' bewegingen zijn een product van het wereldsysteem

CENTRE MARGIN (PERIPHERY)

Dit is een van de meest omstreden ideeën in postkoloniale discours, en toch is het in het hart van elke poging tot het definiëren van wat er gebeurde in de representatie en de relatie van de volkeren als gevolg van de koloniale periode. Kolonialisme kon alleen maar op alle bestaan door te postuleren dat er een binaire oppositie bestond, waarin de wereld verdeeld was. De geleidelijke invoering van een rijk hing af van een stabiele hiërarchische relatie waarin het gekoloniseerde bestond als de andere van de koloniserende cultuur. Dus het idee van de wilde kon zich alleen voordoen als er een concept van de beschaafde tegenover stond. Op deze manier werd een geografie van verschil gebouwd, waarin verschillen in kaart werden gebracht (cartografie) en vastgelegd in een metaforisch landschap dat niet geografisch vastheid vertegenwoordigde, maar de vastheid van de macht. Keizerlijk Europa werd gedefinieerd als het 'centrum' in een geografie minstens zo metafysisch als fysiek. Alles wat buiten dat centrum lag was per definitie de marge of de periferie van de cultuur, macht en beschaving. De koloniale missie, om de marge in de invloedssfeer te brengen van het verlichte centrum werd de belangrijkste rechtvaardiging voor de economische en politieke exploitatie van het kolonialisme, vooral na het midden van de negentiende eeuw. Het idee is omstreden omdat het verondersteld dat de pogingen om het centrum / margin model functie te definiëren het verder bestendigen. In feite hebben postkoloniale theoretici het model meestal gebruikt om te suggereren dat de ontmanteling van zulke binaries meer doet dan alleen de onafhankelijkheid van de marginale te bestendigen, maar ook het hele idee van een dergelijk centrum radicaal ondermijnt, het deconstrueren van de vorderingen van de Europese kolonisatoren tot een eenheid en een vastheid van een andere orde dan die van anderen. In die zin roept de ontmanteling van het centrum / margin (periferie) modellen van cultuur de vraag op of de vorderingen van elke cultuur een vaste, zuivere en homogene lichaam van waarden bezitten, en onthult ze allemaal als historisch geconstrueerde, en dus corrigeerbaar formaties.

FRONTIER

Het idee van een grens (frontier), een grens of beperkte zone tot om een ruimte of mensen van elkaar onderscheiden, is duidelijk veel ouder en wordt breder gebruikt dan in de koloniale en postkoloniale theorie. Er is bijvoorbeeld: een brede studie van de grensgeschiedenis in Amerikaanse Studies, te beginnen met de zogenaamde 'Turner thesis' gevorderd door Frederick Jackson Turner in 1893 (zie Taylor 1971; Philp en West 1976). Turner theoriseerde dat de Amerikaanse ontwikkeling kan worden verklaard door het bestaan van een uitgestrekt gebied van vrij land waarin Amerikaanse nederzetting vorderde naar het westen. Turner zag de grens als de essentiële waarborg van de Amerikaanse democratische vrijheden, want als de sociale omstandigheden druk zetten op de werkgelegenheid of als politieke beperkingen de neiging om de vrijheid belemmeren, konden individuen ontsnappen aan de vrije omstandigheden van de grens. Mannen zouden geen onderbetaalde lonen en een permanente positie van de sociale insubordinatie aanvaarden, geloofde hij, wanneer een beloofd land van vrijheid en gelijkheid open stond voor iedereen. Belangrijk, Turner merkte ook op dat de open grens al een milieu van het verleden was en dat Amerikanen noodgedwongen moeten verder gaan naar een ander hoofdstuk van de geschiedenis. Ongeacht de validiteit van zijn thesis als geheel (en het is zwaar bekritiseerd als grotendeels onbewezen door empirisch bewijs), zullen weinig het oneens zijn met zijn bewering dat de Amerikaanse grens ervaring centraal is in zelf-percepties van identiteit in de Verenigde Staten als gevolg van zijn alomtegenwoordigheid in de massacultuur. Het is natuurlijk van belang dat de grens die wordt waargenomen door Turner in de eerste plaats als de vormgevende kracht op de westelijke uitbreiding van kolonist bevolking en weinig interesse wordt getoond in de perceptie van deze uitbreiding door de inheemse bevolking van de zogenaamde grens. Dus recente rekeningen door historici en anderen van inheemse Amerikaanse reacties op de westelijke uitbreiding zijn een noodzakelijke correctie van deze dominante mythe van het Westen als een land van vrijheid en ontsnapping. Voor de Indianen, was de grens ervaring heel anders (Berkhofer 1978). De centrale plaats van het idee om kolonist Amerikaanse zelfbeeld kan een groot deel te maken hebben gehad met de populariteit van de term, en grensstudies zijn altijd al een belangrijk onderdeel van de Amerikaanse studies sindsdien. De term is ook geïnternationaliseerd geweest door de moderne Amerikaanse historici, zoals McNeill die het idee van de grens overnam en voerde aan dat het moet worden gezien als een van de meest dominante stijlfiguren van de recente wereldgeschiedenis (McNeill 1983). Toch in zijn meer recent gebruik binnen postkoloniale culturen, heeft het een meer lokale betekenis verkregen. Koloniale grenzen werden geschapen als keizerlijke discours, om zijn

instanties te definiëren en uit te vinden die gevormd zijn uit veroveringen. De talrijke heerserrechte grenzen van de keizerlijke kaarten geven aan hoe de koloniale cartografie bestond als zodanig om de kenmerken en verschillen uit te vinden en op te nemen tussen de verschillende plaatsen en volkeren. De grens (frontier) of grenzen (boundary) die de ruimte zo beperkt gedefinieerd was een cruciale functie in het voorstellen van de keizerlijke zelf, en in het creëren en definiëren (othering) van die anderen waarbij deze 'Zelf' definitie en waarde zouden kunnen bereiken. Dat wat ligt 'buiten de grenzen' (zelf een metafoor beroep doende op een van de eerste afbakening van grenzen van het koloniale Ierland dat een hek tussen het protestantse enclave van Dublin en de wilde, katholieke landen daarbuiten) wordt vaak letterlijk gedefinieerd als de andere, de donkere, de savage en het wilde. Naast letterlijke grenzen, het discours van het rijk was metaforisch betrokken om grenzen(boundaries) en grenzen (frontiers) af te bakenen, het uitvinden van categorieën waarvoor de ruimtelijke altijd en alleen een losse afbeelding was voor een waargenomen of gewenste raciale culturele of gender kloof. 'East is East and West is West, and never the twain shall meet' schreef Kipling (1889), wat suggereert dat het idee van een West-en Oost minder fysieke dan metafysische grenzen had. Ook het creëren van een aantal letterlijke juncture, 'East of Suez', lijkt minder dan specifiek fysiek, omdat Egypte, het land van de toetreding tot grens, al op verschillende momenten gedefinieerd is als zowel de bakermat van de Europese beschaving en het hart van de exotische en gevaarlijke Orient, als verschuiven van discours en ontmoeten elkaar op een terrein van abstractie waarbij grenzen en ruimtelijke categorieën alleen verwijzen als metonyms. Het idee van een grens beschaving impliceert een beschaving waar de regels van de rechtsstaat en sociale vaardigheden verdorren als man keert terug naar een staat van de natuur. De grens wordt dan een plaats van de slavernij. Maar het is ook vaak voorgesteld als een plaats waar mannen (het voornaamwoord is opzettelijk) zichzelf kunnen testen en waar de versleten zwakte van de beschaafde kan worden gekweekt in een nieuwe kracht (Low 1996). Deze ambivalentie is altijd aanwezig in bouw van kolonist grens verhalen, wordt het idee van de beschaving zowel gehandhaafd en bekritiseerd vanuit het onbeleefd, maar krachtig perspectief van de grens wereld. Opmerkelijk grens verhalen door vrouwen zijn veel minder romantisch en benadrukken meer vaak de harde dagelijkse realiteit van het overleven (Moodie 1852).

ANNALES SCHOOL

De Annales is een richting in de geschiedschrijving die een voortzetting is van de vernieuwingspogingen in de historiografie tussen 1900 en 1930 die reageerde tegen het

historisch realisme van het historisme van Leopold von Ranke. Ze is genoemd naar het in 1929 opgerichte tijdschrift *Annales d'histoire économique et sociale*, het middelpunt van deze beweging. Centraal stonden de verwerping van de evenementiële geschiedschrijving en de poging om een overkoepelende menswetenschap te realiseren. De Franse historici Lucien Febvre en Marc Bloch zijn de oprichters van het tijdschrift en worden gezien als de grondleggers van deze stroming.

Kritiek van Bloch en Febvre op de gangbare geschiedschrijving

Febvre en Bloch deelden een kritische houding ten opzichte van de toen gangbare beoefening van geschiedschrijving. Hun bezwaren spitsten zich toe op de elitaire vorm van geschiedschrijving en het feit dat er in de geschiedschrijving verklaringen werden gegeven voor ontwikkelingen op een manier die volledig afweek van de manier waarop in andere menswetenschappen als economie, sociologie en geografie gepoogd werd om verschijnselen met elkaar in verband te brengen.

Met hun eerste kritiekpunt bedoelden Febvre en Bloch dat de geschiedschrijving zich alleen bezig hield met de elite en dan vooral de politieke geschiedenis. Het grootste deel van de geschiedenis, het dagelijks leven van de modale mens, was in feite 'vergeten geschiedenis' betoogden Febvre en Bloch. In plaats daarvan wilden zij zich richten op de longue durée, de lange termijn waarin historische patronen waren te ontdekken.

Met hun tweede kritiekpunt bedoelden Febvre en Bloch dat historici weinig tot geen gebruik maakten van andere wetenschapsgebieden, die op andere manieren verbanden gevonden hadden. Zij vroegen zich af of het voor historici niet mogelijk was om deze inzichten als analytische instrumenten te gebruiken om ontwikkelingen in het verleden te verklaren.

De kritiek van Bloch en Febvre was aanvankelijk van zeer geringe invloed. Pas na de Tweede Wereldoorlog begon dit te veranderen. Dit is te wijten aan het feit dat enkele talentvolle jonge Franse historici, die zich van meet af aan aangetrokken hadden gevoeld door de ideeën uit het weekblad, op de meest prestigieuze leerstoelen van de Franse universiteiten terechtkwamen. Deze historici waren Emmanuel Le Roy Ladurie, Jacques Le Goff en Fernand Braudel. Deze 'tweede generatie Annales' verspreidden de visie van Bloch en Febvre.

Tijdschrift

Zo ontstond in 1929 toen de Franse historici Lucien Febvre en Marc Bloch het tijdschrift *Annales d'histoire économique et sociale* hadden opgericht. Bloch en Febvre hadden eerder al samengewerkt in het tijdschrift van Henri Berr, Revue de synthèse historique en bijgedragen aan

diens Semaines de synthese. Hun bedoeling was enerzijds de geschiedwetenschap te bevrijden van haar hang naar specialisering. Anderzijds wilde het net zoals het tijdschrift van Berr optreden als een interdisciplinaire ontmoetingsplaats.

Eerste nummer

Het eerste nummer van de eerste jaargang van het tijdschrift *Annales d'histoire économique et sociale* verscheen in Parijs op 15 januari 1929. Het korte voorwoord 'Aan onze lezers' was ondertekend door twee directeurs: Lucien Febvre (1878-1956) en Marc Bloch (1886-1944). Hierin spreken zij hun overtuiging uit dat het tijdschrift zijn plaatsje in de zon zal veroveren. Vier belangrijke artikels werden gepubliceerd:

1. een artikel van de hand van Gustave Glotz over de prijs van papyrus in de Griekse oudheid;
2. Henri Pirenne over de scholing van middeleeuwse handelaars;
3. M. Blaumont over de Duitse industriële activiteit na de laatste oorlog;
4. G. Méquet over het bevolkingsprobleem in de Sovjetrepubliek.

Een behandeling van 'Wetenschappelijk leven' in een tweede gedeelte bevatte verschillende nieuwe onderwerpen, met onder meer een bijdrage van Maurice Halbwachs over de carrière van Max Weber. Verder was in het tijdschrift ook een recensie-gedeelte opgenomen met een dozijn essays over een heel scala aan onderwerpen: van de Siciliaanse slavernij tot de economische geschiedenis van Wales.

Doelstellingen

Annales zou niet alleen een tijdschrift lanceren, maar vooral een toonaangevende historische school worden, die zich voornam om de dominantie van de gevestigde geschiedschrijving aan te vechten. Dit deden ze door de geschiedkundige studies uit te breiden en aan te vullen met technieken en onderwerpen die ze aan de sociale wetenschappen ontleenden. Niet alleen economie en sociologie, maar ook andere (hulp)wetenschappen kregen hun plaats in de school van de *Annales*: psychologie, demografie, statistiek, geografie, klimatologie, antropologie, linguïstiek enzovoort.

Ontwikkelingen

Marc Bloch, die in 1936 benoemd was aan de Sorbonne, werd in 1944 vanwege zijn joodse origine door de Duitsers gefusilleerd.

In 1946 veranderde het tijdschrift van naam. Het heette toen *Annales. Economies. Sociétés. Civilisations*. Na de Tweede Wereldoorlog zou Fernand Braudel meer dan twintig jaar de beweging domineren. Hij wordt algemeen gezien als de stichter van de Nouvelle histoire. In de jaren vijftig ontstonden ook andere richtingen binnen de Annales. Zo zou Ernest Labrousse een kwantitatieve geschiedenis beginnen, gebaseerd op grote hoeveelheden bronnen, op feiten die zich herhalen, en die eerder de grote lijnen in de geschiedenis (in zijn geval inzake economie), wilde blootleggen. Ook belangrijk voor de economische geschiedenis was Pierre Chaunu, auteur van *Séville et l'Atlantique*.

Vanaf de jaren zeventig zou de mentaliteitsgeschiedenis de Franse historiografie beheersen. Onder mentaliteit verstond men het geheel van opinies van een categorie mensen. In 1994 veranderde het opnieuw van naam: *Annales. Histoire, sciences sociales*. De mentaliteitsgeschiedenis werd enigszins achterwege gelaten en de nadruk werd gelegd op de historische antropologie en de etnografie. Onder invloed van het postmodernisme zou de beweging ook een hernieuwde aandacht krijgen voor het narratieve in de historische synthese, zowel in de biografie als in de beschrijving van grote groepen.

Belangrijk is dat door de nieuwe impulsen van de Annales, geschiedenis opnieuw toegankelijker en aantrekkelijker is geworden voor een ruimer publiek. Het tijdschrift wordt uitgegeven vanuit de École des hautes études en sciences sociales te Parijs.

Wisselende benamingen

- 1929-1939: *Annales d'histoire économique et sociale*
- 1939-1941: *Annales d'histoire sociale*
- 1942-1944: *Mélanges d'histoire sociale*
- 1945: *Annales d'histoire sociale*
- 1946-1993: *Annales. Economies. Sociétés. Civilisations* ("Annales ESC")
- 1994-: *Annales. Histoire, sciences sociales* ("Annales HSS")

Bekende Annales - auteurs

- Marc Bloch
- Lucien Febvre
- Fernand Braudel
- Emmanuel Le Roy Ladurie
- Ernest Labrousse
- Pierre Chaunu

- Philippe Ariès
- Georges Duby
- Jean Delumeau
- Jacques Le Goff
- Jean-Claude Schmitt
- Jean-Paul Aron
- Michel Pastoureau

Wiki: The Annales School (French pronunciation: [anal]) is a group of historians associated with a style of historiography developed by French historians in the 20th century. It is named after its scholarly journal *Annales d'histoire économique et sociale*, which remains the main source of scholarship, along with many books and monographs.^[1] The school has been highly influential in setting the agenda for historiography in France and numerous other countries, especially regarding the use of social scientific methods by historians, emphasizing social rather than political or diplomatic themes, and for being generally hostile to the class analysis of Marxist historiography.

The school deals primarily with the premodern world (before the French Revolution), with little interest in later topics. It has dominated French social history and influenced historiography in Europe and Latin America. Prominent leaders include co-founders Lucien Febvre (1878–1956) and Marc Bloch (1886–1944). The second generation was led by Fernand Braudel (1902–1985) and included Georges Duby (1919–1996), Pierre Goubert (1915–2012), Robert Mandrou (1921–1984), Pierre Chaunu (1923–2009), Jacques Le Goff (1924–) and Ernest Labrousse (1895–1988). Institutionally it is based on the *Annales* journal, the SEVPEN publishing house, the Fondation Maison des sciences de l'homme (FMSH), and especially the 6th Section of the École pratique des hautes études, all based in Paris. A third generation was led by Emmanuel Le Roy Ladurie (1929–) and includes Jacques Revel,^[2] and Philippe Ariès (1914–1984), who joined the group in 1978. The third generation stressed history from the point of view of mentalities, or *mentalités*.

The fourth generation of Annales historians, led by Roger Chartier (1945–), clearly distanced itself from the mentalities approach, replaced by the cultural and linguistic turn, which emphasize analysis of the social history of cultural practices.

The main scholarly outlet has been the journal *Annales d'Histoire Economique et Sociale* ("Annals of economic and social history"), founded in 1929 by Lucien Febvre and Marc Bloch, which broke radically with traditional historiography by insisting on the importance of

taking all levels of society into consideration and emphasized the collective nature of mentalities. Its contributors viewed events as less fundamental than the mental frameworks that shaped decisions and practices.

Braudel was editor of *Annales* from 1956 to 1968, followed by the medievalist Jacques Le Goff. However, Braudel's informal successor as head of the school was Le Roy Ladurie, who was unable to maintain a consistent focus.^[citation needed] Scholars moved in multiple directions, covering in disconnected fashion the social, economic, and cultural history of different eras and different parts of the globe. By the 1960s the school was building a vast publishing and research network reaching across France, Europe, and the rest of the world. Influence spread out from Paris, but did not come in. Much emphasis was given to quantitative data, seen as the key to unlocking all of social history.^[3] However, Paris ignored the powerful developments in quantitative studies underway in the U.S. and Britain, which reshaped economic, political and demographic research in those countries, while France fell behind.^[4] An attempt to require an *Annales*-written textbook for French schools was rejected by the government.^[5] By 1980 postmodernist sensibilities undercut confidence in overarching metanarratives. As Jacques Revel notes, the success of the Annales School, especially its use of social structures as explanatory forces contained the seeds of its own downfall, for there is "no longer any implicit consensus on which to base the unity of the social, identified with the real."^[6] The Annales School kept its infrastructure, but lost its *mentalités*.^[7]

FERNAND BRAUDEL

Fernand Braudel (Luméville-en-Ornois, 24 augustus 1902 - 27 november 1985) was een Frans historicus.

Braudel studeerde geschiedenis bij Lucien Febvre. Hij was tien jaar leraar te Algiers. In 1935 werd hij hoogleraar in São Paulo, maar in 1937 keerde hij terug naar Parijs toen hij er benoemd werd aan de École Pratique des Hautes Etudes. In 1939 werd hij onder de wapenen geroepen. Hij werd in 1940 krijsgeslagen gemaakt en verbleef tot in 1945 in Duitsland. In deze jaren schreef hij zijn *thèse d'état*, *La Méditerranée et le Monde Méditerranéen à l'époque de Philippe II* (1949). Hij volgde in 1947 Lucien Febvre op aan het Collège de France. Braudel onderrichte historici als Emmanuel Le Roy Ladurie, Marc Ferro en Jacques Le Goff. Hij was van 1946 tot 1972 directeur van de École des Hautes Etudes en Sciences Sociales te Parijs. In 1984 werd Braudel verkozen tot lid van de Académie française.

Braudel was een vooraanstaand lid van de *École des Annales*. In zijn werk combineerde hij geschiedwetenschap met economie, antropologie en geografie. Fernand Braudel werd vooral bekend door het gebruik van zijn drietrapsmotor, bestaande uit structuren, conjuncturen en evenementen. Op deze wijze kon men historische kennis opdoen en het historisch proces op de *longue durée* bekijken. Uiteindelijk resultaat was de creatie van een 'l'histoire totale' waar alles samenkwam. Een mooi voorbeeld hiervan is zijn werk: *La Méditerranée et le Monde Méditerranéen à l'époque de Philippe II*. Dit werk kenmerkt zich door de vooraanstaande aandacht voor de geografie in plaats van de louter politieke gebeurtenissen of de figuur Filips II. In 1979 verscheen een ander groots opgezet driedelig werk, *Civilisation matérielle, économie et capitalisme*. Andere belangrijke werken van Braudel zijn: *Écrits sur l'histoire* (Parijs 1969; Ned. vert. *Geschiedschrijving*, Baarn 1979), *L'identité de France* (3 dln., Parijs 1986) en *Grammaire des civilisations* (Parijs 1987).

Wiki :Fernand Braudel (24 August 1902 – 27 November 1985) was a French historian and a leader of the Annales School. His scholarship focused on three main projects, each representing several decades of intense study: *The Mediterranean* (1923–49, then 1949–66), *Civilization and Capitalism* (1955–79), and the unfinished *Identity of France* (1970–85). His reputation stems in part from his writings, but even more from his success in making the Annales School the most important engine of historical research in France and much of the world after 1950. As the dominant leader of the Annales School of historiography in the 1950s and 1960s, he exerted enormous influence on historical writing in France and other countries. Braudel has been considered one of the greatest of the modern historians who have emphasized the role of large-scale socioeconomic factors in the making and writing of history.^[1]He can also be considered as one of the precursors of World Systems Theory.

Biography

Braudel was born in Luméville-en-Ornois (as of 1943, merged with and part of Gondrecourt-le-Château), in the département of the Meuse, France, where he also lived with his paternal grandmother for a long time. His father, who was a natural mathematician, aided him in his studies. Braudel also studied a good deal of Latin and a little Greek. He loved history and wrote poetry. Braudel wanted to be a doctor, but his father opposed this idea. At the age of 20, he became an *agrégé* in history. While teaching at a secondary school in Algeria, 1923–32, he became fascinated by the Mediterranean Sea and everything about it. From 1932 to 1935 he

taught in the Paris *lycées* of Pasteur, Condorcet, and Henri-IV. He met Lucien Febvre, the co-founder of the influential *Annales* journal, who was to have a great influence on his work.

By 1900, the French solidified their cultural influence in Brazil through the establishment of the Brazilian Academy of Fine Arts. São Paulo still lacked a university, however, and in 1934 francophile Julio de Mesquita Filho invited anthropologist Claude Lévi-Strauss and Braudel to help establish one. The result was formation of the new University of São Paulo. Braudel later said that the time in Brazil was the "greatest period of his life."^[2]

Braudel returned to Paris in 1937. He had started archival research on his doctorate on the Mediterranean when he fell under the influence of the Annales School around 1938. Around this time he entered the École Pratique des Hautes Études as an instructor in history. He worked with Lucien Febvre, who would later read the early versions of Braudel's magnum opus and provide him with editorial advice.

At the outbreak of war in 1939, he was called up and subsequently taken prisoner in 1940 by the Germans. While a prisoner of war in a camp near Lübeck in Germany, Braudel drafted his great work *La Méditerranée et le Monde Méditerranéen à l'époque de Philippe II* (*The Mediterranean and the Mediterranean World in the Age of Philip II*), without access to his books or notes but relying on his prodigious memory.

Braudel became the leader of the second generation of *Annales* historians after 1945. In 1947, with Febvre and Charles Morazé, Braudel obtained funding from the Rockefeller Foundation in New York founded the famous Sixième Section for "Economic and social sciences" at the Ecole Pratique des Hautes Etudes.^[3] In 1962 he and Gaston Berger used the Ford Foundation grant and government funds to create a new independent foundation, the Fondation Maison des Sciences de l'Homme (FMSH), which Braudel directed from 1970 until his death. It was housed in the building called "Maison des Sciences de l'Homme". FMSH focused its activities on international networking in order to disseminate the *Annales* approach to Europe and the world. After a sort of "palace coup" in 1968 he had to share power, and in 1972 he gave up all editorial responsibility on the journal, although his name remained on the masthead. In 1962, he wrote *A History of Civilizations* as the basis for a history course, but its rejection of the traditional event-based narrative was too radical for the French ministry of education, which in turn rejected it.^[4]

A feature of Braudel's work was his compassion for the suffering of marginal people.^[5] He articulated that most surviving historical sources come from the literate wealthy classes. He emphasized the importance of the ephemeral lives of slaves, serfs, peasants, and the urban poor, demonstrating their contributions to the wealth and power of their respective masters and

societies. Indeed, he appeared to think that these people form the real material of civilization. His work was often illustrated with contemporary depictions of daily life, rarely with pictures of noblemen or kings.

In 1949 Braudel was elected to the Collège de France upon Febvre's retirement. He co-founded the academic journal Revue économique in 1950.^{[6][7]} He retired in 1968. In 1983, he was elected to the Académie française.

La Méditerranée

His first book, *La Méditerranée et le Monde Méditerranéen à l'Epoque de Philippe II* (1949) (*The Mediterranean and the Mediterranean World in the Age of Philip II*) was his most influential.

The Mediterranean legacy in Europe included cultivated crops (particularly olives and grapes) and its associated consumption habits; monotheistic religion; urbanism; the language, laws, and pretensions of the state as mental and cultural tools; the prestige of the written word; and the instruments of chronology. The Mediterranean culture ceased to be dominant in the 15th or 16th century, but the new Atlantic culture absorbed much of it and transmitted its elements to Siberia, the Americas, and Australasia.^[citation needed]

For Braudel there is no single Mediterranean Sea. There are many seas—indeed a "vast, complex expanse" within which men operate. Life is conducted on the Mediterranean: people travel, fish, fight wars, and drown in its various contexts. And the sea articulates with the plains and islands. Life on the plains is diverse and complex; the poorer south is affected by religious diversity (Catholicism and Islam), as well as by intrusions – both cultural and economic – from the wealthier north. In other words, the Mediterranean cannot be understood independently from what is exterior to it. Any rigid adherence to boundaries falsifies the situation.

The first level of time, geographical time, is that of the environment, with its slow, almost imperceptible change, its repetition and cycles. Such change may be slow, but it is irresistible. The second level of time comprises long-term social, economic, and cultural history, where Braudel discusses the Mediterranean economy, social groupings, empires and civilizations. Change at this level is much more rapid than that of the environment; Braudel looks at two or three centuries in order to spot a particular pattern, such as the rise and fall of various aristocracies. The third level of time is that of events (*histoire événementielle*). This is the history of individuals with names. This, for Braudel, is the time of surfaces and deceptive effects. It is the time of the "*courte durée*" proper and it is the focus of Part 3 of *The Mediterranean* which treats of "events, politics and people."

Braudel's Mediterranean is centered on the sea, but just as important, it is also the desert and the mountains. The desert creates a nomadic form of social organization where the whole community moves; mountain life is sedentary. Transhumance — that is, the movement from the mountain to the plain, or vice versa in a given season — is also a persistent part of Mediterranean existence.

Braudel's vast, panoramic view used insights from other social sciences, employed the concept of the *longue durée*, and downplayed the importance of specific events. It was widely admired, but most historians did not try to replicate it and instead focused on their specialized monographs. The book firmly launched the study of the Mediterranean and dramatically raised the worldwide profile of the Annales School.

Capitalism

After *La Méditerranée*, Braudel's most famous work is the three-volume *Civilisation Matérielle, Économie et Capitalisme, XVe-XVIIIe* (*Capitalism and Material Life, 1400-1800*), which first appeared in 1979. [Note: Braudel published the first volume of *Civilization and Capitalism* in 1967, and it was translated as *Capitalism and Material Life, 1400–1800* in 1973.]^[8] The entire three-volume work is a broad-scale history of the preindustrial modern world, presented in the minute detail demanded by the school called cliometrics, focusing on how people made economies work. Like all his major works, it mixed traditional economic material with a thick description of the social impact of economic events on various facets of everyday life such as food, fashion, and social customs. There was little original research in the survey; rather, it was a synthesis of a large body of work by many scholars, some of it outdated. Braudel compiled descriptive detail rather than building theoretical constructs. He avoided all economic theory, and used statistical data as an illustrative rather than an analytic tool.

Braudel claimed that there are long-term cycles in the capitalist economy which developed in Europe in the 12th century. Particular cities, and later nation-states, follow each other sequentially as centers of these cycles: Venice and Genoa in 13th through 15th centuries (1250–1510), Antwerp in 16th century (1500–1569), Amsterdam in 16th through 18th centuries (1570–1733), and London (and England) in 18th and 19th centuries (1733–1896). He used the word "structures" to denote a variety of organized behaviours, attitudes, and conventions, as well as literal structures and infrastructures. He argued that structures that were built up in Europe during the Middle Ages contributed to the successes of present-day European-based cultures. He attributed much of this to the long-standing independence of city-states, which,

though later subjugated by larger geographic states, were not always completely suppressed—probably for reasons of utility.

Braudel argued that capitalists have typically been monopolists and not, as is usually assumed, entrepreneurs operating in competitive markets. He argued that capitalists did not specialize and did not use free markets. He thus diverged from both liberal (Adam Smith) and Marxian interpretations. In Braudel's view, under capitalism the state has served as a guarantor of monopolists rather than as the protector of competition usually portrayed. He asserted that capitalists have had power and cunning on their side as they have arrayed themselves against the majority of the population.^[9]

Historiography

According to Braudel, prior to the *Annales* approach, the writing of history was focused on the *courte durée* (short span), or on *histoire événementielle* (a history of events). Political and diplomatic history is a prime example of *histoire événementielle*, which he criticized as too limited.

His followers admired his use of the *longue durée* approach to stress the slow and often imperceptible effects of space, climate and technology on the actions of human beings in the past.^[10] The *Annales* historians, after living through two world wars and massive political upheavals in France, were very uncomfortable with the notion that multiple ruptures and discontinuities created history. They preferred to stress inertia and the *longue durée*, arguing that the continuities in the deepest structures of society were central to history. Upheavals in institutions or the superstructure of social life were of little significance, for history, they argued, lies beyond the reach of conscious actors, especially the will of revolutionaries. They rejected the Marxist idea that history should be used as a tool to foment and foster revolutions.^[11] A proponent of historical materialism, Braudel rejected Marxist materialism, stressing the equal importance of infrastructure and superstructure, both of which reflected enduring social, economic, and cultural realities. Braudel's structures, both mental and environmental, determine the long-term course of events by constraining actions on, and by, humans over a duration long enough that they are beyond the consciousness of the actors involved.

ERIC WOLF

Eric R. Wolf (Wenen, 1 februari 1923 - Irvington (New York), 6 maart 1999) was een antropoloog. Hij werd vooral bekend door zijn onderzoek onder boeren.

Eric R. Wolf werd geboren in Wenen. Zijn ouders waren Arthur George en Maria Ossinovsky Wolf. Als joods kind van een Oostenrijkse vader en een Russische moeder ontwikkelde hij in zijn jeugd een grote interesse voor verschillende culturen en etnische conflicten. Dit kwam mede doordat hij met zijn ouders van 1933 tot 1938 woonde bij Julius en Rosa Löffler in Sudetenland (voormalig Tsjechoslowakije). Door te wonen in een regio waar Duitsers en Tsjechen steeds met elkaar werden geconfronteerd, werd hij gevoelig voor sociale problemen zoals de grote ongelijkheid tussen de verschillende standen en etniciteit in de samenleving. In de tijd dat hij met z'n ouders in Sudetenland woonde, werd ook de invloed van Adolf Hitler steeds groter. Toen in maart 1938 het Duitse leger Oostenrijk bezette, stuurde Eric's vader hem naar Engeland, naar de Forest School in Essex. Daar ontdekte hij de sociale wetenschap. In juni 1940, vlak nadat Parijs was ingenomen door het Duitse leger, vluchtte hij met zijn ouders met een van de laatste schepen naar de Verenigde Staten, om een nieuw leven op te bouwen in Jackson Heights, Queens. Daar ging hij naar het Queens College, en ontdekte een studierichting die al zijn interesses behandelde: antropologie. In 1943 trouwde hij met Kathleen Bakeman, een maatschappelijk werkster.

De oorlog woedde voort en Wolf ging vrijwillig bij de U.S. Army's Tenth Mountain Division, waarmee hij in de bergen van Noord Italië vocht (1943 – 1945). Doordat hij bij het leger was gegaan was het door de 'G.I. Bill of Rights' voor hem mogelijk om antropologie te gaan studeren. Nadat hij zijn bachelor of arts had gehaald in 1946, ging hij naar 'the citadel of Boasian anthropology', Columbia University. Zijn leermeesters waren voornamelijk Ruth Benedict en Julian Steward, die volgens Wolf elkaars tegengestelden waren.

Wolf bereidde zich voor op veldwerk in Zuidoost-Azië, Indonesië, maar omdat daar geen geld voor was ging hij met Steward mee naar Puerto Rico. Het Puerto Rico project van Steward gaf Wolf de mogelijkheid voor zijn eerste veldwerk (1948 – 49). Door deze studie werd Wolfs interesse in boeren en hun problemen nog meer aangewakkerd. Dit bleek uit een essay over rituele verwantschappen, die hij samen met Sidney Mintz schreef in 1950 over onderwerpen als het onderzoek naar macht, standen en de relatie tussen boer en beschermheer. Na het behalen van zijn Ph.D in 1951 begon hij zijn eigen project in Mexico, waar hij samenwerkte met Pedro Armillas en Angel Palerm. Hij vatte zijn beeld van de Mexicaanse samenleving samen in een kort essay: *The Virgin of Guadalupe. A Mexican national Symbol* (1958).

In 1960 begon Wolf met veldwerk in Zuid Tirol in het Italiaanse deel van de Alpen, waar hij wederom onderzoek deed onder boeren en hun onderlinge etnische problemen. In 1961 accepteerde Wolf een baan als professor aan de Universiteit van Michigan, na het doceren aan de Universiteit van Illinois (1952-1954), Virginia (1955-1958), Yale (1958-1959), en Chicago

(1959-1961) en het winnen van de Guggenheim Fellowship in 1960. In deze jaren, waarin Eric Wolf werkzaam was aan de verschillende universiteiten, schreef hij onder andere vier boeken, waarin hij zijn reputatie opbouwde door zijn vernieuwingen en originaliteit als antropoloog: *Sons of the shaking earth* (1959), *Anthropology* (1964), *Peasants* (1966) en *Peasant war of the twentieth century* (1969). In 1971 verhuisde hij naar New York om aan de City University als "Distinguished Professor" te werken. Na gescheiden te zijn van zijn eerste vrouw trouwde hij een jaar later met Sydel Silverman, zelf ook een antropologe. Zij hielp hem bij het schrijven van zijn beroemdste boek, *Europe and the people without history* (1982). In Wolfs laatste volledig afgeronde werk, *Envisioning Power: Ideologies of Dominance and Crisis* (1999), behandelt hij de drie hoofdzaken waarover hij in zijn leven nog wilde schrijven: de Kwakiutl, de Azteken en Nationaal Socialisme. Over dit boek schrijft Eric Wolf in zijn autobiografie: 'The book felt far short on my ambitions, but it stands as an expression of my central reason of being an anthropologist: to seek explanation for the world as I encountered it.'. Wolf overleed op 6 maart 1999 aan kanker, een paar dagen voordat *Pathways of power* naar de uitgeverij zou worden gestuurd. Hij werd 76 jaar.

Binnen de antropologie is Wolf erg belangrijk geweest door zijn onderzoek naar boeren. Hij richtte zich voornamelijk op onderwerpen zoals macht, politiek en kolonialisme. Persoonlijk had hij geen voorkeur voor een bepaalde school of theoretische benadering. Daar geloofde hij, naar eigen zeggen, niet in. Tegen het einde van zijn leven waarschuwde hij voor de 'intellectuele wanhopigheid', die zou ontstaan als de antropologie zich te veel op theoretische hoogstandjes bleef richten en te weinig op de werkelijkheid, wat je door het echte leven en het veldwerk kan verkrijgen.

SURVEILLANCE

Eén van de meest krachtige strategieën van imperialistische dominantie is surveillance, of observatie, omdat het een observator inhoudt vanuit een verhoogd waarnemingspunt, wat de mogelijkheid suggereert te verstaan en begrijpen wat er gezien wordt. Het maakt ook mogelijk de gekoloniseerde persoon te objectiveren en te ondervragen. Het belang van de 'gaze', het gevoel van angst dat iemand overkomt als hij zich realiseert bekeken te worden, is benadrukt door Lacan.

De 'Imperial gaze' definieert het subject in het identificerende systeem van machtsrelaties en bevestigt zijn ondergeschiktheid en machteloosheid.

Foucault benadrukt het grote belang van de introductie van de surveillance in het gevangenis-systeem, door middel van de panopticon. Dit is een 18e eeuwse ontwerp van Jeremy Bentham van een cirkelvormige gevangenis, waar alle cellen bekeken kunnen worden door één kijkpunt. Hier kunnen alle cipiers constant alle gevangenen in het oog houden. Deze vorm van surveillance had een enorme invloed op het gevangenisleven, omdat de gevangene wist altijd in de gaten gehouden te kunnen worden en daarom moest hij zich daar ook naar gedragen. Voor de cipier biedt observatie macht, voor de gevangene biedt zichtbaarheid machteloosheid. Het systeem van de panopticon kan ook in andere instellingen gebruikt worden, zoals bijvoorbeeld een mentaal gesticht. Een van de gevolgen van zulke surveillance is 'conversion' genoemd, door Erving Goffman. Dit is het proces waarbij de 'gevangene' probeert zich te gedragen als de ideale gevangene, wiens enthousiasme altijd beschikbaar is voor zijn oversten of stafleden.

Ook bij kolonisatie komt conversion voor. Hier is het proces echter veel subtieler, maar even krachtig. Waar imperialistische macht over het gekoloniseerde subject niet zo direct of fysiek aanwezig als in een gevangenis of institutie, toch kan de macht over het subject op verschillende manieren uitgeoefend worden, versterkt door de bedreiging van subtiele manieren van morele of culturele uitsluiting of afkeuring. Zo kan het gekolonialiseerde subject het imperialistische standpunt overnemen, inclusief een reeks van waarden, assumpties en culturele verwachtingen en zo zijn of haar gedrag aanpassen. Dit zal gekoloniseerden produceren die 'more English than the English' zijn.

Maar vaak komt voor dat deze conversion ambivalent is, verward door gevoelens van weerstand tegenover de imperiale macht. Deze situatie wordt mimicry genoemd.

Surveillance van koloniale ruimte is een regelmatig kenmerk van exploration and travel writing. Het werd een significante methode die gebruikt werd door Europese dichters en reizigers, die door middel van een metaforisch panoramisch observatiepunt kennis en macht vergaren over de koloniale wereld. Ook hier vinden we de metafoer van de panopticon terug. Wanneer een schrijver deze houding aanneemt bevestigt de onkwetsbare positie van de observator de politieke orde.

Soms wordt het proces van surveillance ook omgedraaid, zoals bij bijvoorbeeld mimicry, waarbij de gekoloniseerde dan de macht verkrijgt door middel van de koloniale autoriteit.

Het metaforische verplaatsten en teruggeven van de imperialistische gaze is een fundamenteel onderdeel van de toewijzing van imperialistische technologieën, verhandelingen en culturele vormen. De gekoloniseerde buigt deze niet alleen om om te beantwoorden aan

locale behoeften, maar gebruikt ze ook om de gaze te richten naar de kolonisator en zo de machtsrelatie om te keren.

COLONIAL DISCOURSE

Deze term wordt in de aandacht gebracht door Edward Said die de term 'discours' van Foucault als waardevol zag om het kolonialisme te beschrijven. Het oriëntalisme (gaat na op welke manieren het koloniale discours macht kan uitoefenen) van Said bracht de 'colonial discourse theory' naar boven, die diende om het koloniale discours te onderzoeken.

Discours, volgens Foucault, is een systeem van uitspraken waarin de wereld samengevat kan worden. Het is het geheel van tekens en praktijken die het sociaal bestaan en sociale reproductie organiseren binnen koloniale relaties.

Het koloniale discours zit sterk vervat in de ideeën over de centraliteit van Europa. Het is dus een systeem van uitspraken over kolonies en koloniserende machten en de relaties hiertussen. Het is gemaakt door de kolonisator en zorgt bij de gekoloniseerden voor een innerlijk conflict omdat het tegenspreekt met andere kennis over de wereld die zij hebben. Het koloniale discours hangt vast aan het begrip 'ras' dat op kwam bij het begin van het Europese imperialisme. Hierdoor worden de gekoloniseerden gezien als 'primitief' en de kolonisator als geciviliseerd.

Het koloniale discours sluit de negatieve dingen uit zoals bv. de uitbuiting van de goederen van de gekoloniseerden,... maar heeft het wel over de inferioriteit van deze gekoloniseerden en hoe de kolonisator deze dan moet 'opvoeden'. Uitspraken die dit koloniale discours tegengaan, worden gestraft of geridiculiseerd.

Communicatie die draait rond het fenomeen 'kolonisatie'. Het is een specifieke manier van uitdrukken of een communicatiestelsel dat gebaseerd is op koloniale relaties. Het geeft aspecten van de relatie weer tussen enerzijdes een koloniale of keizerlijke macht en anderzijds zij die behoren tot de gemeenschap die gekoloniseerd wordt. Er zijn formele soorten van discourse, zoals bureaucratische documenten of beleidsvoorstellen van de regering. Andere soorten zijn literair of sociaal van aard, bv. een roman over een koloniaal gebied.

Dit soort communicatie wordt vaak in academische context onderzocht. Er zijn verschillende soorten studies gedaan zoals studies om conflict tussen culturen op te lossen, studies om mensenrechten en internationale relaties te begrijpen, studies over hoe bepaalde economieën werken, ...

Colonial discourse is een systeem van stellingen die kunnen gemaakt worden over kolonies and koloniale volkeren, over koloniserende machten en over de relatie tussen deze twee. Het is het systeem van kennis en geloof over de wereld waarin de daden van kolonisatie plaatsvinden. Het creëert een diep conflict in het bewustzijn van de gekoloniseerden omdat ze geconfronteerd worden met andere kennis over de wereld. De kolonisatoren zijn als het ware superieur en de gekoloniseerden krijgen een betere cultuur, geschiedenis, taal, kunst, politieke structuren, sociale conventies,... dankzij het koloniale contact.

MODERNITY

Verwijst naar manieren van sociale organisatie die opduiken in Europa (16^e eeuw) en overgaan naar de hele wereld door de Europese kolonisatie.

De Franse Verlichting zag moderniteit als een superieure periode in de geschiedenis van de mensheid. Wanneer de Europese macht ging uitbreiden, werd deze moderniteit vertaald naar het superieur zijn over pre-moderne, primitieve samenlevingen.

Hierdoor is het concept van moderniteit belangrijk in het voorkomen van het koloniale discours. Moderniteit kwam ongeveer op hetzelfde moment op als wanneer de Europese naties begrip begonnen te krijgen van hun dominante positie ten opzichte van een niet-Europese wereld en zo hun regels begonnen uit te spreiden via exploratie, cartografie en kolonialisme. Europa construeerde zichzelf als modern en de niet-Europesen als traditioneel, statisch en prehistorisch.

Moderniteit moet gezien worden als een discours met drie verschillende discontinuïteiten die moderne sociale instituties scheiden van traditionele: tempo van veranderingen, reikwijdte van veranderingen en de aard van moderne instituties. De komst van verschillende technologieën zorgde voor een versnelling van de veranderingen en de reikwijdte van deze veranderingen had een invloed op de volledige wereld. Vele sociale vormen zijn niet te vinden in premoderne samenlevingen bv. formele scholing, secularisatie van waarden en normen,... Deze verschillen onderscheiden het moderne van het premoderne, maar onderscheiden ook Europa van de gekoloniseerde culturen.

Moderniteit kan ook gekarakteriseerd worden door de evolutie van het filosofisch denken (de Verlichting). Wetenschap en rationaliteit werden beschouwd als het enige mogelijke beloop van het moderne bewustzijn.

Rationaliteit werd het kernbegrip van het moderne denken. Moderniteit werd gelijk gesteld aan 'beschaafdheid'.

Hedendaags debat gaat over de relatie tussen moderniteit en postmoderniteit. Voor de één is postmoderniteit een stadium van moderniteit, terwijl voor de ander postmoderniteit wordt gezien als het einde van de moderniteit.

METROPOLIS

Wordt gebruikt om het 'centrum' aan te duiden in vergelijking met de koloniale periferie. In het Europese denken werd de metropolis gezien als 'het hoofd van de cultuur' en deze betekenis is snel overgedragen naar de koloniale relatie.

Door het binaire van deze term (centrum-periferie), worden kolonies per definitie gezien als de periferie van de grote centra. VS Naipaul probeerde deze binariteit ongedaan te maken. Volgens hem was het 'centrum' niet te vinden en kon het onderscheid tussen centrum-periferie, metropolis-kolonie ongedaan gemaakt worden. Maar in de praktijk was Europa toch het centrum van de distributie,...

FEMINISM AND POSTCOLONIALISM

Hier is grote interesse voor wegens twee redenen: Ten eerste, patriarchy en imperialism domineren op dezelfde manier. Dus ze komen in verschillende aspecten overeen en samen staan ze tegen zulke dominantie. Ten tweede is er lang discussie geweest of geslacht of koloniale oppressie de meest belangrijke politieke factor was voor het leven van vrouwen. Dit leidde tot betere maatregelen voor de constructie en werkgelegenheid van geslacht in imperialistische en kolonialistische praktijken. Feminisme en post-kolonialisme hebben zich beide verdiept in de constructie van subjectiviteit. Voor beide groepen was taal ook een belangrijke factor. In de teksten zijn beiden het tevens eens over theorieën van identiteit, verschillen en strategieën om deze vormen van dominantie tegen te gaan. Ook zijn er grote gelijkenissen tussen 'writing the body' in feminisme en 'writing place' in post-kolonialisme, tussen de strategieën voor bisexualiteit en tussen nationalisme. Het Westerse feminisme was van mening dat geslacht culturele verschillen voorging om zo een universele categorie van vrouwelijkheid te ontwikkelen. Dit werd sterk bekritiseerd omdat gedacht werd dat dit ontstond vanuit verborgen assumpties met een Euro-centrische bias. Recentelijk werd gedacht dat categorieën als geslacht soms genegeerd worden binnen het grote kader van kolonialisme en dat de post-koloniale theorie geslachtsverschillen afkapte om zo een enkele categorie van het gekolonialiseerde proberen te vormen.

COLONIAL DESIRE

Dit is de mate waarin de rede van het kolonialisme werd doorgetrokken tot seksualiteit. De idee van kolonialisme zelf is gegrond in een context van verkrachting en penetratie terwijl de daaropvolgende relatie van de kolonisator en de gekoloniseerde vaak gepresenteerd wordt als seksueel exotisme. Zelfs attitudes als oriëntalisme reflecteren dus een seksuele visie. Ideeën van verleiding leiden tot formuleringen als 'going native', die de bedreiging van de ander belichamen. Kolonialisme wordt dus vooral gekenmerkt door seksualiteit en obsessies met het idee van interraciale seks.

MISCEGENATION

Miscegenation is de seksuele samenkomst van verschillende rassen, vooral blanken met zwarten. Dit heeft de Europese kolonisators altijd achtervolgd. Ze waren hierdoor geobsedeerd, vooral in plaatsen waar er een bepaalde mate van hiërarchie was tussen blanken en zwarten, een hiërarchie van slaaf en vrij. Miscegenation zorgde wel voor enige onstabiliteit van de imperial power. Er was een bepaalde angst hierdoor, deze ontstond volgens sommigen uit een verlangen om de scheiding tussen geciviliseerde en barbaar te behouden.

DISLOCATION

Dit is de gelegenheid van verplaatsing die teweeggebracht werd door de imperialistische bezetting en de ervaringen die daarbij gevoeld werden. Dislocation kan gebeuren door verplaatsing naar een ander land door slavernij of gevangenschap, door invasies of een gevolg van een verplaatsing van een gekende naar een ongekende locatie. Dislocation wordt gebruikt om de ervaring aan te duiden van mensen die vrijwillig verhuisd zijn van het imperialistische 'home' naar de kolonialistische rand. Ook beïnvloedt het iedereen die door kolonialisme geplaatst is op een locatie die herontworpen moet worden in taal en mythes. Het wordt vaak ook gedefinieerd als 'unhousedness'. Door dislocation moeten er nieuwe woorden uitgevonden worden om de nieuwe plaats te kunnen beschrijven, het is dus een proces van uitvinding. Het treft vooral 'diasporic' gemeenschappen die gedwongen of vrijwillig gevormd worden. Dislocation wordt ook gebruikt om het proces uit te drukken wanneer een kolonie, waar eerst een authentieke cultuur te vinden was, binnengedrongen wordt. Men spreekt soms ook van persoonlijke en psychologische dislocatie.

PLACE

Place demonstreert de complexe interactie van taal, geschiedenis en omgeving in de ervaring van gekolonialiseerde mensen en de belangrijkheid van ruimte en plaats in het proces van identiteitsvorming. Place werd vaak onbelangrijk beschouwd totdat koloniale interventies radicaal een scheiding maakten tussen space en place. Space is belangrijk geworden door moderniteit en haar links tussen place, space en time. Voordat de mechanische klok was uitgevonden was 'when' ongeveer gelijk aan 'where' omdat ze niets anders hadden om naar te verwijzen. De klok was dus instrumenteel om tijd van plaats te scheiden. Door de Europese beweging doorheen de wereld en de ontdekking en bezetting van nieuwe regio's is het concept 'empty space' ontwikkeld. Cartografie zorgde ervoor dat space een meetbaar, abstract concept werd onafhankelijk van een plaats of regio. Verder vormt place een probleem binnen de taal, een slechte fit tussen place en taal kan ervaren worden door mensen die bijvoorbeeld vloeiend Engels spreken. Zo ontstaat er een probleem tussen de place beschreven in het Engels en de de werkelijk ervaren place. Dit doet ons denken aan de koloniale ambivalentie, van de scheiding en tegelijkertijd toch de continue mengelmoes van de kolonisator en de gekolonialiseerde. De term plaats heeft in verschillende maatschappijen een verschillende betekenis en connotatie, dit zowel op politiek als literair vlak. De idee van 'enclosure' is dat er een duidelijke grens bestaat tussen geciviliseerd en barbaars. Het gebied is duidelijk afgebakend. Place is ook meer dan land alleen. In het boek van Paul Carter wordt place gezien als een palimpsest waarin de sporen van opeenvolgende inscripties de complexe ervaring van place vormen. Taal creeert ook altijd een soort van lege ruimte tussen het woord en zijn betekenis. Hier wordt benoeming het meest belangrijke kolonialistisch proces omdat het place omvat in taal. De controle over place die gevormd wordt door het benoemen, reikt zelfs tot een ecologisch imperialisme waarin de fauna en flora van gekolonialiseerde landen veranderen onder de druk van de Europese zorg rond grondbezit.

RHIZOME

Een filosofisch concept ontwikkeld door Gilles Deleuze en Felix Guattari in hun 'Kapitalisme en Schizofrenie' Project. Het betekent een voorstelling van 'het denken', gebaseerd op de plantaardige rhizome (= ondergrondse stengel van een plant, verdeeld in verschillende delen en uit elk deel kan een nieuwe plant ontstaan) omdat deze ook gekenmerkt wordt door het bestaan uit veelheden.

In postkoloniale theorie is deze term gebruikt om de kijk op de realiteit te beschrijven die gehandhaafd werd door 'colonial discourse' (zie onder). De sleutelwaarde van deze term is om te laten zien dat onderliggende structuren van keizerlijke macht zelf rhizomatisch opereren. Machtstructuren karakteriseren zichzelf in termen van eenheden, hiërarchieën, tweetallen en middelpunten.

ORIENTALISM

De imitatie of uitbeelding van aspecten van de Midden-Oosterse en Oost-Aziatische culturen (in het algemeen Oosterse culturen) door Amerikaanse en Europese schrijvers, tekenaars, kunstenaars. Oriëntalistisch schilderen (meer specifiek voor het Midden Oosten uitbeelden) was een van de vele specialisaties van de Academische Kunst (= stijl van schilderen en beeldhouwen) in de 19^e eeuw. Oriëntalisme verwijst naar 'Orient' (Frans) of 'Oosten'. De term is veel gebruikt in de kunst om te verwijzen naar de vele kunstenaars van de 19^e eeuw die zich specialiseerden in Oosterse onderwerpen, meestal geschilderd tijdens hun reizen naar Oost-Azië. Zowel kunstenaars als geleerden werden in de 19^e eeuw al beschreven als 'Oriëntalisten', vooral in Frankrijk.

De Palestijns-Amerikaanse Edward Saïd publiceerde het boek 'Orientalism' en gaf hierdoor een controversiële betekenis aan de term. Hij gebruikte de term om een doordringende Westerse traditie te beschrijven van bevooroordeelde interpretaties van buitenstaanders over het Oosten. Deze interpretaties werden gevormd door de houding van het Europese imperialisme van de 18^e en 19^e eeuw.

CULTURAL DIVERSITY

De verscheidenheid van culturen binnen een specifieke regio of in de wereld in zijn geheel. De mens is ontstaan in Afrika, zo'n twee miljoen jaar geleden. Sindsdien heeft men zich verspreid over de wereld en zich moeten aanpassen aan verschillende omstandigheden. De vele afzonderlijke samenlevingen die over de hele wereld zijn ontstaan verschilden sterk van elkaar en veel van die verschillen bestaan nu nog steeds. Naast de opvallende culturele verschillen (taal, kledij, tradities) is er ook een opvallend verschil in de wijze waarop samenlevingen zichzelf organiseren, in hun gedeelde waarden en normen en in de wijzen waarop zij omgaan met hun omgeving. Culturele diversiteit is moeilijk om te meten, maar men ziet de talen die gesproken worden in een bepaalde regio of over de gehele wereld als een goede indicator.

HEGEMONY

Het overwicht op vlak van verschillende gebieden (politiek, handel, cultuur, ideologie) van een partij, persoon of staat over andere partijen of staten. Degene met het overwicht kan de andere partijen hiertoe dwingen door middel van geweld, status of zelfs gewoonte.

Culturele hegemonie is een theorie die ervan uitgaat dat de culturele waarden en normen van de dominante partij overgenomen worden overgenomen door de andere partijen.

CULTURAL DIFFERENCE:

Meestal gebruikt als synoniem voor cultural diversity.

Dit is de verscheidenheid van culturen en de nood om dit te erkennen om universeel prescriptieve definities te vermijden.

Homi & Bhabha gebruiken de termen als tegenstelling om een onderscheid te maken tussen twee wijzen van cultuurrepresentatie.

- Cultural diversity erkent slechts een reeks aparte en verscheiden systemen van gedragingen, attitudes en waarden. Dit suggereert dat zo'n verschillen slechts 'exotic' zijn.
- Cultural difference suggereert dat culturele autoriteit niet gewoon voor een reeks vaste verschillende objecten zorgt maar dat dit komt door het proces van hoe deze objecten gekend worden. Deze term benadrukt ons bewustzijn van de homogeniserende effecten van culturele symbolen en iconen en een vragende attitude ten aanzien van de autoriteit van culturele synthese in het algemeen.

Het verschil hangt samen met de radicale tegenstrijdigheid (radical ambivalence) dat impliciet in elk koloniaal discours aanwezig is en ook in de het cultureel interpreteren dat een 'Third Space' vereist. Dit is de plaats waarin culturele betekenissen en identiteiten altijd sporen van andere betekenissen en identiteiten bevatten.

Deze visie is compatibel met Fanon's idee van de ontwikkeling van een radicale en revolutionaire aangeboren intelligentie. Het kan zich nooit helemaal tegen de controle van de dominante cultuur verzetten omdat ze cultuur als vast en niet progressief definiëren.

Ondank Bhabha's ideeën worden de twee termen toch als synoniemen gebruikt.

POST-COLONIAL BODY

het lichaam wordt in veel post koloniaal schrijven gezien als cruciale plaats voor

opschrift/inscriptie. Hoe mensen gezien worden beïnvloed hoe ze behandeld worden en hierin zijn fysieke verschillen cruciaal.

Zien van lichaam als plaats voor representatie en controle is centraal voor vele vroege analyses van post koloniale ervaringen (Fanon, Césaire & Glissant). Deze hebben vooral te maken met lichaam en ideeën over ras en kleur (zichtbare tekens van verschil), deze duiden niet op genetische ongelijkheid en ze duiden niet op bestaan van subgroepen binnen menselijke ras → toch werden ze belangrijkste middelen om vooroordelen tov deze mensen in te voeren. Deze vooroordelen waren er om economische redenen (slavernij) of inheemse gekoloniseerde volkeren controleren door te duiden op hun minderwaardigheid en dubbele kolonisatie creëren voor vrouwen in koloniale onderdrukking.

Lichaam dus als materiële tekst, die duidt hoe subjectiviteit gevoeld wordt als onontsnapbaar en permanent. → belangrijk! Want herinnert ons eraan dat de beredeneerde krachten van imperiale macht werken op en door mensen en dit zorgt voor een verbetering van tendens om ideeën af te leiden van de context waarin ze leefden.

Beredeneerde controle: komt terug in musea, foto's, lichaamsresten, ... → centraal voor herschrijven van geschiedenis van etnografische collecties en publieke voorstellingen. Deze voorstellingen werden erna veranderd om bias te herconstrueren.

Recent: nadruk op complexiteit van manieren waarop lichaam geconstrueerd kan worden en is verder ingegaan op ambivalente rol in behouden van en weerstand bieden tegen koloniserende macht. → dit behoedt ons voor foute interpretaties van lichaam als neutraal en geen onderdeel van culturele instituties en praktijken.

Postkolonialisme bracht andere kijk op implicaties van centraliteit van naaktheid in artistieke tradities in West Europa. Tonen van manieren waarop de cultuur van gekoloniseerde gelezen kan worden, maar ook deconstrueren van verborgen codes en assumpties over koloniserende machten en hun tradities.

Recente herverschijsing van Westerse representatie van lichaam van onrealistische codes (bv man en vrouw in 1 persoon) kunnen afhangen van ontdekken van alternatieve tradities en zijn bron voor vernieuwde bewustzijn voor limitaties van dominante idee van menselijk lichaam, zijn vorm, kleur en geslacht als vast en gedetermineerd.

EXILE

Gaat over het idee van scheiding en distantiëring van ofwel een letterlijk thuisland ofwel van culturele en etnische origine.

Onderscheid tussen exile en expatriation (=emigratie)

- exile is onvrijwillig!
- emigratie is vrijwillig!

Enkel de eerste generatie van vrije kolonisatie kunnen als vrijwillig gezien, voor de rest moet het herzien worden.

Mate en vasthoudenheid waarmee degenen die native-born' zijn de kolonie zien als thuis verschilt tussen de bezetter-indringer kolonies en de bezette kolonies, in beiden speelden praktijken van ras en etniciteit een rol.

De settler kolonies: native-born wilden onderscheid van native (raciaal onderscheid!) & andersom gold hetzelfde, settler wilde raciale onderscheiding die gelinkt werd aan afwezige thuisland.

Het concept van groepen die zich gaan verspreiden over verschillende landen over de hele wereld (diaspora) maakt het probleem van 'exile' nog moeilijker. → waar ligt voor hen thuis? Geboorteplaats (nateo), culturele gemeenschap waarin persoon geboren is, of natiestaat waarin gemeenschap nu gelokaliseerd is?

Werd ook nog op andere manier gecreëerd: kolonistoren wilden mensen losmaken van hun cultuur, taal en traditie → er ontstonden 'in-between' klassen, zij konden wel hun positie bemiddelen in een politieke strategie maar dit wil niet zeggen dat ze er niet onder geleden hebben! Gaat leiden tot ontstaan van generatie van nieuwe sociale en culturele praktijken en in vraag stellen van oude tradities.

EXOTIC/EXOTICISM

= exotisme: over benadrukken van verschil, ander is immoreel of inferieur

- Je gaat zo op in een andere cultuur dat je denkt dat alles anders is; dat de ander zo verschillend is van jezelf ; dat je de gelijkenissen niet meer zult zien
- Eigen Westers denkkader is beter

Handboek:

- 1599: Het woord exotisme werd voor het eerst gebruikt als 'alien, vreemd, van buiten gehaald, niet inheems'.
- 1651: betekenis uitgebreid tot 'een exotisch en vreemde territorium', 'een exotische gewoonte en houding'.

- als zelfstandig naamwoord = een vreemdeling, of een vreemde plant die we niet gewend zijn.
- 19^e Eeuw: de exotische, het vreemde nam meer en meer toe, door het hele rijk, de connotatie van een stimulerende of spannend verschil, waarmee het binnenland (veilig) meer interesse kon opwekken.
- key-conception: de introductie van de exotische uit het buitenland in binnenlands economie.

Van vroeg al brachten Europese reizigers met zich artefacten, planten en dieren mee om het aan de rest te tonen in private of publieke zoo's van destijds. Zelfs volkeren van ginder werden gebracht naar Europese metropolen en tentoongesteld in modieuze salons of dienden als populaire entertainment.

- Niet enkel inboorlingen van de koloniën, maar ook Europeanen die ervaringen hebben opgedaan in die kolonies (exotic) konden tentoongesteld worden of zichzelf tentoonstellen.
- Renata Wasserman: 'Indianen die in koninklijke rechtbanken tentoongesteld werden of de kalkoenen en papegaaien in kooien' kon men zien als 'de onschuldige betekenisdragers' van een exotische ander, een die de verbeelding van de Europese publiek kon prikkelen terwijl ze geen bedreiging vormden omdat deze exoten, volgens haar, 'non-systematisch' waren.

Geïsoleerd van hun eigen geografische en culturele context, vertegenwoordigden zij wat er dan ook op hun geprojecteerd werd door de samenlevingen waarin zij geïntroduceerd werden.

- Exoten in de metropolen waren een belangrijk deel van de keizerlijke weergave van macht en de volheid van rijken.
- Wanneer de Engelse taal en de concepten dat het aanduidde doorgevoerd werd in de gekoloniseerde landen, voorbeeld door Engels onderwijs, het toekennen van exotisme als toegepast op die plaatsen, mensen of natuurlijke fenomenen bleven gewoonlijk ongewijzigd.

Voorbeeld, leerlingen in Caraïben zouden hun eigen vegetatie kunnen beschouwen en beschrijven als 'exotische' in plaats van bomen als eik en taxus die voor hen als binnenlands genaturaliseerd zijn door de Engelse teksten die ze lezen.

Tekst:

- 19e eeuw: etnografische museum;
- heimwee naar gegane identiteit en die gaat men gaan opzoeken in het 'Ander'
→ buitenland;
- de inheemse (native), verloren hun authenticiteit door de kolonisering van het Ander;
- fotografie;
- ook uit de ogen van de gekoloniseerde volkeren op Westerse kolonisten werden op artistieke wijze uitgebeeld.

→ link met **les 8**

CANNIBAL

Kannibaal = term voor mensenvlees eter

Handboek:

- belangrijk voor post-koloniale studies:
demonstratie van het proces waarin een keizerlijke Europa zich onderscheidt van de onderwerpen van zijn koloniale expansie, terwijl een morele rechtvaardiging wordt verstrekt voor die uitbreiding.
- De OED definitie van 'kannibaal' luidt:
'Een man (in het bijzonder een wilde) dat menselijk vlees eet, een mens-eter, een anthropophagite. Oorspronkelijk juiste naam van de man-eating Cariben van de Antillen'.
- Deze definitie is op zichzelf een zeer goede demonstratie van twee verwante kenmerken van koloniale discours:
 - de scheiding van de 'beschaafde' en de 'wilde', en
 - het belang van het begrip kannibalisme in het cementeren van dit onderscheid.
- Tot op de dag, is kannibalisme als de belangrijkste voorstelling gebleven van Westen voor primitivisme, hoewel haar eerste registratie het bewijs is geweest van een retorische strategie van het imperialisme in plaats van het bewijs van een objectief 'feit'.

- Peter Hulme: eerste registratie van de term 'canibales' is terug te vinden in Columbus 'dagboek.

Nog afgezien van de vragen rond de geldigheid van dit dagboek, Columbus' registratie is verre van een vaststelling dat deze mensen genoemd 'canibales' wel andere mensen aten. Het is een verslag van andermans woorden, gesproken in een taal waarvan hij geen kennis had, en in verband met de duidelijk dubieuze verslag van de mensen met één oog in hun voorhoofd.

- Waarom was het dat de canibales zo gemakkelijk als menseneters geaccepteerd waren? Waarom was het dat de term kannibaal zo gemakkelijk 'anthropophagite' verplaatst als een beschrijving van degenen die mensenvlees aten?

Peter Hulme's verklaring: in het Europese bewustzijn was er algemeen, over hoe de Nieuwe Wereld moest worden afgebeeld:

een strijd tussen de retorische stijlfiguren van idealisering en degradatie, tussen Oosterse beschaving en barbaarsheid.

- Met het verslag van de canibales, het discours van wreedheid triomfen in Columbus' schrijven als het dagboek schrijver verklaard 'de Caniba zijn niets anders dan de mensen van de Grote Khan' - de geïdealiseerde Oosterse beschaving wordt verplaatst door de definitieve primitivisme van de mens-etende kannibalen, en de demoniseren van de 'primitieve' **ander** in keizerlijke discours wordt (vanaf dit moment lijkt erop) steeds genaturaliseerd.
- De samenvoeging van 'kannibaal' en 'primitief' in een vrijwel synoniem relatie strekt zich uit tot de dag van vandaag bij uitstek als teken van de kracht van 'othering' in stand gehouden door keizerlijke discours.
- Het eten van menselijk vlees, in geval van extremiteit of overtreding, of in ritueel, is opgenomen van tijd tot tijd als een kenmerk van meerdere samenlevingen, maar de opkomst van het woord kannibaal was een bijzonder krachtige en onderscheidende kenmerk van de retoriek van het keizerrijk.
- De vervanging van 'antropofagie' door 'kannibalisme' was niet een eenvoudige verandering in de beschrijving van de praktijk van het eten van mensenvlees, maar het was de vervanging van een beschrijvende term met een ontologische categorie.

- Vanaf de tijd van Columbus: 'kannibaal' werd synoniem met de wilde, de primitieve, de 'andere' van Europa, het gebruik ervan als een betekenis van een vernederd/mishandeld staat van zijn.
In die zin, speelde de term een belangrijke rol in de morele rechtvaardiging voor keizerlijke heerschappij.

MIMICRY

= naäperij, nabootsing, imitatie

Handboek:

- Postkoloniale theorie: de ambivalente relatie tussen kolonist en de gekoloniseerde.
- Wanneer koloniale discours de gekoloniseerde subject aanmoedigt om de kolonisator 'na te bootsen', door het aannemen van culturele gewoonten, veronderstellingen, instellingen en waarden van de kolonisator, het resultaat is nooit een eenvoudige reproductie van die eigenschappen:
meer een 'vage kopie' van de kolonisator dat bedreigend kan zijn. Omdat mimicry niet zo verschillend van spot is, want het kan lijken op parodie wat het ook nabootst.
- Mimicry stelt daarom een scheur vast in de zekerheid van de koloniale overheersing, een onzekerheid in de controle van het gedrag van de gekoloniseerde. Mimicry is vaak een openlijk doel van het keizerlijke beleid.
- Homi Bhabha: view over de ambivalentie van de koloniale redevoering.
Mimicry is het proces waarbij de gekoloniseerde subject wordt weergegeven als 'bijna hetzelfde, maar niet helemaal'.
- Het kopiëren van de koloniserende cultuur, gedrag, manieren en waarden door de gekoloniseerde bevat zowel spot en een zekere 'bedreiging', zodat mimicry tegelijk gelijkenis en dreiging is.
- Mimicry onthult de beperking in het gezag van de koloniale redevoering, bijna alsof koloniale gezag onvermijdelijk de zaden van haar eigen vernietiging belichaamt.
- Gevolgen hiervan voor de postkoloniale studies:

door deze fout in koloniale macht is het schrijven, dat wil zeggen postkoloniale schrijven, de ambivalentie van mimicry ligt niet in haar verbergen van een echte identiteit achter haar masker , maar komt van zijn 'dubbel visie, die in onthulling van de ambivalentie van de koloniale discours ook haar autoriteit verstoort'.

De 'dreiging' van de postkoloniale schrijven, dan, komt niet noodzakelijkerwijs voort uit een aantal automatische verzet tegen koloniale discours, maar is afkomstig van deze verstoring van koloniale gezag, uit het feit dat haar mimicry ook eventueel spotternij is.

- Mimicry kan zowel ambivalent en multi-layered zijn.
- De mimiek van de postkoloniale onderwerp: mogelijke destabilisatie van de koloniale discours, en plaatst een gebied van aanzienlijk politieke en culturele onzekerheid in de structuur van de keizerlijke dominantie.

EDWARD SAID

Wiki: Edward Wadie Said was een Palestijns-Amerikaans literatuurwetenschapper en voorvechter van de Palestijnse zaak.

Saïd is vooral bekend om zijn kritiek op de Westerse perceptie van het Oosten, en met name van de Arabische wereld; zie oriëntalisme, postkolonialisme. Saïd heeft veel geschreven over cultuur, macht en politiek, maar het bekendst is zijn veel geprezen, veel geciteerde, maar ook veel bekritiseerde boek *Orientalism* uit 1978. Hierin schetst Said het oriëntalisme als een invloedrijke, effectieve, Europees-ideologische creatie, waarvan de wortels zelfs tot de oudheid zouden zijn te herleiden. Schrijvers, filosofen en koloniale bestuurders stelden de beeldvorming van het 'andere' van de oosterse cultuur, van de daar voorkomende gewoonten en godsdienstige overtuigingen in dienst van de macht.

- Als cultureel criticus, Edward Saïd is het meest bekend voor de omschrijving en de kritiek van oriëntalisme als de bron van de cultureel onjuist voorstellingen die het fundament vormen van het westerse denken in de richting van het Midden-Oosten, van de manier waarop het Westen het Oosten ziet en vertegenwoordigt.

Het boek Oriëntalisme stelde het bestaan voor van een "subtiele en hardnekkige Eurocentrische vooroordelen tegenover Arabisch-Islamitische volkeren en hun cultuur", die afgeleid zijn van de lange traditie van de Westerse cultuur van valse en

geromantiseerde beelden van Azië, in het algemeen, en het Midden-Oosten in het bijzonder.

Dat zulke percepties, en de daarvan afgeleide culturele representaties hebben gediend, en blijven dienen, als impliciete rechtvaardiging van de koloniale en imperialistische ambities van de Europese bevoegdheden en van de VS.

Eveneens uit hij ook kritiek op en veroordeeld de politieke en de culturele wanpraktijken van de regimes van de heersende Arabische elites die de valse, geromantiseerde voorstellingen van de Arabische cultuur hebben geïnternaliseerd die door Anglo-Amerikaanse Oriëntalistten werden bedacht en opgericht.

- In Oriëntalisme, voorstelde en betoogde Saïd dat veel Westerse studies over de Islamitische beschaving politieke intellectualisme was en bedoeld voor zelfbevestiging, in plaats van bedoeld te zijn voor objectief intellectueel onderzoek en academische studie, die praktisch functioneerde als een methode van culturele discriminatie, en als een instrument van imperialistische overheersing; de Westerling weet meer over het Oosten dan de Oosterlingen zelf.

Oriëntalisme heeft veel intellectuele impact uitgeoefend op het gebied van de literatuurwetenschap, culturele studies, sociale geografie, geschiedenis en Oosterse studies...

- Dat de geschiedenis van de Europese koloniale overheersing, en van de daaruit voortvloeiende politieke overheersing van de beschavingen van het Oosten, vervormt het schrijven van zelfs de meest geïnformeerde, goed bedoeld, en cultureel sympathieke Westerse Oriëntalistten; dus was de term "Oriëntalisme" vertaald naar een ongunstige.
- Oriëntalisme concludeert dat het Westers schrijven over de Oriënt ze aantoonde als een irrationele, zwak en gefeminiseerde "Andere", een existentiële conditie dat sterk in contrast staat met de rationele, sterk en mannelijk "West", wat een binaire relatie is, afgeleid van de Europees psychologische behoefte om een "verschil" van culturele ongelijkheid tussen het Westen en het Oosten te creëren; het verschil wordt toegeschreven aan onveranderlijke culturele "essenties" inherent aan "Oriëntale" volkeren en dingen.

→ zie ook les 8 !

PRIMITIVISME

Deze term wordt doorgaans gebruikt in de kunstgeschiedenis en, in iets mindere mate, in literaire studies. Ze gaat over de nadruk die gelegd wordt op eenvoud van vorm of thema. In deze enge zin is het een blijvende en belangrijke invloed op moderne kunst. In moderne literatuur is het daarentegen minder frequent gebruikt als een belangrijke term. In sommige gevallen, in het bijzonder in Latijns-Amerikaanse literatuur, heeft het een radicale associatie, afwezig van de meeste van zijn Europese gebruiken. De term heeft in veel plaatsen deel gevormd van een meer algemene beweging van nationale assertiviteit.

Het breder gebruik van de term omschrijft een vorm of stijl die een vroege fase van menselijke culturele inspanning representeert. Vroege menselijke kunst wordt vaak beschreven als primitieve kunst. Het probleem met het gebruik van de term op deze manier is dat het uitgaat van een lineaire, teleologische ontvouwing van menselijke geschiedenis van eenvoudig tot complex. Dus vroege of primitieve kunst wordt gezien als leidend tot een culminatie en voldoening in latere gesofisticeerde en geciviliseerde kunst. Onopgeleide artiesten wiens werk de dominante artistieke conventies niet reflecteert, zoals de Fransman Henri Rousseau, of zelfs de opgeleide artiesten die opzettelijk de conventies verwerpen, zoals de Britse schilder Stanley Spencer, kunnen gecategoriseerd worden als 'primitief'.

Verder kunnen alternatieve culturele en artistieke tradities beschouwd worden als primitief omdat hun conventies niet overeenkomen met die van de dominante artistieke codes van het Westen. Dus Afrikaanse of Pacific IJslandse of Native Amerikaans Indiaanse kunst werd vaak beschreven als 'primitief' (impliceert een wilde ruwheid en eenvoudigheid maar ook een welkome frisheid en een kinderlijke visie) omdat hun conventies niet overeenkwamen met die van de dominante Europese traditie wiens waarden werden beschouwd de normen van geciviliseerde en mature kunst (zie universalism, savage) tot stand te brengen.

Terwijl de dominante Europese tradities in vraag gesteld en uitgedaagd werden, trachtten westerse artiesten zoals Picasso de onschuld en 'kinderlijke' kwaliteiten van primitieve kunst te reproduceren. Dit was gedeeltelijk een verwerping van hun eigen cultuur maar niet noodzakelijk een bevestiging van de validiteit van de culturen die ze gebruikten om de bevrijdende kracht van het primitieve aan te tonen. De tekens van het primitieve bleven geplaatst naast iconen van westerse kunst, wat het binair van primitief (savage) en modern (geciviliseerd) versterkte, zelfs als het trachtte de beweringen van de laatstgenoemde te ontmantelen. Dit naast elkaar plaatsen kan de status van de klassieke traditie ontmantelen maar bekrachtigt niet noodzakelijk de waarde van de alternatieve traditie.

Om deze redenen blijft primitivisme een problematisch concept en één dat de meeste post-koloniale studies met voorzichtigheid behandeld hebben, terwijl ze erkennen dat de artistieke en sociale bewegingen die het beschrijft krachtige historische linken hebben gehad met koloniale en post-koloniale verhandelingen.

- *een specifieke moderne school van kunst een schrijven (literatuur?) die de simpliciteit van vorm of thema benadrukt*
- ~werk van Brancusi en Miro
- Enge zin
 - Heeft een voortdurende en belangrijke invloed om moderne kunst
 - In moderne literatuur minder vaak gebruikt als kritische term, geassocieerd met eenvoudigheid van stijl en opzettelijk gebruikt van eenvoudige thema's en subjecten (bv. het leven op het platteland)
 - In L-Am heeft de term een radicalere associatie dan in het meeste Europees gebruik van de term
 - Deel van de algemene beweging naar een nationaal zelf-bewustzijn
 - Bv. Slavische landen die in de tweede helft van de 19^e E streefden naar het herstel en het gebruik van motieven en thema's van plattelands- en volkskunst als nationalistische symbolen.
- In bredere zin
 - *Een vorm of stijl die waargenomen wordt een vroeg stadium van menselijke culturele bezigheden te representeren*
 - Vroege menselijke kunst is dan primitieve kunst
 - PROBLEEM:
 - op die manier gedefinieerd neemt de term een lineaire, teleologische ontwikkeling van menselijke geschiedenis aan, een ontwikkeling van eenvoudig naar complex
 - → vroege of primitieve kunst zou dan leiden tot culminatie en volbrenging in latere, gesofisticeerde en geciviliseerde kunst
 - + zulke criteria kunnen tot verdere categorieën leiden (op een dubieuze manier)
 - Onopgeleide, ongetrainde en ongeschoolde artiesten wiens werk niet de dominante artistieke conventies respecteren (zoals van Rousseau en Moses) of zelfs getrainde artiesten die

- expres de conventies breken (zoals Spencer) zouden dan gecategoriseerd kunnen worden als “primitief”.
- + hele alternatieve culturele en artistieke tradities kunnen dan aan die categorie (“primitief”) worden toegeschreven omdat ze niet voldoen aan de dominante artistieke conventies van het Westen ≈ discriminatie
 - Leidt tot vergelijken van de “waarde” van verschillende culturen
 - ❖ Africaanse, Australische Aboriginal... kunst werd gezien als “primitief” → impliceert een wilde wreedheid en eenvoud, kinderachtigheid... omdat de conventies niet voldeden aan die van de Europese traditie en diens waarden werden gezien als de norm voor beschaafde (↔ wilde) en ontwikkelde (↔ kinderachtige) kunst
 - Deze dominante Europese tradities geassocieerd met de **modernistische** beweging werden in vraag gesteld op het einde van de 19^e E
 - Sommige Westerse kunstenaars (bv. Picasso) trachtten expres de onschuldige “kinderachtige” kwaliteiten van primitieve kunst te reproduceren
 - Dit was (deels) een verloochening van hun eigen cultuur en impliceerde niet noodzakelijk een bevestiging van de validiteit en verschil van de culturen die gebruikten als betekenisgevers van de bevrijdende kracht van het primitieve
 - De tekenen van het primitieve blijven nog altijd in juxtapositie met de iconen van het Westen → versterkt de binariteit tussen primitief (wild) en modern (beschaafd) ook al probeerde het de bewering van de laatste te ontmantelen
 - Bv. Picasso's Les Demoiselles d'Avignon
 - Klassieke Griekse icoon van de drie Gratieën ↔ beeld van Afrikaans masker dat het gezicht van een van hen vervangt
 - → zo'n juxtapositie probeert wel de status van de klassieke traditie te ontmantelen maar bevestigt niet noodzakelijk de waarde van de andere/alternatieve traditie waar het gebruik van maakt (die van het Afrikaans masker)
 - Dus primitivisme blijft een problematisch concept. Het is een concept dat door de meeste post-coloniale studies behandeld wordt met voorzichtigheid als een beschrijvendecategorie, terwijl het erkent dat de artistieke en sociale bewegingen die het beschrijft krachtige historische banden hebben gehad met kolonialistische en post-kolonialistische discours.

ESSENTIALISM

Dit is de assumptie dat groepen, categorieën of klassen van objecten één of verschillende definiërende kenmerken hebben, die alleen zijn hebben. Sommige studies nemen de aanwezigheid van zo'n kenmerk ook aan bij rassen of geslacht.

Bij de analyse van culturen is het een impliciete assumptie dat individuen een essentiële culturele identiteit delen.

De basis van dit idee lag bij de Cartesiaanse claim: Cogito ergo sum.

In kolonialisme is dit terug te vinden in het feit dat er een idee van inferioriteit van het koloniale subject bestond en dat hegemonische controle over hen was door de controle van dominante wijzen van publieke en private representaties.

Hier kwam van verschillende bekenden kritiek op, de essentiële culturele categorieën waren gebrekkig. Hierdoor ontstond de nood om een lokale identiteit te creëren, een gevoel van onderscheid. Spivak waarschuwde echter voor het feit dat de 'subaltern' stem waarschijnlijk nooit volledig geïsoleerd zou geraken van het koloniale discours en de institutionele praktijken die het zijn stem geven. Zij sprak over de de nood aan een strategisch essentialisme. In verschillende perioden is het gebruik van essentialistische ideeën weldegelijk nodig in het proces waarbij gekoloniseerden een vernieuwd gevoel van waarde en waardigheid krijgen.

- *de assumptie dat groepen, categorieën of klassen van objecten één of meer definiërende kenmerken hebben exclusief voor alle leden van die categorie*
- bv. assumptie van essentiële eigenschappen die onderscheid maken tussen rassen of geslachten
- in analyse van cultuur: assumptie dat individuen een essentiële culturele identiteit delen
→ topic van debat in post-koloniale theorie
- dominante intellectuele discours van 18^e en 19^e E:
 - cogito ergo sum
 - nadruk op individueel bewustzijn en centraliteit van menselijk subject
 - Verlichting
 - Zorg om het individu
 - → verschuiving daarvan door post-structuralistische visies van **subjectiviteit** → oefent druk uit om de manier van het zien van menselijk gedrag te herzien

GENDER

Ontbreekt

RACE

- *Een term voor de classificatie van mensen in fysieke, biologische en genetisch onderscheiden groepen.*
- De notie van ras veronderstelt
 - Dat de mensheid in te delen valt in onveranderlijke natuurlijke types, herkenbaar a.d.h.v. fysieke kenmerken die doorgegeven worden “via het bloed” en die toelaten en onderscheid te maken tussen “pure” en “gemengde” rassen
 - Dat mentaal en moreel gedrag van mensen, net als individuele persoonlijkheid, ideeën en capaciteiten kunnen worden toegeschreven aan raciale origine en dat de kennis van die origine voldoende verklaring biedt voor het gedrag.
- In **kolonialisme**
 - Was belangrijk voor kolonialisme omdat dat een onderscheid nodig had tussen mensen opdat kolonialistische machten een dominantie zouden kunnen ontwikkelen over de “subject” volkeren en op die manier de imperiale onderneming konden rechtvaardigen
 - Ras-denken en kolonialisme trekken een **binariteit** tussen “geciviliseerd” ⇔ “primitief” → hebben beide een hiërarchie van menselijke types nodig
 - → ras werd snel een breed ondersteund idee van imperialisme (ook al is het concept ras niet in eerste instantie een uitvinding van imperialisme)
 - Het initieerde een hiërarchie die moeilijk te ontmantelen was
 - Het genereerde een idee van superioriteit → perfect in overeenstemming met de 2 impulsen voor de imperiale missie: dominantie en verlichting
- Link met racisme
 - Racisme is eigenlijk de reden/oorzaak van het bestaan van een concept “ras” (eerder dan een product ervan)

- **Racisme:** een manier van denken die de onveranderlijke fysieke kenmerken van een groep als gelinkt ziet, op een directe en causale manier, met psychologische en intellectuele kenmerken en die op die manier een onderscheid maakt tussen superieure en inferieure raciale groepen
 - Fysieke verschillen hebben niet altijd een inferioriteit gerepresenteerd:
 - Bv. in de periode van de kruisvaarders is het raciaal verschil van Africaanse Koptische heilige Sint Maurice is zonder vooroordeel geregistreerd in een beeld in Magdeburg Cathedral
 - Europees imperialisme en Orientalisme in de 19^e E → ontstaan van de nood voor een onderscheid tussen superieur en inferieur (vindt dan een “wetenschappelijke” bevestiging in de dubieuze analyse en taxonomie van raciale kenmerken)
- Geschiedenis van de term
- Dunbar: gebruikte het als eerste. Van 17^e -18^e E was het een woord om een klasse of groep van personen of dingen aan te geven.
 - pas in late 19^e E: verwijzing naar een onderscheiden categorie van menselijke wezens met fysieke kenmerken die doorgegeven worden aan nageslacht.
 - Bernier had in de late 1600's als een aantal categorieën voorgesteld, gebaseerd om gezichtskenmerken en huidskleur → hiërarchie van mensen met Europeanen aan de top (maar het woord “ras werd daar toen nog niet voor gebruikt). Negro of zwarte Afrikaan stonden vanonder (deels door hun kleur en zogenaamd “primitieve” cultuur, maar vooral omdat ze voor Europeanen het best gekend waren als slaaf)
 - Kant (18^e E) in Observations of the Feeling of the Beautiful and Sublime:
 - ws eerste expliciete gebruik van de term in de zin van biologisch of fysiek onderscheiden categorieën van mensen.
 - Kant benadrukte intuïtieve, non-rationele vormen van denken → Romantici konden de notie van een onveranderlijke innerlijke essentie postuleren die haar expressie vond in de zin van een “ras”
 - 17-18^e E debat over of menselijke variatie kwam door omgeving of erfelijkheid

- 19^e e (biologische ontwikkelingen): erfelijkheid kwam naar voren als dominante model
 - Erfelijkheid werd ingekapseld in de overgang van de letterlijke betekenis van **ras** als “lijn van afstameling die en groep definieerde a.d.h.v. historische continuïteit” naar **ras** in zijn “wetenschappelijke “ betekenis: “een zoologisch, biologisch gedefinieerde categorie
- Kleur – Cuvier
- Kleur werd het middel voor het onderscheiden van groepen van mensen en het identificeren van gedrag dat van hen te verwachten viel
 - Cuvier postuleerde het bestaan van 3 grote rassen: “de blanken”, “de gelen” en “de zwarten”
 - heel arbitraire genetische groepen → van weinig nut voor eender welke analyse
 - maar het concept was invloedrijk omwille van de ideologische reden dat de typologie berustte op een gradatie van superieur naar inferieur
 - de typologie beïnvloedde een aantal belangrijke werken
 - de assumpties (1-4) die onderliggend zijn aan de typologie, alhoewel voortdurend tegengesproken door feitelijk observatie, zijn behoorlijk persistent gebleven tot op de dag van vandaag
 - ook wanneer categorieën iets uitgebreider worden gedefinieerd als “caucasoid” “mongoloid” en “negroid”
1. variaties in de constitutie en gedrag van individuen zouden kunnen verklaard worden als een expressie van verschillende biologische types
 2. de verschillen tussen deze types verklaren de variaties in menselijke culturen
 3. de onderscheiden aard/natuur van de types verklaren de superioriteit van Europeanen en Ariërs in het bijzonder.
 4. De wrijving tussen naties en individuen van verschillende types komen voort uit hun aangeboren kenmerken
- Darwin

- the Origin of Species
- natuurlijke selectie bood een mechanisme voor de verandering van rassen
 - ofwel konden superieure rassen “besmet” worden door contact met inferieure rassen
 - ofwel kon bewuste menselijke interventie zorgen voor het maximaliseren van de voordelen van selectie en het verschijnen van pure rassen bewerkstelligen
- in beide gevallen blijft de fundamentele veronderstelling van hiërarchie van rassen behouden
- Darwin zorgde met natuurlijke selectie voor een mechanisme van verandering dat de mogelijkheid bood voor geplande raciale ontwikkeling (**eugenetica**) → centraal element in **Sociaal Darwinisme**

- **Sociaal Darwinisme**

- Ging goed samen met de imperiale praktijk, vooral dan met het **paradoxaal dualisme** dat bestond tussen *vernedering* en *idealisatie* van de gekoloniseerde subjecten in het imperialistische gedachten goed
- *Vernedering*
 - Vond in Sociaal Darwinisme een rechtvaardiging voor de dominantie en soms zelfs uitroeiing van inferieure rassen als zijnd en niet enkel onvermijdbaar maar ook een wenselijke ontplooiing van de wetten van de natuur.
- *Idealisatie*
 - Het concept van raciale verbetering was te verzoenen met de “civiliserende missie” van imperiale ideologie, die de koloniale machten aanmoedigde om de toestand van de inferieure rassen, die gezien werden als kinder-achtig en kneedbaar, te vormen naar het ideaal
 - → de assumptie van superioriteit werd op die manier gesteund door wetenschappelijke raciale theorie en kon haar project van wereldoverheersing straffeloos verder zetten.
 - Koloniale expansie zorgde voor een nood aan meer arbeidskrachten → De perceptie van zwarten als hulpeloos en

zorg, bescherming en vooruitgang behoevend werd in de 19^e E vervangen door de vroegere visie: primitieve, lakse wilden

- De evangelische anti-slavernij impulsen moesten wijken voor een bittere vorm van raciale vijandigheid
- (Carlyle)Men eigende zich het recht toe de “lakse” zwarte uit te buiten in koloniale plantages en tegen 1870's, voor de laatste fase van imperiale expansie in Afrika, overschaduwden zulke vooroordelen, gesteund door Sociaal Darwinisme, de liberale soort van gedachten over rassenkwesies.

- Nut van het concept

- De aangeboren superioriteit van de imperiale cultuur bewerkstelligen + tegelijk de inferieuren “samengooien” onder haar controle
- Dit ziet men ook terug in de Engelse commentaar op de “rassen” in GB zelf, vooral de Ieren
 - Hun taal vonden ze wreed, als het al taal te noemen was
 - Hun kleding beestachtig, dierlijk
 - Hun gedrag choquerend
 - Noemden hen wild en onbeschaafd
 - Schreven hen kannibalisme, hekserij... toe
- → beschrijving van de Ieren klinkt gelijkaardig aan beschrijving van de Afrikaan door de 19^e Eeuwse Engelse commentatoren
- → Beddoe (voorzitter Antropologisch Instituut) ontwikkelde een index van “Nigrescence” waarop mensen van Wales, Schotland, Cornwall en Ierland als raciaal gescheiden stonden van de Britten
 - Zij waren “Africanoid” en origineel immigranten vanuit Afrika
- → toont aan hoe het imperialisme een “buitensluitende” werking heeft die heel energiek opereert in het concept van ras
- → imperiale ideologie opereert om gekoloniseerde volkeren uit te sluiten en te marginaliseren, of het nu binnen GB zelf is of in the Empire

- Einde 19^e E: toename in antropomorfisch onderzoek naar rassenverschillen

- Viel samen met de meest energetische periode van imperiale expansie
- Algemene consensus over de **cephalische index**: een discriminatie van raciale identiteit op basis van schedelvorm

- Galton (~eugenetica) mat 9000 mensen
- Veel werken over de aard en diversiteit van menselijke rassen verschenen en impliciet ook over de superioriteit van het blanke Anglo-Saksische ras en beschaving
 - Ondanks grotere wetenschappelijke rigorigiteit → ging nog steeds niet veel verder dan de stereotypen van Carlyle
- 20^e E: grote swings in theorieën over ras, maar nog steeds veel invloed in het ordinaire denken van mensen over de hele wereld
 - 1911 Universal Races Congres: demonstratie en promotie van liberale gedachte van **monogenisme**: idee dat er maar 1 soort van levende mensen op de aarde was
 - Maar universalistische ideeën van Victoriaanse liberale traditie werden dooreen geschud door WOI en het verschijnen van **koloniaal nationalisme**, dat het vertrouwen in de kracht van de rede om de groeiende eenheid tussen verschillende rassen in 1 enkele wereldorde deed eroderen
 - Eerste decennia van 20^e E: ras bleef legitimiteit verkrijgen via de “wetenschappelijk” studie van raciale variatie
 - Maar de horror van WOII waarin miljoenen Joden, Slaviërs, Polen en zigeuners gedood werden op raciale basis leidde tot → UNESCO Statement of nature of race and racial difference → wees erop dat ras, zelfs vanuit een puur biologisch standpunt, kon MAXIMUM verwijzen naar een groep met zekere onderscheiden genconcentraties. → mentale kenmerken zouden nooit mogen inbegrepen worden in zulke classificaties en de omgeving is veel belangrijker dan genetisch geërfde factoren in het vormen van gedrag.
 - In 1960's : opnieuw toename in biologisch denken over menselijk gedrag
 - Lorenz, Ardry, Morris → individueel gedrag is vooral gecontroleerd door oeroude instincten die kunnen gemodificeerd worden door cultuur
 - Leidde tot een toename in “ras-denken” in populaire wetenschap in de 1970's

- Verschenen populaire boeken (o.a. van Eysenck) die de centraliteit van “ras” behielden in debatten over menselijke variatie
- **Neobiologisme** van de 1960's → meer rigoreuze ontwikkeling in 1970's met de verschijning van **sociobiologie**
 - Ziet al het individueel gedrag en culturen zelf als de eindproducten van biologische selectieprocessen
 - → verleenden een legitimiteit aan het ras-denken (analyseert ook gedrag en prestatie in biologische termen)
- Academisch debat in de jaren 60 en 70 stelde ras centraal eerder dan **etniciteit**
 - de permanentie, aangeboden door een biologische verklaring via een onomkeerbare genetische determinatie en transmissie, consolideerde het concept van ras ⇔ etniciteit is een complexer concept met een inherente plasticiteit en een basis in cultuur
 - maar in 1970's en 80's : graduele groei in interesse en onderzoek voor/naar etniciteit (in de academische wereld dan, veel minder in populair denken)
 - in de praktijk kan “ras” miss een grote constitutieve factor zijn in het bepalen van etnische categorieën, maar om nieuw leven te geven aan het idee dat op een of andere manier objectief is en minder sociaal geconstrueerd is dan etnische categorieën, gebaseerd p religieuze, linguïstische en andere meer duidelijk cultureel bepaalde factoren, is mislukken in het erkennen dat ras een cultureel eerden dan een biologisch fenomeen is, het product van historische processen en niet van genetisch bepaalde fysieke verschillen

- Fanon

- Hoeveel racistische ideeën zoals “zwartheid” ook objectieve realiteit tekort kwamen, de psychologische kracht voor de constructie van het zelf betekende dat ze een objectief bestaan verkregen in en door het gedrag van mensen

- De zelf-beelden en zelf-constructies, voortgebracht door zulke sociale druk, werden doorgegeven van generatie op generatie → het feit van “zwartheid” kreeg zo een objectieve determinatie, niet alleen in racistisch gedrag en institutionele praktijken, maar meer aan de binnenkant ook in het psychologisch gedrag van de volkeren die zo geconstrueerd werden.
 - **Fanonistische** nadruk het objectieve psychologische feit van ras als een bepalend deel van het sociaal proces van het construeren van zelf-percepties van een individu, is deel geweest van het antwoord van veel zwarte commentatoren op de bewering door critici zoals Appiah dat percepties van ras alleen negatief een rol gespeeld hebben in het bepalen van post-koloniale antwoorden op Europese dominantie.
 - Hoe fictieel ras ook is als objectieve categorie, haar kracht als discursieve formatie blijft onaangeroerd
- de term “ras” blijft in de omgang ook al vervagen de theorieën waarop de concepten van ras gebouwd waren meer en meer
- ras in de tijd van **neo-kolonialisme** is even vaag en veerkrachtig als het was aan het begin van de Europese geschiedenis van imperialisme
- misschien zou het concept van **etniciteit** de richting van het debat moeten veranderen

CHROMATISME

- Van “*chromatisch*”, betekent “*van of behorend tot kleur of kleuren*”
- Verwijst naar het essentialistische onderscheid van mensen op basis van huidskleur
- **Genitalism**: onderscheid tussen mannen en vrouwen op basis van voor de hand liggend biologisch verschil
- → beide termen tonen de fout aan van het maken van een simplistisch en stereotyp onderscheid van **ras** en geslacht
- → suggereren dat breedte van de verschillen binnen deze categorieën een kwestie is van representatie en discursieve constructie
- **Coloniale discourse theory**:
 - Aandacht voor de manier van spreken en denken dat het **colonialisme** gebruikt om idee van inferioriteit van koloniaal subject te creëren en om **hegemonische** controle uit te oefenen over de dominante wijzen van publieke en private representaties

- Baseren zich op de kritiek van Derrida, Lacan en Foucault (post-structuralisten): essentialistische categorieën zijn niet foutloos
 - Kritiek doorgetrokken naar de instituties via de welke individuele subjectiviteit ene zin van identiteit kreeg, zoals **race** en **nation**
 - Politiek doel (deels): de valsheid aantonen van dat model van representeren van het koloniaal subject als een **other** voor het zelf van de dominante cultuur
- Ironisch genoeg: het ontmantelen van die essentialistische manieren van identiteit ⇔ pragmatische gebruik ervan in lokale agenda's ontworpen om een zin van zelf-waarde en verschil terug te vinden
- Basis van **National Liberation Movements** (onafhankelijkheidsbewegingen) van 1960's en 1970's was noParrod om een lokale identiteit en zin voor onderscheid te vinden dat was beschadigd door imperiale en coloniale discours
 - Theoretici waarschuwen voor gevaar:
 - Simpel omkeren van de categorieën van onderdrukkers en onderdrukten
 - Zonder het proces waarmee die categorieën er in de eerste plaats gekomen zijn af te keuren
 - Gevaar voor het creëren van een nieuwe indigenus elite → zouden gewoon **neo-coloniale** poppen zijn voor de oude krachten van de koloniserende machten
- Spivak
- Gevaar van aannemen dat een simpele kwestie is van de **subaltern** krachten te laten spreken
 - Je moet erkennen dat hun essentiële subjectiviteit beperkt werd door de discours waarin ze als **subaltern** geconstrueerd waren
 - *Could the Subaltern Speak?* ze bedoelde niet dat het niet mogelijk is voor subaltern volkeren om een stem te bekomen (zie **agency**). Wel dat je idee moest vermijden dat de subaltern ooit geïsoleerd kunnen worden, op een essentialistische manier, van het spel van de discourses en institutionele praktijken die haar een stem geven
 - **Parry** (had het op de verkeerde manier begrepen) kritiek: politieke noodzakelijkheid van het behoud van het idee van tegenstelling tussen de binaire verdelingen zoals zwart-wit, kolonisator-gekoloniseerde, onderdrukker-onderdrukte...

- Antwoord op verkeerde interpretaties: **strategisch essentialisme**: Spivak erkent het nut van essentialistische formuleringen in veel strijden om bevrijding van coloniale en neo-coloniale onderdrukking. Essentialistische ideeën kunnen een noodzakelijk deel zijn van de processen
 - door de welke de gekoloniseerden een hernieuwde zin voor waarde en waardigheid bereiken voor hun pre-coloniale culturen
 - Door de welke de nieuwe post-koloniale **natie** zichzelf ziet
- Kritiek Said
 - Theoretici van National Liberation (Fanon, Cabral, James) waren zich wel bewust van de gevaren van essentialisme
 - Waren ook kritisch t.o.v. de toepassing van essentialistische discours zoals nationalisme en ras in de constructie van de moderne **post-koloniale staat**

AUTHENTIC / AUTHENTICITY

De vraag voor een verwerping van de invloed van de koloniale periode in programma's van dekolonisatie impliceert het idee dat sommige vormen en praktijken 'inauthentiek' zijn, bepaalde gedekoloniseerde staten willen een herstel van authentieke prekoloniale tradities en gebruiken. Deze claims worden vaak verward met een essentialistische culturele positie waarin bepaalde gebruiken geïconiseerd worden als authentiek inheems en anderen uitgesloten worden als gehybridiseerd. Ze negeren de mogelijkheid dat culturen ontwikkelen en veranderen als hun toestand verandert.

Geen deel van het vroege anti-koloniale schrijven

Cultureel essentialisme kan gebruikt worden als een strategische politieke positie in de strijd tegen de imperiale macht. De unieke culturele praktijken kunnen dienen als belangrijke 'identifiers' en worden zo een middel waardoor culturen onderdrukking weerstaan en zich verzetten tegen de homogenisatie van globale krachten. MAAR deze stereotypische representatie van een cultuur blijft een gevaar, het kan de echte verschillen binnen zulke culturen vernietigen.

DUS het kan een poging zijn om te benadrukken dat ze een blijvend en valide bestaan hebben terwijl ze onvermijdelijk gehybridiseerd en beïnvloed worden door verscheidene sociale en culturele veranderingen, MAAR te rigied kan het pleiten tegen zo'n weerstand als het gebruik wordt om de grenzen vast te stellen van de cultuur door de dominante groep.

APPROPRIATION

= een term die gebruikt wordt om die manieren te beschrijven waarop de post-koloniale samenlevingen aspecten van de imperiale cultuur overnemen, het kan voor hen van dienst zijn om hun eigen sociale en culturele identiteiten uit te drukken.

Postkoloniale theorie focust op een exploratie van de manieren waarop de gedomineerde cultuur de middelen van de dominante cultuur kan gebruiken om zich te verzetten tegen zijn politieke of culturele controle. Het is het meest krachtig op het gebied van taal en tekstualiteit. De dominante taal wordt zich toegeëigend om culturele ervaringen uit te drukken. (Achebe)

Ngugi wa Thiong'o schrijft eerst in het Engels maar dan terug in moedertaal.

Taal van de kolonisator bereikt het meeste publiek, maar dit publiek is vaak beperkt tot het buitenland en de elite klasse.

Maar taal belichaamt een cultuur en is niet toegankelijk voor sprekers van een andere taal.

Teksten in een andere taal dan de moedertaal kan voor sommige gemeenschappen als minder authentiek overkomen.

Door zich de imperiale taal toe te eigenen hebben postkoloniale gemeenschappen de mogelijkheid om in te grijpen in het dominante discours, hun eigen culturele realiteiten in te voegen of deze realiteiten tot een groot publiek van lezers te beschrijven.

MODERNISM EN POST-COLONIALISM

= een 20ste eeuwse Europese beweging in de kunst die wou breken van de dominante conventies van de 19de eeuwse kunst, zoals realisme, lineaire narrativiteit, perspectief en tonaliteit. Er wordt gezegd dat de ontmoeting van de Afrikaanse culturen cruciaal was voor de ontwikkeling van modernistische kunst. Europeanen importeerden een alternatieve kijk op de wereld in de vorm van Afrikaanse maskers, houtsnijwerk en juwelen. Deze werden gezien als producten van samenlevingen bewaard in de tijd en reflecteren de primitieve impulsen die alle mensen gemeen hebben. = een stadium in de ontwikkeling van 'beschaafde' kunst.

Ook een andere, meer beangstigende en complexe visie die de primitieve kunst als een expressie van de andere, donkere kant van de Europese man zag, beschaving was maar een 'oplegsel'. (Conrad heart of darkness). Verwijzing naar WO I, de beschaving werd een massa vernietigingswapen.

DECOLONIZATION

= het proces van het onthullen en ontmantelen van de kolonialistische macht in al zijn vormen. Dus ook alle verborgen aspecten van die institutionele en culturele krachten die de koloniale macht onderhouden hebben en dat blijven doen na de onafhankelijkheid.

De tegenstand van kolonies begon met instituties aangepast aan de gekoloniseerde cultuur.

De eerst nationalisten in India, Afrika of de West-Indies waren ook modernisten die niet echt het doel hadden om de cultuur van de kolonisator af te wijzen maar eerder zijn praktijken over te nemen. Politieke onafhankelijkheid impliceert geen gehele bevrijding van de gekoloniseerde van kolonisator-waarden.

In kolonies met een veelheid aan culturen was er een meer actief proces van tegenstand en het omverwerpen van de veronderstellingen van de kolonisator. Zij waren immers binnengevallen en onderdrukt of gedenigreerd door de kolonisator. Een krachtige aanduiding van neo-kolonialisme als de nieuwe kracht van wereldwijde controle door middel van een lokale elite werd bedacht door een Ghanese onafhankelijkheidsstrijder Nkrumah.

De globalisatie zorgde ervoor dat de politieke onafhankelijkheid niet de verandering in economische en culturele controle met zich meebracht zoals verwacht door de eerste nationalisten. Er zijn zelfs stemmen die zeggen dat de koloniale macht eerst een elite aanstelde om de controle te behouden om dan de onafhankelijkheid te 'geven'. De aanhoudende invloed van eurocentrische culturele modellen bevoorrecht het geïmporteerde boven het inheemse. Een terugkeer naar inheemse talen kan de attitudes tot de lokale en inheemse culturen herstructureren en een brug vormen. Dekolonisatieprocessen hebben om dat te bereiken gebruikt gemaakt van een sociaal programma om de cultuur te dekoloniseren en een programma van culturele recuperatie en herevaluatie.

Alleen de meest extreme vormen van dekolonisatie zouden suggereren dat prekoloniale culturen kunnen hersteld worden in ongerepte vorm door processen van dekolonisatie. (nativisme)

Assumptie dat de Afrikaanse culturen natuurlijke en holistische gehelen waren, de ideologische fundamenten waarop dekolonisatieverhalen gestoeld zijn in vraag stellen! Discours van nationalisme zijn een inadequate manier om problemen en conflicten van de post-onafhankelijke toestand te analyseren en corrigeren. (Gikandi)

De grenzen van de post-koloniale natie zou fictie kunnen zijn die de aanhoudende controle van neo-kolonisatie van multinationals toelaat.

= een complex en aanhoudend proces, eerder dan iets wat automatisch bereikt wordt op het moment van onafhankelijkheid.

Settler colonies: politieke onafhankelijkheid maar lijden nog onder 'culturele ineenkrimpingen'. Ze zijn minder succesvol in het ontdekken van aspecten van de kolonisator in sociale instituties en culturele attitudes, door de hegemonische kracht uitgeoefend door de filiatieve relatie met het imperialistische centrum.

INDEPENDENCE

Wanneer een kolonie zichzelf terug kan besturen.

Betekent het echt het einde van de koloniale bezetting, of is het gewoon een mutatie hiervan? Neokolonialisme en globalisatie werken hier op deze vraag in

Bijvoorbeeld: postkolonialisme: is dit de periode na onafhankelijkheid, valt het samen met antikolonialisme, of is het de hele periode van kolonisatie.

Moment van onafhankelijkheid is niet vaststaand.

Onafhankelijkheid: grijp je met wapens <-> dekolonisatie: kolonisator geeft macht weg

Mannoni: Afrikaan is niet geschikt voor onafhankelijkheid, is vooraf bestemd om gekoloniseerd te worden, heeft kolonisator nodig. Afrikaan is een afhankelijk kind, Afrikanen kunnen volgens hem ook niet studeren, want hiervoor is onafhankelijkheid nodig.

ANTICOLONIALISM

Ontbreekt

NATIVISM

= wens om terug te keren naar inheemse praktijken.

De term wordt het meest gezien wanneer deze verwijst naar de 'retorische dekolonisatie'.

Retorische dekolonisatie zegt dat kolonialisme moet worden vervangen door het herstel en de verbetering van het prekoloniale, van de inheemse gewoonten.

De mate waarin dit mogelijk/wenselijk is, is controversieel.

Sommige stellen dat culturele mixing onvermijdelijk is, en dat het dus onmogelijk is om terug te gaan naar de zuivere prekoloniale gewoontes (Spivak en Bhabha).

Spivak heeft recent het gebruik van '**strategisch**' **essentialisme** door postkoloniale samenlevingen aangetoond. Hierbij worden de betekenisgevers van indogene culturen geprivilegeerd aan de hand van het proces van **negatieve discriminatie**.

Deze strategie biedt de samenlevingen meer weerstand tegen de invloed van de globale cultuur, en behoudt zo de culturele verschillen.

Nog een voorstander van het behoud van de cultuur is Benita Parry.

Aan de andere kant bestaat er een probleem omtrent de meeste postkoloniale gemeenschappen. Waaruit bestaat de prekoloniale inheemse cultuur?

Dit probleem stelt zich vooral waar de huidige postkoloniale staat zich definieert in termen van één dominante culturele groep.

Minderheden in zulke gemeenschappen stellen dat inheemse projecten kunnen pleiten **TEGEN** het feit dat bepaalde koloniale tradities zoals slavernij resulteerden in gemixte gemeenschappen. Waarbij alleen multiculturele modellen (**ZONDER** dominante culturele groep) van zulke postkoloniale staten, bias en onterechtheid over de afstamming van zulke groepen kunnen vermijden.

Dit is de reden waarom minderheden van deze gebieden tegenstanders zijn van het idee dat men terug kan gaan naar de zuivere prekoloniale gewoontes.

Bovendien wordt de assumptie van een homogeen concept van 'staat' ook betwist door de historische en culturele erfenis van kolonialisme. Dit in de vorm van grote en langdurige 'diasporische' gemeenschappen in vele postkoloniale staten die bestaan uit verschillende rassen (Malaysia, Singapore, Fiji, Caribbean). Daar is er veel verscheidenheid aan rassen en is praktisch elke groep een product van culturele verscheidenheid, dus homogeen zijn deze zeker niet!

Zelfs met minder verschillende staten, hebben minderheden (op vlak van taal, religie, ...) gelijkaardige problemen met het terugvinden/hervatten van eenvoudige inheemse gewoontes. De reconstructie van tradities is gebaseerd op veronderstelde inheemse modellen, die een mannelijke, patriarchale visie inhouden op de prekoloniale inheemse cultuur zoals die was.

Voor vrouwen echter... zijn de modellen van het traditionele verleden een product van mannen die het verleden door een gebiasde bril zien, en die elite werden benoemd en vrouwen hun recht ontnamen om volledig deel te nemen aan het voorgestelde sociaal model.

NEGRITUDE (THE SUM OF CULTURAL VALUES OF THE BLACK WORLD)

- Theorie van het onderscheiden van een Afrikaanse persoonlijkheid+structuur
- Opgesteld in Parijs rond de Tweede Wereldoorlog (Césaire, Senghor, Diop)
- Soort spiegelbeeld tegenover het blanke westerse gedachtengoed
- Europa: statisch, stoelt op conflict, dualiteit, oppositie lichaam en geest
- Afrika: holistische, synthese
- Ze proberen hiermee positief beeld van Afrika te ontwerpen, maar Afrika is eigenlijk heel divers, en hiermee stellen ze een abstract Afrika voorop
- Het ging over ALLE afrikanen, dus ook deze die in Amerika.. wonen
- NEGRITUDE = omgekeerd essentialisme
- Black Orpheus van Jean Paul Sartre: omgekeerd racisme
- Negritude zou je kunnen zien als antirasistisch racisme: omkering van waarden: alles wat blank is, is minder goed en wat zwart is, heeft waarde.
- Het zit vast in een spiegelbeeld van blank model

Negritude heeft een vooruitstrevende rol gespeeld in de anti-colonistische beweging door de Afrikaanse mensen een gevoel van trots te geven in het bereiken van hun ras.

Het was eigenlijk een hobby van de westerse-geschoolde intellectuelen, en het centrale idee van raciale solidariteit dat geholpen heeft de diepe klasse verdeling in de koloniale sociëteiten te verduisteren.

ETHNO-PSYCHIATRY

Specifieke ontwikkelingen in de etnografie sinds 1920 zorgden voor een negatieve invloed ten aanzien van de gekoloniseerde bevolking. Meer specifiek gaat het over de psychiatrische en psychische constructen van de 'native mind' en de 'native personality'. Door een pseudowetenschappelijke constructie ging men er vanuit dat verschillen in gedrag, psychologie en intellect tussen verschillende rassen veroorzaakt werden door fysieke karakteristieken. Meer

specifiek stelde de ethno-psychiatrie bijvoorbeeld dat de mentale sets van de 'natives' verhinderd waren om dezelfde graad van controle en verantwoordelijkheid te ervaren als die van de kolonisators. In kolonies met een grote hoeveelheid aan autochtone bevolking (zoals Kenia en Zimbabwe) bleek de combinatie van zulke rasmodellen en de psychiatrie extreem krachtig en nuttig. Bij de discussies over dat de autochtone bevolking zich kon voorbereiden op een zelfstandige overheid of in het andere geval steeds afhankelijk zouden zijn van de steun en expertise van de blanken, werden deze constructen aangehaald. Op die manier werd de bezetter dus geprefereerd. Ironisch genoeg werd het begrip native mind ook door Fanon gebruikt in een anti-kolonistische theorie. Hij deed dit om aan te tonen dat koloniale stoornissen het directe gevolg waren van de autochtoon als ondergeschikt en misvormd af te schilderen. Hij ging echter niet akkoord met de wezenlijke ideeën achter de ethno-psychiatrie.

CRITICAL FANONISME

Deze term is bedacht door Henry Louis Gates jnr. als bezwaar in de manier waarop Frantz Fanon (zie keyword Fanonisme) is gebruikt als talisman om alle koloniale weerstand te vertegenwoordigen. Het is vooral kritiek op de manier waarop Fanon's naam gebruikt wordt in teksten met erg verschillende intellectuele doelen en uitlopende posities.

Gates beschrijft Fanon als een theoreticus in vacuo (=in isolatie). Hiermee bedoelt hij dat Fanon's leven ontworcht was van de "daadwerkelijke derde wereld". Met andere woorden, Fanon wist niks van de echte derde wereld af.

De conclusie die Gates trekt is dat Fanon onterecht zo beroemd is, door het belang van de globale theorie van imperialisme.

Zie ook keyword Fanonisme.

POST-COLONIAL STATE

Een postkoloniale staat is een staat die vroeger gekoloniseerd werd maar nu niet meer. Postkoloniale staat is vaak als synoniem gebruikt voor post-onafhankelijke staat. Het vormen van onafhankelijkheid is namelijk het duidelijkste signaal dat de staat zich heeft afgezet van de gekoloniseerde macht.

In praktijk is de onafhankelijkheid van zo'n staat oppervlakkig. De post-koloniale staten lijken erg qua structuur op hun vroegere Europese machten die hen kolonialiseerde. De post-koloniale staten vallen dan ook vaak samen met de grenzen die de kolonialisten hen hadden

gegeven. De post-koloniale staten bestonden dus vaak uit reeds bestaande gebieden die samengevoegd werden in één staat. Om deze gebieden met elkaar te binden in een post-koloniale staat werd er gebruik gemaakt van nationale mythologie, verenigende symbolen zoals vlaggen, namen,...

Post-koloniale staten waren vaak gebonden aan voormalige koloniale administratieve, wettelijke en economische systemen die hun onafhankelijkheid beperkte. Er was dus een voortdurende controle door de vroegere kolonisten van de post-koloniale staten in de periode na de 'onafhankelijkheid'.

De uitdaging voor de post-koloniale staten is om een effectieve eenheid te bouwen, terwijl ze moeten vermijden de minderheden te onderdrukken waarvan de praktijken botsen met die van dominante post-koloniale nationale mythologie.

NATION/NATIONALISM:

De term natie is een relatief nieuw begrip.

Een natie is een onstabiele formatie, die altijd ineen kan stuiken tot sub-divisies. Een natie is geen natuurlijke entiteit, het is een sociaal construct en daardoor is het ook zo onstabiel. Een natie is een soort ideologie van een volk.

Met nationalisme bedoelt men dat bepaalde 'identifiers' tewerk zijn gesteld om uitsluitende (exclusive) en homogene concepten te creëren die de hele natie representeren. Een natie is echter te complex om vastgelegd te worden in zo'n concepten, en vaak zijn deze homogene concepten dan eigenlijk ook de visie van de 'power group' in zo'n natie en helemaal niet representatief.

Doordat dit de visie is van de 'power group', ontstaan er zo potentiële sites van controle en dominantie, en doordat deze identifiers een mythe creëren van 'national tradition' worden alle 'instrumentalities of state power' (zoals politie, leger, religieuze) ook gerechtvaardigd omdat ze deel uitmaken van de natie op zich.

Het begrip 'nation' is dus zeer paradoxaal: Aan de ene kant is het ontstaan om een site te vormen voor 'self-determination', vrijheid, identiteit en eenheid, maar aan de andere kant vormt het (door de identifiers) ook een site voor onderdrukking, dominantie en exclusie.

De begrippen 'nation' en '**nationalism**' spelen ook een belangrijke rol met betrekking tot het koloniale perspectief. Men kan het eigenlijk zien als een expansie (uitbreiding) van het nationalisme van een bepaald (moeder)volk naar een ander, onbekend land en volk.

De kolonisators vielen ook volledig terug op dit begrip van 'nation' om zich mee te identificeren, wanneer ze in het onbekende, verre land waren beland. De kolonisators deden er alles aan om zich zo veel mogelijk te distantiëren van 'de anderen' en dit deden ze door beroep te doen op het begrip 'nation'. Brennan zegt hierbij: Ook al komt het begrip 'nationalism' oorspronkelijk uit de imperialistische landen, het heeft pas ontstaansrecht gevonden in deze imperialistische landen nadat er in die vreemde, verre landen, nationale expansie (uitbreiding) had plaatsgevonden. Met andere woorden, het nationale idee (gecreëerd in het thuisland) vond zijn oorsprong in de koloniale verovering (in het verre land).

In de late imperiale periode is het dit nationalisme dat heeft gezorgd voor het anti-koloniale tijdperk, ook al heeft ditzelfde nationalisme in de eerste plaats gezorgd voor het koloniale tijdperk dan aan dit anti-koloniale tijdperk vooraf ging.

SETTLER COLONIES

Binnen de postkoloniale antropologie wordt er gebruik gemaakt van twee soorten Europese kolonies : kolonistenkolonies (Settler Colonies) en bezettingskolonies (colonies of occupation). Nigeria en India zijn voorbeelden van kolonies uit de tweede categorie. Bezettingskolonies zijn kolonies waarin mensen die in de meerderheid zijn onder een sterke macht staan van een minderheidsvolk. Settler Colonies daarentegen bestonden met een andere reden. Laten we het voorbeeld van de Verenigde Staten nemen. Europeanen zijn hier aan land gegaan als kolonisten. Zij probeerden het inheemse volk te onderdrukken en vervolgens te verjagen, zodat zij de grond konden innemen. De bedoeling van 'Settlers' is dus om het meerderheidsvolk te verdrijven, zich te "settelen" in het land en na verloop van tijd zelf het meerderheidsvolk te worden. Andere voorbeelden van zo een kolonistenkolonies zijn Argentinië, Australië en Canada.

LEOPOLD SENGHOR

Léopold Sédar Senghor was een Senegalees dichter, filosoof, schrijver en president.

Hij was de eerste Afrikaan die in Frankrijk afstudeerde als doctor. Hij ontwikkelde samen met Aimé Césaire en Léon Damas het concept Négritude: de broederschap van alle Afrikanen, of deze nu in Afrika verbleven of in de diaspora. Ook wordt met Négritude bedoeld dat zwarte Afrikanen trots moeten zijn op hun huidskleur en cultuur. Toch vinden de meeste aanhangers van de Négritude-leer wel dat bepaalde aspecten van de Europese en Noord-Amerikaanse

cultuur en vooral van de wetenschap moeten worden overgenomen. Nog een ander belangrijk concept van Négritude is de assimilatie. Volgens Senghor, Césaire en Damas moeten Afrikanen in de diaspora zich aanpassen aan het gastland, zonder daarbij te ver te gaan en de eigen cultuur en identiteit te vergeten. Négritude kan het best worden beschouwd als een filosofische leer.

Hij was ook aanhanger van het marxisme. Hij verwierp alle vormen van materialisme, in zijn ogen iets dat "typisch westers" was en niet paste bij de Afrikaanse cultuur, noch bij zijn eigen godsdienstige overtuiging. Hij ontwikkelde een variant op het Afrikaanse socialisme.

Hij ontwikkelde een politieke carrière in Frankrijk, waarbij hij zijn eigen partij oprichtte. Daarna keerde hij naar Senegal terug en werd daar president in 1960. Er brak een machtsstrijd uit tussen Senghor en premier Mamadou Dia. Dia geloofde in een radicaal socialistisch beleid en minimale afhankelijkheid van Frankrijk terwijl Senghor de hechte (financiële) banden met Frankrijk juist wilde handhaven om Senegal welvarend te maken. De machtsstrijd werd in het voordeel van Senghor beslist en Dia trad af als premier.

In de jaren '70 ging het Senegal economisch gezien voor de wind, hoewel het land arm bleef. Onder Senghor bleef Senegal een democratie en hij voerde het meerpartijensysteem in. Bij de eerste meerpartijenverkiezingen werd Senghor als president herkozen. In 1980 trad hij af ten gunste van zijn premier, Abdou Diouf.

AIMÉ CÉSAIRE

Aimé Césaire was een Frans-Martinikaans dichter, toneelschrijver, essayist en politicus. Hij was een van de grondleggers van de beweging van de négritude, samen met Léon Gontron Damas en Léopold Sédar Senghor.

drietal richtte het literaire tijdschrift L'Étudiant Noir op. In dit blad verschenen niet alleen recensies van gedichten, dichtbundels en boeken van zwarte schrijvers, maar bepleitten ze ook emancipatie van de zwarte bevolking in de Franse Overzeese Gebiedsdelen. Hun ideeën waren populair onder de zwarte culturele elite in Frankrijk en al gauw werden hun ideeën verder uitgewerkt.

Hieruit ontstond de politieke en literaire beweging Négritude. Voorheen werd het woord *négre* (neger) vooral in negatieve zin gebruikt. Césaire vond dat er niets mis was met het woord *neger*, zolang het maar niet werd gebruikt om te discrimineren. Volgens hem moesten negers trots zijn op hun afkomst en cultuur en was er geen enkele reden voor hen om te assimileren om daarmee te koloniale autoriteiten en het moederland tegemoet te komen in de hoop carrière te

maken. Anderzijds dient te worden gezegd dat mensen als Césaire, Senghor en Damas vrijwel uitsluitend in het Frans dichtten en grote bewondering hadden voor de Franse cultuur.

Césaire was een groot voorstander van participatie van zwarten in de koloniale administraties van het Franse Rijk. Voor WOII waren er maar weinig (blanke) Franse politici die daar voorstander van waren. Tijdens de Tweede Wereldoorlog verrichtte Césaire veel literair werk. Hij richtte met zijn vrouw het literaire tijdschrift Tropiques op. Inmiddels had het koloniale bestuur van Martinique de zijde van Vichy-Frankrijk gekozen en voerde allerlei racistische wetten door en ook een perscensuur in, waar o.a. Tropiques problemen van ondervond. Toch bleef het tijdschrift regelmatig verschijnen. Na de Tweede Wereldoorlog bepleitte Césaire de omvorming van het Franse koloniale rijk in een Franse Unie van autonome overzeese gebiedsdelen. Deze kwam tot stand en Martinique verkreeg de status van Frans overzees departement.

Als politicus zette hij zich in voor meer autonomie voor Martinique, meer participatie van zwarten in de politiek van Martinique en sociale voorzieningen. Césaire verzet zich tegen onafhankelijkheid van Martinique en sprak zich meerdere malen uit voor handhaving van de band met Frankrijk.

FRANTZ FANON

Frantz Fanon was een Frans psychiater, schrijver, Pan-Afrikaans denker en vrijheidsstrijder in Algerije.

Fanon was een leerling van Aimé Césaire. Hij is vooral bekend van zijn boeken. Zijn eerste boek, Zwarte huid, blanke maskers, gaat over de psychologische gevolgen van kolonisatie en onderdrukking. Met zijn tweede boek, De verworpenen der aarde verkreeg hij wereldwijde faam als inspiratiebron voor vrijheidsstrijders in de Derde Wereld. Fanon stelt zich niet tevreden met nationale of economische onafhankelijkheid, maar predikt een integraal herontwaken, ook in cultureel en intellectueel opzicht. Fanon geldt als belangrijke inspiratiebron in de postkoloniale traditie.

AMILCAR CABRAL

Amílcar Lopes Cabral was een Afrikaanse landbouwkundig ingenieur, schrijver en politicus.

Tijdens zijn studie in Lissabon richtte hij een Afrikaanse nationalistische studentenbeweging op. In de jaren 50 keerde Cabral naar Afrika terug. Hij werkte mee aan de

oprichting van de PAIGC, de Afrikaanse Partij voor de Onafhankelijkheid van Guinea en Kaapverdië.

Hij leidde de PAIGC in een militair conflict met de Portugese koloniale machthebbers. Het doel van het conflict was onafhankelijkheid te verwerven voor zowel Portugees-Guinea als Kaapverdië. In de loop van het conflict boekte de partij steeds meer terreinwinst. Als voorbereiding op een onafhankelijke Afrikaanse natie begon Cabral met het vormen van een volksvergadering. Voor hij dit tot een einde kon brengen werd hij vermoord door de Portugese geheime politie.

PAN-AFRIKANISME

- Er ontstaat in Afrika een hele overtuigende politieke generatie van Afrikaanse nationalist, die mee vorm geven aan de geboorte van nieuwe bevrijdingsgedachten en pan-Afrikanistische gedachten.
- Deze figuren staan op tegen het kolonialisme.
- Vanuit verschillende bewegingen en uit verschillende hoeken nl. politieke, mystieke, literaire,...
- Belangrijke pan-afrikanisten:
 - Kwame Nkrumah
 - Leopold Senghor
 - Amilcar Cabral
- Het eerste onafhankelijke land in Afrika werd Ghana (onder Kwame Nkrumah)

NKWAME NKRUMAH (GHANA)

- Allereerste president van het onafhankelijk Ghana en visionair politieke leider.
- Hij kwam ook sterk op voor pan-afrikanistische gedachtegoed.
- Hij probeerde van Afrika de nieuwe generatie van politieke leiders bij elkaar te brengen om een soort van pan-afrikanistische identiteit te creëren. En Afrika door één stem te laten spreken.
- Hij speelt een heel belangrijke rol in onafhankelijk Afrika.

PATRICE LUMUMBA

- Eerste premier van de Democratische Republiek Congo
- Studeerde aan een missionarissenschool en werkte als secretaris en journalist
- Hij wordt aangehouden en een jaar lang opgesloten
- Beroemd geworden door een belangrijke speech over de exploitatie van het kolonialisme
- Hij kondigt ook aan dat Congo onafhankelijk zou worden en wordt gearresteerd voor het ophitsen van een menigte
- Vermoord in 1961

SIMON KIMBANGU

- Congolese geestelijke
- Stichter van Kimbanguïstische Kerk
- Hij kwam in contact met blanke missionarissen, en in 1921 krijgt hij een visioen en gaat hij zichzelf zien als een zwarte profeet (zwarte Christus)
- Hij geeft zo een nieuwe betekenis aan het Katholicisme
- Er ontstaat een religieuze beweging, die uiteindelijk niets politiek in zich heeft maar al heel snel als politiek gezien wordt door de Belgische koloniale overheersers.
- Hij wordt in de boeien geslagen en overlijdt in gevangenschap
- Nadien gezien als een martelaarsfiguur van een hele religieuze beweging die eigenlijk antikoloniale en anti-blanke gevoelens heeft.

PROSPERO & CALIBAN (UIT SHAKESPEARE, THE TEMPEST)

- Une Tempete is een toneelstuk uit 1969, door Aimé Césaire.
- Franstalige bewerking van het stuk van Shakespeare (The tempest)
- Hij gaat dit vanuit een post-koloniale perspectief zien
- Prospero is een blanke kolonisator, terwijl Caliban de ondergeschikte kannibaal, de wilde, primitief is die wordt gekoloniseerd.
- Dit wordt doorheen Afrika opgevoerd en mensen gaan dat boek beginnen te lezen vanuit hun eigen gekoloniseerde situatie.
- Een ander toneelstuk dat ook door Césaire werd geschreven in Brussel is: Une saison au Congo.

- Hij heeft dus ontzettend veel bijgedragen aan het Afrikaanse bewustzijn.

LIMINALITY

Wiki : Tijdens de middelste fase wordt de 'reiziger' ontdaan van elke uiterlijke manifestatie van zijn rang of rol en betreedt een soort 'liminale' status tussen vroegere en toekomstige identiteiten. Deze fase wordt vaak vergeleken met een (rituele) dood, of een verblijf in de duisternis van de baarmoeder in afwachting van de geboorte.

Met liminaliteit wordt bedoeld dat men zich tussen twee werelden bevindt, of op de drempel van een overgang. Nog een ongedefinieerde sociale rol

Deze term komt van het woord 'limen' wat drempel betekent. Het woord is gerelateerd aan het woord 'limiet', maar hier wordt het eerder bedoeld als een tussenruimte, een drempelgebied.

Het belang van deze term in de postkoloniale theorie is net de bruikbaarheid als beschrijving van een tussenruimte waarin culturele verandering kan gebeuren: de transculturele ruimte waarin strategieën voor persoonlijke en gemeenschappelijke identiteit/persoonlijkheid uitgewerkt kunnen worden. Een regio waarin er een continu proces van beweging en verandering tussen verschillende toestanden is. Het gaat nooit om een simpele beweging van de ene identiteit naar de andere, maar het gaat om een proces van engagement, toe-eigening en betwisting.

Homi Bhabha wijst op het feit dat 'the liminal' een ruimte van symbolische interactie kan zijn. Zo verwijst hij naar de kunsthistoricus Renee Green die verwees naar een trappenhuis als een liminale ruimte, een pad tussen hogere en lagere gebieden elk met een eigen verwijzing naar 'zwartheid' en 'witheid'.

Op een bepaalde manier zou men kunnen zeggen dat het postkoloniale discours zelf ook consistent deze liminale ruimte bewoont. Want zo worden de polariteiten van imperiale retoriek aan de ene kant en nationale of raciale karakteristieken aan de andere kant ook continu bevraagd.

Voor Bhabha is 'het liminale' belangrijk omdat liminaliteit en hybriditeit hand in hand gaan. Hij verwijst ook dat postmodernisme, postkolonialisme en postfeminisme betekenisloos worden als post enkel 'na' betekent. Elk van deze representeren een liminale ruimte van betwisting en verandering. Het heden kan niet beschouwd worden als een volledige breuk met het verleden of de toekomst.

HYBRIDIZATION

hybriditeit = mengvorm, vermenging (verwijzing naar postkoloniale ruimte, die een mengvorm van culturen en dus betekenissen is)

(situering in de les ; boek bhabha; waar is de lokatie van cultuur> cultuur zit in die tussenruimte).
Wordt een

Notie van plaats> plaats wordt een teken van vermening, herinnering aan een breuk, locatie waar plaats voor nieuwe hybridische betekenissen. **Dus postkoloniale ruimte= ruimte van vermenging.** Culturen vermengen zich en vormen een nieuw geheel!

palimpsest: verschillende betekenissen boven elkaar, opeenvolgende generaties. Geschiedenis schrijven en herschrijven. (zie afrikaanse kunst: notie van authenticiteit, romantisch reflex. Hetgene wat vermengd (waar dialoog was met andere culturen is= onzuiver/niet echt). Palimpsest geen eenrichtingsverkeer meer waar gekoloniseerde zich aanpassen. **Postkoloniale ruimte: tweerichtingsverkeer.** Kolonisator wordt ook veranderd door contact met de gekoloniseerde.

Betekenen gaan door elkaar lopen. (zie voorbeelden taal zoals pidgin engels) vermenging met lokale talen enzo. Maar ook bij muziek. zie zap mama.. je zapt tss verschillende muziekstijlen. En toch een nieuw geheel vormen. creativiteit van de derde ruimte (link met bhaba en spivak; dus derde ruimte volgens bhabha wel stem!!!) hybriditeit overal aanwezig! niet alleen in taal en muziek, ook migratieprocessen en onderdrukkingsprocessen. **Dus in die derde ruimte: zowel ruimtelijk als temporeel dingen elkaar gaan bestuiven , elkaar kruisen ; nieuwe complexe figuren creëren.** Verleden zordt herwerkt in het heden.

Maakt dus ook dat koloniale wereld moeilijk is om in te leven, om te begrijpen. Wereld die desorienterend werkt. Voordurend verstoring van richting. Wij zitten allemaal mee in die nieuwe hybride, mee in die vermenging. Heel veel breuklijnen, heel veel nieuwe betekenissen waarin indentiteit wordt omgevormd. Waar nieuwe ervaringen voordurend worden onderhandeld. Voordurend elke betekenis gaan ondervragen. Niet transparant, niet nemen voor wat het is, onderliggende betekenissen. Betekenis dus voordurend worden onderhandeld en gearticuleerd in een nieuw geheel. Vol vrijheid maar minder houvast.

Het is een belangrijke term uit de postkoloniale theorie die verwijst naar de creatie van nieuwe transculturele vormen binnen de contactzone geproduceerd door kolonisatie. Als het gebruikt

wordt binnen een horticultuur (= tuinbouw of tuinkunst) verwijst de term naar de kruising tussen twee soorten door een enting of kruisbestuiving tot een derde, hybride soort.

Hybriditeit neemt verschillende vormen aan: linguïstisch, cultureel, politiek, ...

Linguïstische voorbeelden zijn de pidgintaal en het creools.

Mikhail Bakhtin gebruikte de term om de versturende kracht van meerstemmige (multivocal) taalsituaties aan te tonen. Het idee van polyfonie in stemmen in de maatschappij wordt ook opgenomen in zijn carnavalesk idee.

De term wordt het meest geassocieerd met het werk van Homi K. Bhabha waarin hij de onderlinge afhankelijkheid benadrukt in de gekoloniseerde relaties. Bhabha stelt dat alle culturele verklaringen en systemen te plaatsen zijn in één bepaalde ruimte, nl. 'de derde ruimte van voordracht/verkundiging'. Culturele identiteit komt altijd naar voren in deze contradictoire en ambivalente ruimte. Dit zou ons volgens hem helpen om het exoticisme van culturele diversiteit te overwinnen ten gunste van de herkenning van een versterkende hybriditeit waarin culturele verschillen kunnen functioneren. Het is de tussenruimte die de last en de betekenis van cultuur draagt en dit zorgt ervoor dat de notie van hybriditeit zo belangrijk is.

Het begrip is frequent gebruikt binnen de postkoloniale context als crossculturele uitwisseling. Maar het gebruik van de term op deze manier werd sterk bekritiseerd omdat het meestal het negeren en het verwaarlozen van het onevenwicht en de ongelijkheid in de machtsverhoudingen waarnaar het refereert betekent. Door het benadrukken van de transformatieve culturele, linguïstische en politieke invloeden op zowel de kolonisator als de gekoloniseerde worden de culturele verschillen gemaskeerd of witgewassen.

Het idee van hybriditeit bevat ook andere pogingen om de wederkerigheid van culturen in het koloniale en het postkoloniale proces te benadrukken. Dit aan de hand van uitingen van synergie (twee of meer dingen die samen functioneren om een resultaat te bereiken dat er zonder de samenwerking niet zou komen) en transculturatie.

De kritiek vloeit hieruit voort, namelijk dat theorieën die wederkerigheid benadrukken noodzakelijkerwijs tegenstellingen onderdrukken en dus tot een blijvende postkoloniale afhankelijkheid leiden. In het idee van hybriditeit is er niets dat suggereert dat wederkerigheid de hiërarchische natuur van het keizerlijk proces negeert of dat het gaat om een idee van gelijke wisselwerking.

is ook onderhevig geweest aan kritiek omwille van een algemene ontevredenheid over koloniale theorieën. Deze kritiek wijst er dan op dat de lokale verschillen genegeerd worden.

Termen als hybriditeit worden gezien als deel van de tendens om culturen te de-historiseren en de-localiseren van hun temporele, spatiale, geografische en linguïstische

contexten. En ook om tot een abstract concept te leiden dat ervoor zorgt dat de specificiteit van bepaalde culturele situaties verduisterd worden.

Young geeft verschillende bezwaren tegen het onoordeelkundige gebruik van de term hybriditeit. Hij geeft aan hoe invloedrijk de term was in de keizerlijke en koloniale discours.

Hybriditeit werd dus deel van het kolonialistische discours van racisme. Young waarschuwt dan ook voor de gevaren die gepaard gaan bij het gebruik van een term die zo geworteld zit in racistische assumpties, maar hij wijst ook op het verschil tussen onbewuste processen van hybride mengelingen of creolisatie en een bewuste en politieke bezorgdheid over de verstoring van homogeniteit. Young zegt dat bijvoorbeeld voor Bakhtin de term politiek geladen is, omdat de term bij hem de subversie van verdeeldheid en scheiding omarmt.

Young waarschuwt langs de andere kant ook voor de onbewuste processen in het hedendaagse gebruik van de term. Volgens hem is het moeilijk om te ontsnappen aan de connectie die er tussen de term en raciale categorieën van het verleden bestaat. Young is daarentegen ook positief wanneer hij zegt dat de term een bredere aandrag inhoudt in verschillende disciplines uit de twintigste eeuw.

AMBIVALENCE

Ontbreekt

SULBALTERN

= *de ondergeschikte, de onderdrukte, eigenlijk een actualisering van 'de verworpene op aarde' (zie les 11).*

Beroemd geworden tekst: Can the subaltern speak?

Hierin wordt de vraag gesteld: kan die over zijn positie van onderuktheid spreken? En kunnen we ze horen?

Notie van subaltern komt al uit een heel ander project: project van 'subaltern studies group', geleid door Indische historicus. Project houdt in: alternatieve geschiedschrijving van India vanuit **de stem van de onderdrukte**. Hij maakt een stratificatie op van rangen en standen, heel taxonomisch, soort van classificatie. Laat laagste lagen spreken die nooit aan het woord komen. Ook wel beetje essentialistisch: wie zijn de echte, echte, echte subaltern? Het is een soort zoektocht. Wie is de echte subaltern? **diegene die zijn identiteit vervat zit in het**

verschil met anderen. Dus een essentialistische agenda. De taak van de intellectueel: lagere kaste representeren, een stem geven, hun bewustzijn aan te boren. Hen eigenlijk 'zichtbaar' te maken. Soort bevrijdend project om geschiedschrijving van onderuit te maken. Spivak stelt zich de vraag of het mogelijk is om hen een stem te geven? intellectueel zijn eigen spreekpositie moet toelichten> kritiek: bijvoorbeeld op Frans post-structuralisme: eigen wortels nooit bevragen. Ze doen alsof eigen spreken neutraal en transparant is. /maar integendeel!

DUBBELE HOUDING TEGENOVER PROJECT: Ergens staat Spivak positief ertegenover. Vind het een goed initiatief. Maar ook twijfels; is het wel legitiem? mogelijk om die spreekpositie te construeren? Wie permission to speak? Rol van representaties. Bij elke spreekpositie notie van macht. (zie bovenstaande kritiek). Ook kritiek op Foucault: gevangen in Franse context. niet opentrekken naar de ruimte buiten het westen. Europacentrisch standpunt. Vreemd: want welf ook kunnen spreken vanuit subaltern> hij is homoseksueel. 2de deel van de tekst: toepassen op concreet voorbeeld nl weduwenverbranding. Vrouw is subaltern (ook arm, en colored). Zowel Britse als Indische stem=MAN. We horen de vrouw zelf niet, vrouw wordt gedisklokeerd naar derdewerledsvrouw, tussen civilisatie en traditie. Tussen die twee interpretaties kan ze niet gehoord worden. Zie ook vraag of subaltern leidt aan vals bewustzijn? Staan ze wel stil bij die positie van onderdrukking? Zodanig geïnternaliseerd dat niet meer bewust. Als al bewust hoe dan verwoorden? en zelfs al kunnen verwoorde waar laten horen? **Dus vraag van Spivak can the subaltern speak? NEE is zijn antwoord**

GLOBALIZATION

De term globalisering, nu behoren tot ons vast repertoire. Niemand vindt het nog vreemd. Eind jaren tachtig was dat niet zo, nieuw gegeven, vooral begrepen als een economische realiteit. Bv markt daar kiwi's vinden> dat was globalisering. Apadorai ofzoets: Maar waar globalisering cultureel voorstaan? Andere dimensie. Tekst waar nog veel naar wordt terugverwezen. Hij vertrekt vanuit de vaststelling dat de wereld: interactief. Iedereen verbonden op verschillende manieren, vanuit nieuwe orde en intersiteit. Vroeger: culturele transacties beperkt. Ook door geografische en ecologische redenen. Wereld lag verder uit elkaar, afstanden moeilijker te overbruggen. Soms ook opzettelijk, bv Japan, door eigen keuze afscheiden van de rest van de wereld tot diep in de twintigste eeuw. Culturele interactie, tenzij gewild of opgelegd, verliep voor de twintigste eeuw vooral langs de strategien van oorlog, religie(kruistocht) .. via culturele trafieken heel traag verlopen en op lange termijn. Ingaan op de formatie van grootschalige gemeenschappen. Creatie van kleine cellen van gedeeld belang tss kleine groepjes van

mensen, verruimde zich net tt groot geheel. Veranderde door eerste grote globaliseringsgolf. Gemeenschappelijke sense ontstaan. Cross maatschappelijke relaties, werelden van europese kollonialisme, eerst portugal en spanje , nadien eerder britse en franse bijdragen tt voordurende trafieken, uitwisseling van ideeën over onszelf en andere. Uitwisseling geleid tt ingebeelde communities; matching communities. Vanuit de natiestaat. Ontdekking van de boekdrukkunst hiertoe bijdegragen, tt deze verspreiding van ideeën. Kennis sneller en effiecienter verspreiden. nu nog veel sneller info circuleren. Global village. Radio, televisie. virtuele ruimte van world wide web. In termen van tijd en ruimte heel gecomprimeerde ruimte. Versnelling door technologieën. (telegraaf, telefoon, suez kanaal,..) Opnieuw legt appadorai het gevoel van desoriëntering ziet hij dat als centraal gegeven (zie rizome wereld)

AGENCY

= de bekwaamheid om op te treden of een actie uit te voeren. Het begrip sluit aan bij de vraag of individuen vrij en autonoom een actie kunnen aanvangen of zijn de dingen die ze doen gedetermineerd door de manieren waarop hun identiteiten opgebouwd zijn.

In de postkoloniale theorie verwijst het naar de mogelijkheid van postkoloniale subjecten om een actie te beginnen in het deelnemen aan of het zich verzetten tegen de koloniale macht.

Subjectiviteit: samengesteld door ideologie, taal of discours => elke actie moet op een bepaalde manier een gevolg zijn van die dingen.

Veel theorieën nemen agency als vanzelfsprekend, het kan moeilijk zijn om te ontsnappen van de effecten van de krachten die hen samenstellen maar het is niet onmogelijk. Het feit dat deze krachten kunnen herkend worden wil zeggen dat ze ook herroepen kunnen worden.

Agency verwijst naar de capaciteit van een individu om onafhankelijk beslissingen te kunnen nemen en om acties uit te voeren naargelang zijn eigen vrije wil. Dit staat tegenover structuralistische theorieën die zeggen dat de beslissingen en acties van een individu beïnvloed worden door externe factoren (bv. klasse, geslacht, religie, etc.). Agency is belangrijk in post-koloniale theorieën omdat ze verwijzen naar het vermogen van de post-kolonialen om weerstand te bieden en zich te verzetten tegen hun bezetters.

ABROGATION

Verwijst naar de post-koloniale schrijvers die zowel de opgelegde gedachte van een “correcte” of “standaard” vorm van de Engelse taal verwerpen, alsook de gedachte dat “dialecten” of “marginale varianten” van de taal als minderwaardig worden gezien. Abrogation kan gelinkt worden aan de term “appropriation”, wat inhoudt dat alle talen geëvolueerd zijn vanuit de variaties van andere talen. Abrogation kan dus als een tegenargument gezien worden voor de theorie dat de gekoloniseerde onvermijdelijk gevangen is in het gedachtegoed van de kolonist als hij/zij de taal van de kolonist hanteert (“you can’t dismantle the master’s house with the master’s tools”). Abrogation impliceert dus dat ‘the master’s house’ (het kolonistisch gedachtegoed) aanpasbaar is en dat de ‘tools’ (de taal van de kolonist) een manier aanbieden om dit te veranderen en zich ervan te bevrijden. Door abrogation wordt gebruik van een standaardtaal namelijk verworpen in post-koloniale literatuur. Het concept van abrogation is ook toepasbaar op andere culturele of politieke activiteiten (film, theater, politieke organisaties, etc.).

TRANSCULTURATION

Het proces van culturele transformatie, zoals in het creëren van nieuwe culturen of samenlevingen, als gevolg van interculturele conflicten, strijd en verandering. Meer specifiek wordt deze term gebruikt om te beschrijven hoe achtergestelde of gemarginaliseerde groepen dingen selecteren en uitvinden uit materialen die overgedragen werden door een dominante cultuur.

PIDGIN

Pidgin is een (meestal simpele) taal die ontstaat wanneer mensen met verschillende talen samenkomen en die elementen van beide talen bevat. In de meeste gevallen gaat het hier om voormalige koloniën, waar de taal van de koloniserende macht (bvb het Engels) zich vermengde met de oorspronkelijke taal van het gebied.

Pidgins worden gekenmerkt door een gereduceerde woordenschat en relatief weinig syntactische regels. Om zinnen te maken zet men de zogenaamde inhoudswoorden achter elkaar. De volgorde van de woorden wordt meer bepaald door pragmatische, contextuele factoren dan door grammaticale regels.

Een pidgintaal is altijd een tweede taal. De gebruikers hebben altijd een moedertaal ernaast. Als pidgin toch als moedertaal wordt gebruikt, ontwikkelt het zich tot een Creoolse taal (= meer ontwikkeld dan pidgin).

Vaak ontstaat een pidgin niet doordat een spreker de taal van de ander slecht kent, maar doordat een spreker zijn eigen taal "vereenvoudigd" uitspreekt, in de hoop dat de ander dat beter zal verstaan. Dit kan bijvoorbeeld door de grammaticale regels van de ene taal toe te passen op de andere taal. Zo ontstaan bijvoorbeeld zinnen of zinsdelen met uitsluitend infinitieven (bvb Long time no see). Een dergelijk pidgin is bekend als de (fictieve) 'indiantaal'.

Het woord pidgin is vermoedelijk een Chinese verbastering van business.

MÉTISSE

Métisse is een Frans woord dat staat voor het mixen van rassen en/of culturen. In tegenstelling tot nu had dit begrip vroeger een negatieve en kleinerende connotatie. Het huidige (positieve) gebruik van 'métisse' weerspiegelt een perceptie in deze culturen dat rassenvermenging en uitwisseling tussen de culturele diaspora (= grootschalige verspreiding van een volk over verschillende delen van de wereld) nieuwe, krachtige en synergetische culturele vormen kan creëren.

CREOLE

- person of European descent, born and raised in a tropical colony (later : also indigenous (natuurlijk, aangeboren, eigen) natives and non-Europeans)
- 17th-19th century : 'born in West Indies' (had no connotation of color but in European eyes = threat of miscegenation (rassenvermenging))
- Today : different meanings in different societies
- = creolized language

CREOLIZATION

- Process of intermixing and cultural change that produces a creole society (usually applied to new world societies(South America, Caribbean) + post-colonial societies (ethnically/racially mixed populations = product of European colonization))
- Definition Brathwaite:

- Cultural process (response individuals upon environment and other)
- Process that incorporates aspects of acculturation(absorption of one culture by another) and intercculturation(mutual exchange between cultures).

PALIMPSEST

- Originally : term for a parchment on which several inscriptions have been made after earlier ones have been erased (but always traces of previous inscriptions left! → different layers=different periods in time). Those traces remain continual feature of the 'text' of culture and give it its particular density and character.
- valuable because it illustrates the ways in which pre-colonial culture as well as the experience of colonization are continuing aspects of a post-colonial society's developing cultural identity. (every experience contains traces of past!)
 - Colonial discourse erased prior constructions of the land, allowing it to be seen as an empty space, ready to receive their own inscriptions.
- Example : place = palimpsest of a process in language
- useful way of understanding the developing complexity of a culture, as previous 'inscriptions' are erased and overwritten, yet remain as traces within present consciousness.

POST-COLONIAL READING

- a way of reading and rereading texts of metropolitan/colonial cultures to draw attention to the profound and inescapable effects of colonization on literary production, anthropological accounts, historical records, administrative and scientific writing.
- Form of deconstructive reading (usually applied to works by the colonizers) to demonstrate the extent to which the text contradicts its underlying assumptions(for example: justice, race) and reveals its colonialist ideologies and processes.